

Giới thiệu Báo Nam

Truyện Báo Nam kể về một cô gái vì tò mò mà cứu được một con báo đen bị thương nhưng cũng chưa từng nghĩ linh lại rơi vào trường hợp kì lạ như thế này. Vì cô nghi ngờ trong vụ án giết người gần đây có liên quan đến con báo đen hung tàn này và muốn tìm hiểu sâu vào vụ án đó nhưng cô lại nhận được một lời cảnh cáo từ chủ nhân của nó với lời hàm dọa tránh xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Cô không sợ những lời đe dọa của hắn, vẫn cứ tiếp tục điều tra. Những vụ án giết người gần đây người dân đều khẳng định là do con báo đen làm, cô cho rằng chính hắn thật sự mới là một con báo đen hung ác đội lốt người. Cô tưởng chừng mình đang nằm mơ, khó hiểu thật trong cô đang dần dần dâng lên một thứ tình cảm lạ thường, nghĩ mình đang nằm mơ khi trước mặt cô là một con báo nam lúc thì u buồn khi thì kích động.

Đây có phải là hiện tượng một mối tình đầu của tôi cũng giống như những người con gái khác, khiến lòng cô lúc nào cũng nôn nao, rất muốn ở bên hắn từng phút từng giây. Cuối cùng một người tình mất như cô cũng không thể nhìn thấu được con người này.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Một người đàn ông trung niên hốt hoảng chạy trốn trong đêm đen, trên mặt trắng bệch tràn đầy kinh sợ. Tình thoảng ông ta lại quay đầu nhìn xung quanh, giống như phía sau có ác quỷ đang đuổi theo.

Đêm đã khuya, bốn phía không một bóng người, ông ta dừng ở góc đường, đột nhiên quay đầu, thấy dưới đèn đường hiện lên một bóng đen.

Thoáng chốc cả người bủn rủn thiếu chút nữa biến thành một đồng bùn. Ông ta kinh hãi há hốc miệng, liều mạng hít thở, xoay người căng chân tiếp tục chạy về phía trước.

“Cứu..... Cứu mạng.....” Ông ta mở miệng muốn la lên, nhưng cổ họng giống như bị người ta nắm chặt, kêu không ra tiếng.

Bởi vì thần trí rơi vào trạng thái cuồng loạn, ông ta mù quáng chạy vào một ngõ cụt, nhìn chằm chằm bức tường chắn trước mặt, một cảm giác sợ hãi như cái chết đang dần xâm chiếm lấy toàn thân, ông có dự cảm..... Đêm nay ông chết chắc rồi!

Bỗng nhiên, phía sau ông ta truyền đến tiếng động rất nhỏ, còn có tiếng thở dốc giống như của dã thú nào đó, chậm rãi tới gần ông ta. Ông ta sợ hãi lui ra sau, trong miệng càng không ngừng nói: “Cút..... Cút ngay..... Đứng..... Đứng tới gần ta!”

Ông ta thối lui đến khi đụng vào ngõ cụt, lưng dựa sát tường, trợn to mắt, nín thở nhìn thứ ẩn nấp trong bóng đêm kia.

Ánh trăng theo khe hở giữa các tòa cao ốc chiếu xuống, như từng dải lụa trắng, trong đêm khuya tĩnh lặng càng có vẻ quỷ dị khó tả.

Người đàn ông không dám chớp mắt nhìn chằm chằm đôi mắt vàng rực trong bóng đêm kia, hai chân như nhũn ra đã chống đỡ không nổi thân thể run rẩy, bắt đầu trượt xuống.

Đó là..... Nắm chặt mảnh thiết bài có khắc hình báo trên cổ, ông ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay khi thần kinh ông ta căng thẳng đến cực hạn, cặp mắt màu vàng kia bỗng dừng nhào tới ông ta, ông ta chỉ cảm thấy hoa mắt, trước ngực đã bị móng vuốt móc qua, lập tức da tróc thịt bong. Thoáng chốc, ông bị sự đau đớn không thể nói thành lời cộng thêm máu từ trên người mình bắn ra tung tóe làm sợ đến choáng váng. Trong lúc ngã xuống, ông ta không dám tin nhìn hung thủ đứng trước mặt mình, cảm thấy mình ở trong đô thị hiện đại này lại có thể bị một con dã thú giết chết là chuyện thật vỡ vụn.....

Đó là một con báo đen.

Một con báo đen hùng tráng, uy vũ mà lại xinh đẹp!

Chẳng lẽ..... Nó là chuyên tới trừng phạt người phạm tội như ông sao?

Vấn đề này ông ta vĩnh viễn cũng không biết đáp án, bởi vì báo đen lại lần nữa công kích ông ta, móng vuốt ngoan độc xé rách ông ta, khiến ông ta ngay trong lúc đang hoảng sợ cũng không thể tưởng tượng được mà đứt hơi.

Mà con báo đen kia chỉ ngao nghể nhìn chăm chú vào con mồi chết đi, ngửi ngửi thi thể, đi một vòng xung quanh, liền nhảy vào trong bóng đêm, biến mất.

Chương 2

Câu lạc bộ linh lực từ sau khi “Ngân Tuyết” Lãnh Quan lập gia đình rồi đi, liền lâm vào một con sóng nhỏ kỳ dị, mà người khởi xướng con sóng nhỏ này không phải ai khác, chính là “Thần Toán” Tước Lợi Nhi, từ trên người cô phát ra từ khí nặng nề là nguyên nhân chính dọa khách chạy hết.

“Em còn tiếp tục đưa ra khuôn mặt thối đó, câu lạc bộ linh lực sẽ phải đóng cửa! Tước Lợi Nhi.” Huyền Dạ Thần Hành không thể chịu đựng nghe tiếng thờ dài của cô thêm một lần nữa, cuối cùng cũng mở miệng kháng nghị.

“Không có khách tới cửa liên quan gì đến em?” Tước Lợi Nhi bữu môi, nhàm chán nghịch nghịch đuôi tóc.

So với vóc người phương Tây mà nói, cô xem như nhỏ nhắn; Thân cao 1m58 cùng tóc cột hai bên dáng vẻ ngây thơ, thoát nhìn còn nhỏ hơn tuổi mười tám. Nhưng khi cô nghiêm túc, khuôn mặt tuyệt lệ dung hòa giữa nét đẹp phương Đông và phương Tây của cô liền thể hiện cơ trí cùng sự trưởng thành sớm, đôi mắt trong veo tinh nghịch ánh lên tia nhìn thấu hiểu thế sự, cộng thêm cái mũi xinh xắn, cánh môi phần hồng xinh đẹp, nhìn kỹ cô, sẽ kinh ngạc phát hiện ra anh khí bất phàm trên người cô. Dưới dung nhan ngây thơ như Venus, cô trên thực tế là một thiên tài có trí tuệ vượt trội về các môn tự nhiên, điểm này, Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết đều hiểu rõ.

Có điều, khi không làm chính sự hoặc ở trước mặt bọn họ, cô đều thả lỏng bản thân, phù hợp với vẻ đáng yêu của cô bé mười tám tuổi.

“Em biết rõ sĩ khí của chúng ta sẽ ảnh hưởng đến ý nguyện tới cửa của khách. Nhìn xem, liên tục ba ngày nay ngay cả cái bóng không có, tình hình này từ trước tới giờ anh chưa từng thấy qua.” Huyền Dạ Thần Hành vào câu lạc bộ linh lực nhiều năm như vậy, cũng không biết ngay cả “bán hy vọng” cũng có mùa ế hàng.

“Đó là do người hiện đại đã từ bỏ hy vọng, thật đáng buồn.” Tước Lợi Nhi một tay chống cằm, khuôn mặt tươi cười bình thường hoạt bát linh động giờ phút này ngay cả mày cũng lười nhún. Thiếu người bạn Lãnh Quan kỳ thật cũng không phải chuyện quá mức khổ sở, chỉ là cô không thể nào tin được Lãnh Quan lại chọn tình yêu, không cần tình bạn! Ô..... Tình bạn giữa con gái không chịu nổi khảo nghiệm như vậy sao?

“Chúng ta đây không phải sắp thất nghiệp? Em làm ơn đi, Lãnh Quan tìm được hạnh phúc của mình, em nên vui mừng thay cô ấy mới đúng, sao đáng vẻ lại giống như lo tang ma cho người thân vậy?” Lôi Xiết vẫn ngồi một mình bên cạnh cũng nhìn không quen vẻ uể oải của Tước Lợi Nhi.

“Các anh làm sao có thể hiểu tâm tình của em chứ? Em cùng Lãnh Quan giao tình cũng không phải ba ngày hai đêm lập lên, hiện tại thoáng cái không thấy cô ấy, em liền cảm thấy cuộc đời không có chút thú vị.....” Tước Lợi Nhi lại buồn bã thờ dài.

“Đi chơi bài của em đi! Anh thấy em chỉ là rất nhàm chán.” Lôi Xiết liếc cô một cái, đề nghị cô tìm chuyện khác để phân tâm.

“Chơi bài không vui.” Tước Lợi Nhi không nhúc nhích. Từ sau khi bó bài không ra chuyện Lãnh Quan sẽ rời đi, cô liền vứt nó qua một bên.

“Vậy em đi đọc lý luận toán học của em cũng được mà.” Huyền Dạ Thần Hành đi đến bên cạnh cô, thuận tay sờ sờ đầu cô.

“Không có tâm tình.” Tước Lợi Nhi trừng mắt nhìn anh. Huyền Dạ Thần Hành luôn ý tuổi lớn hơn một chút, liền coi cô là tiểu quý.

“Như vậy..... $348 \times 68 + 10350 : 225 - 2 - 148 : 5 - 2660$ cuối cùng trừ đi 3, còn lại bao nhiêu?” Huyền Dạ Thần Hành lấy ra kho đề trắc nghiệm IQ chuyên vì đối phó cô mà chuẩn bị, bắt đầu đề tính nhẩm đầu tiên.

“Một.” Cô vừa nghe xong đề mục, liền đưa ra đáp án.

“Lợi hại!” Lôi Xiết không thể không bội phục, anh ngay cả đề mục Huyền Dạ Thần Hành đưa ra còn không nhớ được.

“Có một cái ao mỗi phút chảy vào 8 lít, chảy ra 6 lít, chín mươi phút sau, cái ao có 200 lít, xin hỏi cái ao vốn có bao nhiêu nước?” Huyền Dạ Thần Hành lại hỏi.

“20 lít.” Tước Lợi Nhi đáp không cần tốn nhiều sức.

“Anh thật hoài nghi đầu của em làm bằng gì.” Lôi Xiết thần phục.

“Có mười cây nến, bị gió thổi tắt hai cây, sau lại thổi tắt một cây, vì thế đóng cửa sổ lại, phòng ngừa lại bị thổi tắt, như vậy đến cuối cùng còn lại mấy cây?” Huyền Dạ Thần Hành lại cười hỏi.

“Ba cây a!” Cô trừng mắt, tựa hồ trách sao đề này quá đơn giản.

“Vì sao là ba cây?” Lôi Xiết tò mò hỏi.

“Bởi vì cây nến khác không bị thổi tắt cũng bị đốt sạch rồi!” Tước Lợi Nhi tức giận nói.

Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết bốn mắt nhìn nhau, nhìn không được nở nụ cười. Tước Lợi Nhi ở câu lạc bộ linh lực nổi tiếng với “đầu óc vàng”, cấu tạo của đầu cô quả nhiên không giống người thường.

“Em à, chỉ là quá rảnh rồi mới ỉu xù như thế; Cái đầu siêu cấp của em nếu không luyện tập mỗi ngày, em sẽ không có sức lực.” Huyền Dạ Thần Hành ném kho chủ đề qua một bên, đem một ly rượu cocktail đặt trước mặt cô, ít nhiều cũng nhìn ra sự tịch mịch của cô.

Hội viên câu lạc bộ linh lực bởi vì năng lực cùng tính cách đặc biệt không giống người thường, hơn phân nửa có đặc tính độc lai độc vãng. Bọn họ khó kết bạn, cho dù khi làm nhiệm vụ từng tiếp xúc cùng nhiều người khác nhau, nhưng rất ít người có thể đi vào thế giới của bọn họ, trừ phi gặp gỡ thường xuyên hoặc là người có duyên, mới có thể khiến bọn họ phá lệ.

Đây cũng là nguyên nhân tình cảm giữa các hội viên đặc biệt sâu nặng. Bọn họ có điểm chung là có được linh lực, lấy câu lạc bộ linh lực làm cơ sở, chuyên thay mọi người hoàn thành “hy vọng”. Bọn họ không có bí mật, ở trong này, mỗi người đều đối xử bình đẳng, đối đãi thẳng thắn thành thật với nhau, tuy rằng tránh không được đấu võ mồm, nhưng giao tình không phải là ít.

Tước Lợi Nhi mới mười tám tuổi, cô gái bình thường vào tuổi này sẽ có những ngày tháng rực rỡ muôn hình muôn vẻ, nhưng cô vì năng lực đặc biệt mà trưởng thành sớm, từ nhỏ đã không giao tiếp với nhiều người.

Cũng khó trách cô lại nhớ Lãnh Quan như vậy, lại nói tiếp, Lãnh Quan còn là người bạn đầu tiên của cô nữa!

“Đúng vậy! Tốt nhất bây giờ có nhiệm vụ nào đó giao cho em, em mà còn tiếp tục sa sút tinh thần thể này, dung nhan xinh đẹp khó tránh khỏi sớm héo tàn.” Cô nặng nề thở ra một hơi.

“Em căn bản vẫn là một đóa hoa chưa nở, ở đâu ra xinh đẹp cùng héo tàn?” Huyền Dạ Thần Hành an ủi cô.

“Vậy chẳng phải càng đáng buồn sao? Còn chưa kịp nở hoa liền héo rũ. Ô ô..... Thảm à!” Tước Lợi Nhi giả bộ khóc nức nở, hai đuôi tóc khe khẽ đung đưa.

“Tước Lợi Nhi lại đang rầu rĩ cái gì?” Quản lý câu lạc bộ linh lực đi vào tổng bộ, cắt ngang màn biểu diễn của cô.

“Rất nhàm chán! Quản lý, hội viên thứ tư rút cuộc khi nào thì đến hả?” Tước Lợi Nhi ngẩng đầu, đã sớm không kiên nhẫn.

“Không biết, muốn tới thì tới.” Quản lý đeo kính gọng tròn, tóc trắng chỉnh tề ép sát vào gáy, vẫn là bộ dạng phẳng phất như trời sập cũng không liên quan đến ông, vừa đi đến sô pha ngồi xuống vừa nói.

Tối nay vẫn đang không có khách tới cửa, ông dứt khoát lên lầu cùng các hội viên nói chuyện phiếm.

“Ngay cả ông cũng không biết người đó khi nào đến sao?” Tước Lợi Nhi cảm thấy kỳ quái.

“Đúng vậy! Mỗi người đều tự mình muốn đến sẽ đến, không phải tôi có thể quyết định.” Quản lý khoanh hai tay, tỏ vẻ bất lực.

Tước Lợi Nhi nghĩ lại cũng đúng, cô là ở đêm sinh nhật mười tuổi tự nhiên đi vào câu lạc bộ linh lực.

Tên đầy đủ của cô là Tước Lợi Nhi Ngải Lăng, con gái một của người phụ trách tập đoàn tài chính Folsom Ngải thị Ngải Lăng, cũng là người nối nghiệp tương lai của tập đoàn tài chính Ngải thị. Mà cha cô cùng giới chính trị quan hệ vô cùng tốt, thậm chí có người còn cho rằng ông là người đứng sau chính đàn, là người vô cùng có sức ảnh hưởng. Cô sinh ra tại gia đình như thế, được người người ca ngợi rất nhiều, kỳ thật có nỗi khổ người ngoài không thể hiểu.

Ngày sinh nhật mười tuổi của cô, người cha giàu có quyền thế đã thay cô làm một buổi tiệc sinh nhật riêng, người tham gia ngoại trừ cha mẹ cùng gia sư của cô, không có đứa trẻ cùng tuổi nào. Cô trong cơn tức giận chạy ra khỏi biệt thự phòng vệ sâm nghiêm, mặc kệ một nhà lớn nhỏ.

Cô chịu đủ rồi!

Từ nhỏ đã thông minh, chỉ số IQ cao cùng niệm động lực không thể tùy ý lộ ra chẳng những không thể mở rộng cuộc sống của cô, ngược lại còn trở thành gông xiềng của cô. Cha mẹ sợ cô bị thương, bị bắt cóc, dùng sự bảo vệ cao độ để nuôi nấng cô, giáo dục cô, nhưng cuộc sống này dần dần làm cho cô cảm thấy hít thở không thông, giống như bị nhốt trong một cái lồng giam, không có tự do.

Cô còn nhớ rõ bình thường trước mặt cha mẹ cô luôn nguy trang vô cùng nhu thuận, khi cô đối mặt với bánh sinh nhật cùng quà tặng, lần đầu tiên bùng phát. Cô giận mình vì sao phải lên lút mà sống, giận mình vì sao sinh trưởng ở hào môn, càng giận sức mạnh không biết tên bị mọi người coi là khác người trong cơ thể mình.....

Đêm đó cô thương tâm đi lang thang bên ngoài rất lâu, trong lúc hối hận tình cờ đi vào câu lạc bộ linh lực, gặp Huyền Dạ Thần Hành, Lôi Xiết cùng Lãnh Quan.

Đó nhất định là cơ duyên từ sâu bên trong! Cuộc gặp gỡ đêm hôm đó đã thay đổi vận mệnh sau này của cô, cũng làm cho cô nhận rõ giá trị của mình.

Hai năm sau, cô gạt cha mẹ, chính thức trở thành hội viên câu lạc bộ linh lực, sau đó ở câu lạc bộ học rất nhiều năng lực phòng thân cùng tự vệ. Dưới sự dạy dỗ của quản lý, niệm động lực của cô càng mạnh, khi gặp phải nguy hiểm đều có thể giải quyết dễ dàng, dư sức tự bảo vệ mình, cứu người.

Đến nay, cô đã ở câu lạc bộ được sáu năm. Sáu năm, cơ hồ mỗi đêm cô đều vượt qua ở câu lạc bộ. Ba năm trước cô lấy lý do nghiên cứu khoa học cùng thí nghiệm, chuyển ra một căn biệt thự có hệ thống bảo an ở ngoại thành, bởi vậy cha mẹ cũng không biết hành động về đêm của cô. Như vậy cũng tốt, sẽ không gặp phải sóng to gió lớn, cũng có thể huấn luyện tính độc lập.

“Nhưng tôi còn nhớ rõ khi ông thấy tôi đi vào câu lạc bộ linh lực không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại, vẻ mặt của ông là một loại bình tĩnh đã chờ lâu ngày.....” Tước Lợi Nhi đắm chìm trong hồi ức, đầu óc vẫn hoạt động sắc bén.

“Đúng vậy, khi ông nhìn thấy tôi đến, cũng là vẻ mặt giống như Tước Lợi Nhi nói.” Lôi Xiết cũng đưa ra nghi ngờ.

“Vậy có nghĩa..... ông tuy rằng không biết chúng tôi khi nào sẽ đến, nhưng ông đã sớm biết sự tồn tại của chúng tôi, đúng hay không?” Tước Lợi Nhi phát huy năng lực trinh thám của cô.

“Tùy mọi người nghĩ.” Quản lý không muốn nhiều lời.

“Từ đó có thể thấy, ông hẳn cũng biết người thay thế Lãnh Quan sẽ là ai, đúng hay không?” Tước Lợi Nhi dứt khoát đứng lên, đi đến trước mặt quản lý tra hỏi.

“Tước Lợi Nhi, đừng kích động. Cô thật sự để ý hội viên mới sắp vào là ai đến như vậy à?” Quản lý chậm rãi hỏi.

“Đương nhiên!” Sao cô lại không để ý chứ? Tốt xấu gì cô cũng phải biết “tân sinh” kia có ở chung được không chứ!

“Cô tốt nhất đừng hy vọng quá lớn, Tước Lợi Nhi. Người đó cùng tướng tượng của cô có thể có chút khác biệt.” Quản lý nhẹ giọng nói.

Gi? Vì sao trong mắt quản lý lại lộ ra một tia thương hại? Trong lòng Tước Lợi Nhi hơi kinh hãi.

“Có ý gì?” Cô cẩn thận hỏi.

“Anh nghĩ, quản lý là đang gọi ý cho em, người mới tới có thể không dễ đối phó. Đúng không?” Huyền Dạ Thần Hành không nhanh không chậm tiếp lời, còn dùng vẻ mặt thành thoi xem náo nhiệt nháy mắt với quản lý.

“Thật sao?” Trên mặt Tước Lợi Nhi có thất vọng không che dấu được.

“Tôi không nói thế.” Quản lý gờ hai tay lên, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Trước nói cho tôi biết, người đó là nam hay nữ?” Tước Lợi Nhi lười vòng vo, trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

“Đều có thể.” Miệng quản lý rất khó cạy.

“Nói nửa ngày, ông đang đùa giỡn tôi à!” Lão hồ li này! Tước Lợi Nhi cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tươi cười vốn ngây thơ đã không còn.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, Tước Lợi Nhi, tuy rằng tôi không thể nói thêm gì, nhưng tôi cam đoan cô nhất định sẽ là người đầu tiên gặp người đó.” Quản lý quá rõ ràng sắc mặt cô thay đổi đại biểu cho nguy hiểm. Tuy rằng bình thường Tước Lợi Nhi luôn tươi cười, nhìn như thuần lương đáng yêu, nhưng thật sự cô không phải là nhân vật dễ bắt nạt, đặc tội cô, khẳng định sẽ bị cô nhân lúc bất ngờ chinh chết.

“Oh?” Tước Lợi Nhi ngẩn ngơ. Nay tính cái gì báo trước?

“Có lẽ, việc chiêu mộ hội viên mới này là do em đảm nhiệm đó.” Huyền Dạ Thần Hành cười trêu cô.

“Vậy thì thật xin lỗi, em không thời gian rảnh để tiếp đãi tân sinh.” Cô hồ nghi liếc nhìn quản lý.

“Em mới nói em rất nhàm chán.....” Huyền Dạ Thần Hành rất thích cùng cô tranh cãi.

“So với việc chiêu cố hậu sinh vẫn bồi, em thà rằng nhàm chán!” Tước Lợi Nhi trừng anh, lấy áo khoác chuẩn bị bỏ đi.

“Em muốn đi?” Huyền Dạ Thần Hành gọi cô.

“Nơi này dương thịnh âm suy, nếu không đi sẽ tổn hại linh khí của em.” Cô le lưỡi, làm mặt quỷ.

“Tiểu quý! Đều là em nói.” Huyền Dạ Thần Hành cười khê, sau đó như nghĩ đến cái gì, gọi cô lại: “Đúng rồi, gần đây San Francisco đã xảy ra nhiều vụ án giết người, ban đêm em có thói quen tản bộ, cẩn thận một chút.”

“Án giết người?” Sao cô không biết? Xem ra tâm tình cô suy sụp đến không hỏi sự đời rồi.

“Vụ án gì?” Lôi Xiết tò mò hỏi.

“Nghe nói ba tháng nay đã có năm người lần lượt bị tấn công vào đêm, vết thương trên thi thể giống như do móng vuốt gây ra, thoạt nhìn không giống người làm.” Huyền Dạ Thần Hành nghiêng người dựa vào sô pha nói.

“Chẳng lẽ là dã thú làm?” Tước Lợi Nhi vốn không để ý lắm, nhưng vừa nghe vụ án đặc biệt như vậy, tinh thần đã lên cao.

“Còn không biết. Chỉ là, mọi người không thấy kỳ quái sao? Trong thành phố lấy đâu ra mãnh thú?” Huyền Dạ Thần Hành cảm thấy chuyện này không đơn giản.

“Tôi thấy, tám phần là có người đeo vuốt thú gây án. Thế giới này, động vật tàn nhẫn nhất không phải dã thú, mà là người!” Lôi Xiết hừ lạnh một tiếng.

“Hắc! Vậy thật tốt nha, nếu để em gặp được, em có thể thuận tiện giúp cảnh sát phá vụ án này.” Tước Lợi Nhi tinh nghịch nháy mắt mấy cái.

“Người đừng lo nhiều, cảnh sát cũng sẽ không trả tiền cho em.” Lôi Xiết liếc cô một cái, hy vọng cô đừng nhiều chuyện.

“Đừng nha, cũng không có lợi ích gì, sao em lại phải xen vào chứ?” Trừ phi có người đến câu lạc bộ lính lực mua hy vọng, nếu không bọn họ sẽ không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

“Em nha, ngoan ngoãn trực tiếp lên giường ngủ là được, trăm ngàn lần đừng gây chuyện.” Huyền Dạ Thần Hành giọng điệu chế nhạo giống như xem thường.

“Về thì về. Hiện tại muốn em gây chuyện, em còn không có hứng thú!” Tước Lợi Nhi bĩu môi, mặc áo khoác vào, bóng dáng đột nhiên biến mất.

Lo cái gì dã thú chứ, gặp mỹ nữ như cô, không phải vừa vận diễn ra một màn “Mỹ nữ cùng dã thú” sao? Tước Lợi Nhi đi đến trước cửa ánh sáng của câu lạc bộ lính lực quang còn nghĩ như vậy.

San Francisco ở phía tây nước Mỹ, nhiệt độ quanh năm không vượt quá hai mươi độ, là một trong những thành phố đẹp nhất trên thế giới. Những công trình kiến trúc tinh xảo đẹp đẽ được xây dựng ven sườn núi, cho dù cao ốc san sát, cũng có thể nhìn thấy màu xanh tươi mát quanh nhà mình.

Tước Lợi Nhi ở thành phố này.

Từ câu lạc bộ lính lực trở lại thế giới thật, mỗi lần cô đều vì cảnh đêm của San Francisco mà rung động không thôi.

Cầu Kim Môn giống như một sợi đai lưng lấp lánh giắt ngang bên cảng, ánh sáng của mỗi một công trình phát ra tụ thành hải đăng, trong trời đêm nhìn cảnh tượng long lanh này, sẽ khiến cô thoáng quên mất sự xấu xa của loài người. Cô tin tưởng, con người có thể tạo ra ánh sáng rực rỡ trắng lóa như vậy, trong thiên tính hẳn vẫn có chân, thiện, mỹ.....

Tước Lợi Nhi ở không trung lưu lại một lúc lâu, hít thật sâu một hơi mới trở lại mặt đất, định từ công viên tản bộ về nhà.

San Francisco vào đêm vẫn huy hoàng như cũ, nhưng người đi đường hiển nhiên ít đi rất nhiều, hơn nữa biệt thự cô ở thuộc khu dân cư cao cấp, người bình thường không có việc gì sẽ không thường lui tới vùng này, bởi vậy trên đường cô đi, không nhìn thấy một bóng người nào.

Aiz! Sự thanh tĩnh này, cũng chỉ có vào giờ khuya này mới hưởng thụ được.

Tước Lợi Nhi ưu nhàn tản bộ, vừa đi vừa suy nghĩ. Đây là nguyên nhân cô thích đi dạo về đêm, đi trên con phố tĩnh lặng, không ai đến phiền cô, mọi thứ thân phận, địa vị, tiền tài quyền thế..... có liên quan đến cô, tất cả đều ném sau đầu, giờ phút này, cô chỉ là một cô gái mười tám tuổi bình thường.

Cô đi vào công viên nhỏ trong khu phố, tuy rằng là tháng tư, nhưng nhiệt độ không khí về đêm vẫn rất thấp. Cô kéo áo khoác cổ cao trên người, không bị nhiệt độ thấp ảnh hưởng hứng thú của cô.

Nhưng sự yên tĩnh của cô lại bị một tiếng động từ phía sau hàng cây nào đó truyền đến phá vỡ.

Đó là một loại cảnh cáo phát ra từ cổ họng mãnh thú, ý bảo động vật khác rời xa phạm vi thế lực của nó.

Tước Lợi Nhi dừng bước, nhìn chằm chằm những hàng cây rậm rạp trong công viên, mơ hồ phát hiện có một đôi mắt vàng rực chớp sáng trong bóng cây tối đen.

Đó là cái gì? Chó? Sói? Hay hổ?

Cô run sợ vài giây, liền không chút do dự đi qua. Giờ phút này cô chỉ đơn thuần là tò mò, đã thấy không ít việc lạ trên đời, lá gan của cô trái ngược với tuổi tác, đây cũng là nguyên nhân Huyền Dạ Thần Hành dặn cô đừng gây chuyện.

Nhưng mà, cô mới bước vài bước, chủ nhân cặp mắt vàng kia liền hiện thân.

Mạnh mẽ, tao nhã lại còn khiếp người.

Tước Lợi Nhi kinh sợ không thể nhúc nhích.

Có thể nào không giật mình chứ? Ở trước mắt cô chính là..... một con báo! Một động vật chỉ ở rừng rậm hoặc vườn bách thú mới có thể thấy, một dã

thú căn bản không có khả năng xuất hiện ở loại thành phố lớn như San Francisco này.

Nhưng hiện tại con báo đen cơ hồ cùng bóng đêm dung thành một thể này lại ở gần ngay trước mắt, đôi mắt vàng quý dị đặng đặng sát khí, hơi thở lạnh lẽo trong mũi và giữa những chiếc răng nhọn phun ra theo gió đêm truyền tới gần, trực giác cô cảm thấy địch ý mãnh liệt. Báo đen ở cách cô ba mét lưu động, đầu cúi thấp, dáng đi không loạn, hành động lặng lẽ, toàn thân co giãn tùy thời đều có thể đáng giết con mồi.

Con mồi?! Nó nhất định coi cô trở thành con mồi!

Đầu óc linh hoạt của Tước Lợi Nhi thoáng chốc trở nên trống rỗng, nói thật, cô không biết nên nghĩ cái gì, làm gì, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, không nói gì, cũng không có biểu tình gì.

Thời gian báo đen nghiền cứu sự việc thật ngắn ngủi, không hề báo động trước, nó bỗng nhào về phía cô, miệng mở lớn lộ ra hàm răng sắc bén. Theo một đường cong xinh đẹp, mắt thấy thân thể cao lớn này sẽ áp đảo cô, xé nát, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cô vội vàng kéo hồi tâm thần, dùng niệm động lực di chuyển ra sau con báo đen, dễ dàng né tránh công kích của nó.

Báo đen sau khi chụp không trúng, lập tức quay đầu, lại tiếp tục đánh đến.

Xem ra, tiết mục mỹ nữ cùng dã thú diễn không được rồi!

Tước Lợi Nhi cười lạnh một tiếng, bóng dáng biến mất, sau đó bất ngờ hiện thân bên trái báo đen, một cái đá chân gọn gàng, đá ngã báo đen xuống đất.

“Chắc, đối với thực nữ không thể hung dữ như thế!” Cô vron ngón tay lắc lắc.

Báo đen nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt tinh quang chợt lóe, không để ý thất lưng đau đớn, đột nhiên lại duỗi thân giương móng vuốt chụp vào cô; Tước Lợi Nhi vốn định di chuyển, nhưng vào lúc này báo đen lại cuộn người, run lên vài cái rồi ngã xuống.

Hử? Con súc sinh này làm sao vậy? Cô nghi hoặc nhảy về phía trước một bước.

“Gururur!” Báo đen mở lớn miệng cảnh cáo cô đừng tới gần.

Tước Lợi Nhi nhờ ánh sáng yếu ớt trong công viên, thấy chân sau báo đen đang rỉ máu, thoát nhìn như là vết thương do súng.

Thật sự rất kỳ quái! Một con báo bị bắn đi lại tùy tiện trong thành phố, nhìn thế nào cũng không tầm thường.

“Thì ra mày bị thương, mới hung dữ như vậy.” Cô thì thảo nói xong, trầm ngâm một lát, liền từ trong túi lấy ra bình thuốc màu vàng mà mỗi một hội viên của câu lạc bộ linh lực đều mang theo bên người, chậm rãi đi về phía báo đen.

Báo đen thấy cô đến gần, gầm lên đề phòng, chân trước cũng không ngừng quơ quơ về phía cô.

“Này, ta là muốn cứu mày nha, làm loạn đối với một cô gái có lòng tốt như vậy rất không có phong độ!” Tước Lợi Nhi đi đến phía sau nó, vừa nói thầm vừa vron tay muốn đụng vào chân sau bị thương của nó.

Báo đen xoay người nhảy dựng lên, há miệng tấp tới tay cô. Tước Lợi Nhi nhanh nhẹn rút tay về, thân hình chợt đổi, đi ra sau nó, gấp khuỷu tay, nên thật mạnh vào lưng nó. Báo đen đau đớn rống lên một tiếng, suy sụp ngã xuống, nằm trên cỏ thở ồ ồ.

“Hừ! Một chết ta. Đầu lớn như vậy sao lại không biết suy nghĩ hả. Mày không thấy ta không có ác ý sao?” Tước Lợi Nhi cũng thờ hồng học mắng, rồi sau đó lại không nhìn được bật cười ra tiếng.

Nếu con súc sinh này biết suy nghĩ, sẽ không ở nửa đêm chạy đến nơi không nên tới này.

Cô kiểm tra vết thương ở chân báo đen, đó là vết thương do súng, viên đạn nằm giữa xương đùi và thịt, thoát nhìn bị thương không nhẹ.

Đến tận cùng con báo này là như thế nào bị thương? Lại từ đâu tới đây? Sẽ không phải là đi lạc từ nhà đại gia giàu có thích nuôi mãnh thú nào đó chứ?

Cô nghĩ không ra nguyên nhân, vì thế từ bỏ, từ trong bình thuốc màu vàng đổ ra một chút bột, rắc vào miệng vết thương, lại dùng khăn tay buộc chặt, tạm thời giúp nó ngừng máu. Bận rộn một lúc, cô bắt đầu suy nghĩ xem có nên đưa nó đưa bệnh viện thú y trị liệu hay không.

Báo đen sau khi bị cô đánh một cái đã không giẫy dụa nữa, ngoan ngoãn nhìn cô giúp nó cầm máu, trong đôi mắt vàng rực cũng không còn địch ý mạnh mẽ nữa, chỉ không chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

“Đừng lộn xộn, thuốc này là vạn linh đan quản lý cho ta, chuyên trị nghi nan tạp chứng, máu của mày đã ngừng chảy, nhưng đầu đạn vẫn phải lấy ra, nếu không chân này liền bị tàn phế....” Tước Lợi Nhi như đang nói chuyện với con người, cũng không quản báo đen nghe có hiểu hay không, tự ý lăm bằm.

Lần đầu tiên cô tiếp cận loài động vật to lớn như vậy, cảm giác vừa mới mẻ lại thú vị, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông ngắn sáng mềm trên người báo đen, bị bắp thịt căng chắc cùng đường cong tràn ngập dương cương hấp dẫn thật sâu.

Thì ra báo đen là động vật xinh đẹp như vậy, cùng chó mèo ôn thuần quần người hoàn toàn khác nhau.

Trước đây cô từng nuôi một con chó, mỗi ngày chơi cùng nó, yêu nó vô cùng, nhưng sau đó con chó nhỏ bị bệnh, ba vì sức khỏe cùng an toàn của cô, cách ly nó và cô, thẳng đến khi con chó nhỏ chết đi. Từ khi đó cô không bao giờ nuôi thú cưng, bởi vì cô không muốn thử lại cảm giác thống khổ do cách xa thú mình yêu thích.

Lâm vào hồi tưởng, cô kinh ngạc không nói gì, báo đen ngẩng đầu nhìn cô, đối với im lặng của cô cảm thấy khó hiểu.

Chủ nhân con báo này có vì nó biến mất mà lo lắng không thôi? Hay là, nó căn bản không có chủ nhân, mà là từ đoàn xiếc thú trốn ra? Cô suy đoán, lại nhìn không được nhẹ vuốt lông báo đen.

Đúng lúc này, báo đen vừa mới phục tùng không lâu phút chốc ngẩng đầu, sau đó ra sức đứng lên.

“Ê? Mày làm gì thế? Đã bảo mày đừng lộn xộn.” Tước Lợi Nhi muốn đề nó lại, rất sợ nó cử động sẽ chảy máu.

Báo đen vênh tai, không để ý đến cô, tựa hồ nghe thấy tiếng gì đó.

“Làm sao vậy?” Cô cũng lắng nghe, nhưng bốn phía im ắng, không có tiếng động nào.

Báo đen nghe một lát, không để ý chân sau bị thương, chân cao chân thấp bỏ đi.

“Này! Mày muốn đi đâu? Về nhà chủ mày sao?” Cô kêu to.

Báo đen đứng trước rừng cây quay đầu nhìn cô một cái, cũng nhìn không ra nó là trong lòng biết ơn hay chê cô nhiều chuyện, dù sao cũng chỉ yên lặng nhìn cô, chuyên chú như nhớ kỹ mặt cô, sau đó nhảy vào rừng cây, biến mất trong bóng đêm tĩnh lặng.

Tước Lợi Nhi đứng nhìn nó rời đi, trong lòng cảm thấy có chút buồn bã cùng trống rỗng. Mười tám năm nay, cô vẫn luôn cô đơn, không ai thật sự hiểu cô, cho dù là vô cùng thân thiết như Lãnh Quan hoặc là Huyền Dạ Thần Hành cũng đều không thể chạm sâu vào thế giới nội tâm của cô, mà con báo kia, trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi đã chiếm được hảo cảm của cô, loại tâm tình này nên giải thích như thế nào đây?

“Aiz! Đêm nay như thế nào lại trở nên đa cảm như vậy?” Cô lẩm bầm lầu bầu, lắc đầu cười cười, dọc theo đường mòn công viên đi về nhà mình.

Nhưng đi không xa, cô liền phát giác không bình thường.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi kỳ dị!

Cô theo mùi kia đi đến sau bụi hoa hồng cạnh công viên, thấy rõ thân thể một đàn ông bị rách nát hoảng sợ mất to mắt, chết thảm bên gốc cây.

Đây là.....

Người đàn ông cầm khẩu súng trong tay, tử trạng làm người ta khiếp đảm.

Người này là ai? Vì sao lại chết ở đây?

Phút chốc, Tước Lợi Nhi đem người việc trước mắt hợp lại –

Người chết, bị móng vuốt cắt qua ngực bụng, báo đen bị súng bắn.....

Tước Lợi Nhi nhất thời nghĩ đến lời Huyền Dạ Thần Hành nói, gần đây ở San Francisco xảy ra nhiều vụ giết người!

Chẳng lẽ..... là con báo đen kia làm?

Cô khiếp sợ quay đầu, bóng dáng nhanh chóng di chuyển trên không công viên, tìm con báo đen kia, nhưng đổi mắt nhìn lại, đã sớm không thấy hành tung của nó.

Cô rút cuộc cũng không còn tâm tình tản bộ, sau khi gọi điện báo cảnh sát, trong nháy mắt trở lại phòng ngủ của mình, giận mình vì sao không sớm một chút liên tưởng đến quan hệ giữa báo đen và mọi chuyện, còn cứu con báo đen có thể là hung thủ giết người kia.

Nhưng mà, làm cô khó hiểu là, vì sao con báo đen kia lại đi giết người? Là ai cố ý bắt nó đã thương người?

Cô mở máy tính, nhanh chóng lên mạng tìm đọc tin tức ba tháng nay, điều tra thân phận của từng người bị hại trong vụ án. Năm người này thân phận khác nhau, hơn nữa cũng không có quan hệ gì, cảnh sát đối với năm vụ giết người này đều thúc thủ vô sách (bó tay không có cách gì), cho tới bây giờ còn chưa tìm ra nghi phạm.

Mà tối nay, người chết lại tăng thêm một rồi.

Tước Lợi Nhi nghĩ đến đôi mắt vàng sáng ngời có thần của báo đen, nó tuyệt không giống dã thú điên cuồng, những vụ giết người tàn nhẫn thật sự là nó làm sao?

Chuyện này xem ra rất kỳ quái! Có thời gian cô nhất định phải điều tra mới được.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Em thật sự gặp được một con dã thú?” Huyền Dạ Thần Hành nghe thấy Tước Lợi Nhi nói xong chuyện xảy ra lúc về nhà mấy hôm trước, kinh ngạc đến cầm sắp rớt ra ngoài.

“Ừm, một con báo, báo đen.” Tước Lợi Nhi chống cằm, ngồi trên ghế cao bên quầy bar, gác chân đung đưa.

“Không phải em nằm mơ chứ?” Đôi mắt xanh biếc của Lôi Xiết liếc cô một cái.

“Em là loại người không phân rõ cảnh trong mơ cùng sự thật sao?” Cô hỏi lại.

“Không phải.” Huyền Dạ Thần Hành trả lời cô. Tước Lợi Nhi cũng không phải là cô gái mười tám tuổi bình thường trong đầu chỉ có mơ mộng lãng mạn, cô thông minh, tinh táo, cho dù mọi người trên thế giới hồ đồ, cô cũng sẽ là người duy nhất vẫn còn tinh táo.

“Con báo kia chân sau bị thương, sau khi em cứu nó mới phát hiện gần đó có một người đàn ông bị giết, dáng vẻ người đó tựa như bị một con mãnh thú xé nát, thật trùng hợp, trong tay người đó cầm một khẩu súng.....” Cô xoay người, khuỷu tay đặt trên quầy bar phía sau.

“Cho nên em liền nhận định con báo đen kia là thủ phạm giết người?” Huyền Dạ Thần Hành ngậm điều thuốc hỏi.

“Chỉ là hoài nghi, người chết trong những vụ án giết người ba tháng nay đều bị móng vuốt giết chết, mà con báo này lại xuất hiện ở San Francisco trong thời điểm mẫn cảm, loại trùng hợp này không khỏi rất không hợp logic.”

“Cho nên?” Lôi Xiết sớm nhìn ra được ý đồ của cô, con nhóc này tám phần là muốn nhúng tay vào việc vớ vẩn này.

“Nên em muốn biết rõ nguyên do trong đó.” Cô cười nói.

“Tước Lợi Nhi, anh biết hiện tại câu lạc bộ ít khách, cho nên em không có việc gì làm, hết sức nhàm chán, nhưng em tội gì phải lãng phí tinh thần đi quản chuyện cực kỳ không liên quan tới em chứ?” Huyền Dạ Thần Hành nghiêng người về phía trước, có lòng tốt khuyên nhủ.

“Em.....” Tước Lợi Nhi cũng không giải thích được, đại khái là rất tò mò về con báo kia, cô mới muốn biết rõ ràng mọi chuyện.

“Thiếu Lãnh Quan, câu lạc bộ chỉ còn lại ba người chúng ta, nói thật, em căn bản không có thời gian quản chuyện không trong phạm vi nhiệm vụ này.” Lôi Xiết cảnh cáo.

“Nhưng mà, vụ án này theo nghiên cứu của em, thoạt nhìn người chết không có điểm chung gì, song bọn họ lại đều là hội viên trong một tổ chức tên là Tịnh Linh hội.” Tước Lợi Nhi đem những điều tìm được sau ba ngày vùi đầu trong mấy tính báo cáo cho hai vị đại ca biết.

“Tịnh Linh hội?” Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết nhìn nhau, chưa từng nghe qua từ này.

“Đó là một tổ chức không giáo, gần đây thanh danh vang dội khắp nơi trên thế giới, tín đồ phần đông là nam nữ từ hai mươi tuổi đến bốn mươi tuổi, phải có tài lực kinh tế mới có tư cách nhập hội.” Tước Lợi Nhi dùng niệm động lực chuyển một phần báo mạng in trên Internet xuống đến trước mặt bọn họ.

“Sao em biết người chết đều là người của Tịnh Linh hội?” Lôi Xiết nhủ mày, không quá thích thú tiếp được tờ giấy kia.

“Em vào mấy tính thăm dò tài liệu về thân phận của mỗi người bọn họ, phát hiện những người này hàng tháng đều có khoản tiền lớn gửi đến một tài khoản, vì thế em lại đi tra tài khoản kia, mới biết được đó là tài khoản của Tịnh Linh hội, bởi vậy em liền thâm nhập vào hồ sơ riêng của tài khoản kia, thấy danh sách hội viên bọn họ trong đó.”

“Em lại làm càn! Cẩn thận để người ta biết em xâm nhập vào hồ sơ cơ mật sẽ đối phó em.” Huyền Dạ Thần Hành nhẹ trách trừng cô, cúi đầu xem phần báo kia. Trên đó có ảnh chụp và giới thiệu mơ hồ về Tịnh Linh hội, không nhiều câu từ, cũng không có gì kinh người, thoạt nhìn cùng đoàn thể tôn giáo bình thường ngày nay không có gì khác biệt, chỉ là, trên bức ảnh hình như là chụp nhân lúc tụ hội có một cái totem (vật tổ để thờ phụng) kỳ lạ, ảnh chụp họa chất lượng kém, không dễ dàng nhận ra, nhưng ánh mắt nhìn giống như là động vật nào đó.....

“Cái totem kia nghe nói là đối tượng cúng bái của Tịnh Linh hội, anh nhìn ra là cái gì không?” Tước Lợi Nhi nhảy khỏi ghế chân cao, đến bên cạnh Huyền Dạ Thần Hành.

“Báo?” Lôi Xiết nhủ mày đoán.

“Bingo! Trả lời đúng!” Tước Lợi Nhi vui vẻ cười.

“Em là nói.” Huyền Dạ Thần Hành nhìn cô dò hỏi.

“Tĩnh Linh hội có liên hệ không tầm thường với báo, nếu thứ bọn họ cúng bái là loài báo, đương nhiên có thể nuôi một ít, nếu em đoán đúng, những người chết này có thể là do Tĩnh Linh hội phái báo đen đến tiêu diệt.”

“Vì sao lại tiêu diệt bọn họ?” Lôi Xiết hỏi.

“Không biết, em chỉ tra được nhiều đây, nếu muốn biết thêm về vụ án, có lẽ phải trà trộn vào Tĩnh Linh hội mới hiểu rõ.” Cô nghiêm túc nói.

“Đừng làm loạn, Tước Lợi Nhi, Tĩnh Linh hội này em tốt nhất chớ chọc.” Huyền Dạ Thần Hành có chút dăm chiêu nhìn cô.

“Vì sao?”

“Nó cho anh một loại cảm giác âm trầm.” Huyền Dạ Thần Hành sắc mặt chợt tối, đối với không khí cổ quái mà bức ảnh kia lộ ra cảm thấy chán ghét.

Tước Lợi Nhi đánh giá anh, cô biết Huyền Dạ Thần Hành là người có linh lực cao nhất trong bọn họ, anh có trực giác linh mãnh, đối với rất nhiều việc có cái nhìn vừa nhanh vừa chuẩn, anh nói như vậy nhất định là đã cảm ứng được cái gì.

“Anh lo em gây sự sao? Huyền Dạ.” Tước Lợi Nhi nũng nịu dựa vào ngực anh.

“Anh là lo em thay câu lạc bộ linh lực rước lấy phiền toái.” Huyền Dạ Thần Hành ôm vai cô, sờ sờ đầu cô.

Tước Lợi Nhi ngẩng đầu nhìn anh, anh đối với phụ nữ luôn dịu dàng thân thiết, bề ngoài tuấn tú nhã nhặn cùng thái độ nho nhã rất dễ dàng mê hoặc lòng phụ nữ, nhưng cô rất hiểu cá tính của anh, anh đối tốt với người khác chỉ là ngoài mặt, kỳ thật trong lòng suy nghĩ gì không ai biết. Hơn nữa cô hiểu, anh đối với cô hoàn toàn là tình anh em, hai người thường tranh cãi đấu võ mồm, căn bản không có khả năng bồi dưỡng ra tình yêu nam nữ.

“Anh nói như vậy hơi quá đáng, em làm sao có thể rước phiền toái? Bình thường đều là phiền toái tới chọc em.” Cô liếc mắt xem thường, đẩy anh ra.

“Vấn đề là ở đây, khi phiền toái đến gây chuyện với em em tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, ngược lại còn coi nó là khó khăn để giải quyết, sau đó lập tức ngã vào.” Lôi Xiết rất hiểu tính cô.

“Phải không? Em là người như vậy sao?” Cô kinh ngạc mở lớn mắt.

“Phải.” Hai vị đại ca đồng thời gật đầu.

“Được rồi, được rồi! Không quản thì không quản. Nhưng nói trước, nếu chuyện này tự động rớt xuống đầu em, em đây không còn cách nào khác.” Cô khoanh hai tay, bĩu môi.

“Sẽ không trùng hợp như vậy.” Huyền Dạ Thần Hành mới định chế nhạo cô, chuông cửa câu lạc bộ linh lực liền vang lên.

Bản giao hưởng định mệnh của Beethoven!

Có khách tới cửa. Ba người bọn họ cùng nhìn nhau.

“Tước Lợi Nhi. cô xuống đây một chút.” Tiếng quản lý bỗng nhiên truyền đến.

Tước Lợi Nhi khó hiểu chớp mắt mấy cái, nhìn Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết, nháy mắt di động đến đại sảnh lầu một.

“Chuyện gì?” Cô xuất hiện trước mặt quản lý, không biết vì sao ông chưa cho khách chọn lựa đã kêu cô xuống.

“Tôi nghĩ. Đó là tới tìm cô?” Quản lý hất mặt ra trước cửa.

“Tìm tôi? Ai thế?” Cô không hiểu ra sao đi ra cửa, nghĩ không ra sẽ có ai chạy đến nơi đây tìm cô, cô không có bạn bè, người nhà không biết công việc của cô, huống chi muốn tìm đến cửa vào câu lạc bộ linh lực cũng không đơn giản.

Sự nghi hoặc của cô khi nhìn thấy con động vật to lớn thuộc họ mèo kia liền hóa thành hư ảo, thay vào đó là kinh ngạc cùng khiếp sợ vô cùng lớn.

Báo đen!

Nghi can giết người được cô cứu!

Nó đang ở ngoài cửa câu lạc bộ linh lực bồi hồi nhìn trộm.

Nó làm sao tới? Đến tìm cô? Vì sao? Nó làm sao có thể biết cô ở đây? Nó đến tột cùng là muốn làm gì?

Dấu chấm hỏi lập tức chen vào đầu cô, cô chỉ có thể nhìn chăm đôi kim đồng hồ của báo đen, kinh ngạc đứng ngậy ra ở cửa.

“.....” Tiếng ô ô trầm thấp phát ra từ trong cổ họng báo đen, nó nhìn cô hồi lâu, lại không báo động trước xoay người bỏ đi.

“Đợi chút.....” Cô đuổi theo, lại hỏi không ra lời. Làm sao nói chuyện cùng con báo đây? Trời!

Thân mình thon dài nhẹ nhàng của báo đen chậm rãi di chuyển, quay đầu liếc cô một cái, lại lần nữa lao ra khỏi câu lạc bộ linh lực.

Trong đại sảnh, Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết chạy xuống đều trừng lớn mắt nhìn một màn này, khó có thể tin khách tới cửa lại là con báo!

“Con báo kia vì sao tìm đến Tước Lợi Nhi?” Huyền Dạ Thần Hành cảm thấy khác thường, quay đầu hỏi quản lý.

“Đại khái..... nó rất thích cô ấy.” Quản lý nói như đùa.

“Con báo này lai lịch không rõ, ông yên tâm cho Tước Lợi Nhi đi theo?” Lôi Xiết nhú mày, không biết trong hồ lô của quản lý bán thứ thuốc quỷ gì.

“Tôi tin phục từng một con báo đen đối với Tước Lợi Nhi mà nói không phải việc khó.” Quản lý nở nụ cười mờ ám.

Đây là đáp án gì?

Mặc dù Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết không hiểu gì cả, nhưng quản lý cũng không giải thích nhiều, ông chỉ pha hai ly rượu cho bọn họ, tự mình nâng ly uống cạn chất nước vàng sáng trong ly.

Tước Lợi Nhi không ngừng di động thân hình đuổi theo báo đen, cô theo nó lao ra cửa sáng, vào nội thành San Francisco, trong lòng buồn bực không biết con báo này rốt cuộc muốn đi đâu, vì sao nó có thể tự do ra vào câu lạc bộ linh lực?

Báo đen lao vùn vụt trên đường trong đêm khuya, tốc độ cùng cách di chuyển có thể sánh ngang với xe thể thao, cũng khiến Tước Lợi Nhi thần phục mị lực mê người của nó.

Báo đen chọn một con phố tĩnh lặng mà đi, không lâu sau, rẽ vào một đường khác, khi Tước Lợi Nhi đuổi tới, cô chỉ nhìn thấy một chiếc xe đen bóng dừng ở đầu đường, báo đen sớm biến mất không thấy.

“Kỳ quái! Dẫn mình tới nơi này làm gì?” Cô thì thào tự nói, đi chung quanh tìm kiếm hành tung báo đen.

Lúc này, từ chiếc Porsche màu đen kia đi xuống một người, nghiêng người tựa vào xe, đột nhiên mở miệng hỏi: “Cô tìm sủng vật của tôi sao?”

Tước Lợi Nhi chậm rãi xoay người, nhìn chăm chăm người đàn ông cả khuôn mặt giấu trong bóng tối kia, nhất thời cảnh giác.

“Sủng vật của anh? Anh là ai?” Cô nhú đôi mi thanh tú, đối với tình cảnh mình không biết rõ cảm thấy không vui. Là báo đen cố ý mang cô tới nơi này?

“Ta là chủ nhân..... con báo đen cô đang tìm” Giọng đàn ông cao vút, trong giọng anh có chút khẩu âm địa phương.

“Là anh muốn nó dẫn tôi đến?” Cô nghiêng đầu, chờ đợi anh ta chủ động ra khỏi bóng tối.

“Đúng vậy.” Người đàn ông hai tay đút vào túi, đi về phía trước vài bước, đèn đường chiếu vào mặt anh ta, lộ ra gương mặt đồng phương trẻ tuổi anh tuấn.

Người Trung Quốc? Nhưng đáng vẻ so với người phương Đông trầm hơn chút. Tước Lợi Nhi có chút ngoài ý muốn đánh giá anh ta.

Người này đại khái chỉ khoảng hai mươi đi? Cô suy đoán, anh ta đáng người cao gầy, tóc hơi dài ôm sát cổ, mày cương nghị, ánh mắt sắc bén, cảm hơi ngược lên càng biểu hiện vẻ kiêu ngạo của anh ta, áo khoác da đen mỏng khoác ngoài áo sơ mi đen, quần dài đen bao phủ đôi chân thon dài mạnh mẽ, trên cổ có một vòng dây xích đen, thoạt nhìn rất thời thượng, cuồng dã mà lại tản ra sự kiên quyết áp đảo người khác.

Nhưng nguyên nhân người đàn ông này khiến cô cảnh giác không phải bởi vì diện mạo của anh ta, mà là “tà khí” của anh ta.

Một loại tà khí khó có thể giải thích!

Thân là hội viên câu lạc bộ linh lực, Tước Lợi Nhi có được “tốc đọc” cùng “tính nhạy” cao cấp, cùng với niệm động lực di chuyển được mọi thứ, linh lực của cô có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng đầu của cô là tốt nhất trong câu lạc bộ, có rất nhiều việc cô chỉ dùng khả năng trinh thám cùng phân tích, ngược lại rất ít dùng đến linh lực của mình. Nhưng lúc này đây cô lại mãnh liệt cảm nhận được người đàn ông này không tầm thường, anh ta xuất hiện làm cho cô giật thót vài lần trong lòng.

“Anh tìm tôi đến có chuyện gì?” Anh ta là chủ nhân của báo đen?

“Cảnh cáo cô.” Anh ta cười cười trả lời.

“Cảnh cáo?” Mày cô nhú càng sâu.

“Đúng vậy, coi như nể tình cô đã cứu báo đen, tôi muốn cô tốt nhất ngừng ngay sự tò mò đối với Tịnh Linh hội, nếu không.....” Anh ta cố ý kéo dài giọng.

“Nếu không như thế nào?” Cô khiêu khích ngẩng đầu.

“Nếu không coi chừng hồ đồ mà xông vào địa ngục.” Trên mặt anh ta hiện lên nụ cười lạnh lùng.

“Oh? Thật xin lỗi, bình thường tôi đối với loại uy hiếp này cũng sẽ không để trong lòng, hơn nữa con người tôi có một tật xấu, chuyện người ta càng muốn tôi đừng làm, tôi càng muốn làm.” Hắn là xem như phản nghịch đi? Tờ nhô Tước Lợi Nhi đã ghét người khác ra lệnh cho cô.

“Cô cho là bằng cô là hội viên câu lạc bộ linh lực có thể đối phó được Tịnh Linh hội sao?” Ánh mắt anh ta sâu không lường được.

“Anh điều tra tôi?” Cô âm thầm chú ý.

“Cô xâm nhập vào hệ thống điều tra của Tịnh Linh hội, đã gây chú ý rồi, nếu cứ tiếp tục, Tịnh Linh hội sẽ không bỏ qua cho cô.” Anh ta chậm rãi nói.

“Nghe qua thật đáng sợ a!” Cô vỗ vỗ ngực mình.

“Hoặc là, cô muốn cố ý khơi mào địch ý giữa Tịnh Linh hội cùng câu lạc bộ linh lực? ‘Thần Toán’ Tước Lợi Nhi!” Anh ta gọi thẳng danh hiệu cùng tên của cô.

Tước Lợi Nhi sắc mặt trầm xuống. Anh ta đến tốt cùng là ai? Đối với câu lạc bộ linh lực lại hiểu biết bao nhiêu?

“Rất lợi hại! Ngay cả thân phận của tôi cũng tra ra.” Cô lạnh lùng nhìn anh ta.

“Cao thủ trên internet rất nhiều, hơn nữa không chỉ có cô là thiên tài máy tính, cô có thể vào Tịnh Linh hội, tôi có thể truy tung cô, sau đó tìm được cô.”

“Nói như vậy..... anh còn biết không ít chuyện của tôi?” Người này không đơn giản! Xem ra lần này cô gặp được đối thủ rồi.

“Đúng vậy, thân phận con gái một của tập đoàn tài chính Ngải thị, giá trị con người bất phàm, tốt nhất hãy bảo trọng bản thân, nếu không tương lai làm sao tiếp nhận toàn bộ tổ chức khổng lồ chứ?” Anh ta hơi nghiêng người, trong mắt hiện lên tia sáng hỗn hợp giữa tình quái cùng trêu tức.

“Cám ơn lời khuyên của anh.” Cô nở nụ cười ngọt ngào.

“Lời tôi đừng ở đây, có nghe hay không tùy cô.” Anh ta xoay người chuẩn bị quay về xe.

“Này, có thể cho tôi gặp con báo đen của anh không?” Cô bỗng nhiên nói.

“Cô muốn gặp nó? Vì sao?” Anh giật mình, vẻ mặt thoát nhìn có chút cổ quái.

“Tôi muốn xem vết thương của nó tốt chưa, trong chân nó có viên đạn, không biết lấy ra chưa.” Cô muốn xác định quan hệ của báo đen và người đàn ông này, anh ta thật sự là chủ nhân của nó sao? Nếu là như thế, vậy anh ta vô cùng có khả năng là người xui khiến báo đen giết người.

“Nó đã tốt rồi, cám ơn cô quan tâm.” Anh nhìn chăm chăm cô, giọng nói trở nên cứng nhắc.

“Quả thật, chạy trốn nhanh như vậy, cũng không thấy nó có dấu hiệu khắp khiêng, đại khái cũng không tệ lắm, chẳng qua.....” Cô dừng một chút, lại nói: “Anh để nó đi chấp hành công việc tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Cái gì?” Vẻ mặt của anh ta trở nên cảnh giác.

“Giết người a! Để một con báo đi giết người, tránh được hiềm nghi, không ngờ các người cũng nghĩ đến ra được cách này!” Cô hừ lạnh một tiếng.

“Đây là chuyện trong hội chúng ta, cô tốt nhất đừng động tới.” Anh ta giọng điệu lạnh nhạt.

“Liên tục sáu vụ giết người, hung thủ là một con báo đen vô tội, thủ pháp lợi dụng động vật gây án này tôi nhìn không được, nói cho anh biết, chuyện này cho dù không có người ủy thác, tôi cũng quản chắc rồi.” Cô nói xong xoay người bước đi.

“Chậm đã!” Anh nhanh chóng bước về phía trước, cầm tay cô.

“Làm gì?” Cô lập tức giãy ra, phút chốc di động đến sau anh ta.

Nhưng anh ta đối với năng lực thay hình đổi vị của cô tuyệt không giật mình, thậm chí sớm đoán trúng phương vị cô sẽ xuất hiện, chuẩn xác chuyển hướng đến gần vị trí của cô, lại bắt lấy cổ tay cô, “Cô..... nghe đây! Lời cảnh cáo của tôi xem như báo đáp việc cô cứu báo đen, nếu cô còn tiếp tục, sống chết đều không liên quan đến tôi!”

Tước Lợi Nhi có chút kinh ngạc với hành động nắm giữ của anh ta, dường như anh ta từng ứng phó với tình huống này, gương mặt tuần lẳng gần ngay trước mắt kia đang nhìn chăm chăm mình, cô bỗng nhiên có cảm giác hỗn loạn ——

Đôi mắt tinh anh kia của anh ta vì sao giống báo đen như vậy? Tóc đen của anh ta dưới ánh đèn sáng bóng như lông báo đen, ngay cả hơi thở tản mát ra trên người cũng có khí thế bức người như vậy.

Cùng cô nhìn nhau một lúc lâu, anh cả người run lên, buông cô ra, ngẩng đầu nghe ngóng vài giây, liền xoay người đi về chiếc Porsche, trước khi ngồi vào trong xe còn hạ giọng nói với cô: “Muốn sống đừng tiếp cận Tịnh Linh hội!”

Nói xong, anh ta liền lên xe, nhanh chóng bỏ đi.

Tước Lợi Nhi đứng yên tại chỗ, trong lòng từ từ chậm rãi dâng lên liên tưởng kỳ lạ.

Người đàn ông kia cùng báo đen có quan hệ gì?

Anh ta lại là ai trong Tịnh Linh hội?

Vì sao anh ta biết chuyện của câu lạc bộ linh lực?

Nếu những nghi vấn này không giải đáp được, cô có thể sẽ mất ngủ vài đêm.

Cho nên, đương nhiên là tiếp tục điều tra a!

Khóe miệng Tước Lợi Nhi cong lên nụ cười kiên quyết, không làm rõ chân tướng Tịnh Linh hội tuyệt không bỏ qua!

Cừu Liệt lái xe về một căn xe biệt thự kiểu Victoria, dây xích trên cổ còng không ngừng dồn dập chấn động huyết quản anh, đây biểu thị giáo chủ đang triệu hồi anh.

Anh ngừng xe, rất nhanh đi vào nhà, hai gã bảo vệ cao lớn ở cửa đại sảnh vừa nhìn thấy anh đều cung kính cúi đầu hành lễ, miệng còn thấp giọng nói: “Ngủ ngon, báo thần.”

“Giáo chủ đâu?” Anh hỏi một người trong đó.

“Ồ lâu hai, ngài đang chờ.” Bảo vệ ngay cả khi nói chuyện cũng cúi đầu.

Cừu Liệt đi vào một căn phòng hoa lệ ở lâu hai, một ông lão đầu bạc tuổi già sức yếu mặc áo choàng trắng dài tới mắt cá chân, đang ngồi trên ghế tròn lớn xem sách. Vừa thấy anh vào cửa, lão liền chậm rãi ngẩng đầu, nở nụ cười, mở miệng hỏi: “Cậu đã trở lại, Cừu Liệt, mọi việc đều thuận lợi chứ?”

Cừu Liệt đi đến trước mặt ông ta, xoay người cảm mu bàn tay đầy nếp nhăn của ông ta khẽ hôn, mới trả lời: “Đúng vậy.”

“Vậy là tốt rồi, cậu về muộn, ta nghĩ rằng cậu lại bị thương giống mấy hôm trước, mới thúc giục cậu trở về.”

“Thật xin lỗi, có chút việc trì hoãn.”

“Ừm, vết thương ở chân có tốt không?”

“Không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi. Lần này chúng ta rời khỏi đảo Báo là vì truy bắt sáu tên phản bội kia, nếu bọn họ đã vào Tịnh Linh hội, đem linh hồn bán cho chúng ta, sẽ không thể không ngoan ngoãn nghe lời, sáu tên đó quá nguy hiểm rồi, còn nghĩ sẽ thoát được, hừ! Giờ đã giết chết tất cả bọn họ, tài sản trên danh nghĩa đều thuộc về chúng ta.”

Cừu Liệt lắng lắng nghe, không trả lời. Giáo chủ là người sáng lập Tịnh Linh hội, tuổi, quốc tịch, lai lịch chưa từng có người nào biết, ngay cả Cừu Liệt từ nhỏ được ông ta thu dưỡng cũng chỉ biết gọi ông ta là Phương Tử tiên sinh, người trong hội thì tôn xưng ông ta là giáo chủ.

“Có điều, thiếu sáu tín đồ, chúng ta cần tuyển thêm người vào, ta đã ra lệnh bọn họ chuẩn bị sửa sang việc kinh doanh và lập tế đàn, có thể hoàn thành vào tuần sau, bởi vậy mấy ngày nay chúng ta phải lên đường về đảo Báo chuẩn bị.” Phương Tử khép sách lại, tháo kính lão trên mũi xuống, trên gương mặt tái nhợt lốm đốm đồi mồi, thoạt nhìn đã chừng tám, chín mươi tuổi, nhưng trong cặp mắt xám kia vẫn tràn ngập sức mạnh tuyệt không phù hợp với tuổi.

“Dạ.” Anh đối với Phương Tử đã tạo thành thói quen nói gì nghe nấy.

“Lần này ta muốn sáu xử nữ trẻ tuổi. Cừu Liệt, máu các cô ta có thể khiến ta khôi phục tinh lực, cho nên. vẫn phải dựa vào cậu.” Ông ta vươn tay lấy một cái gương, nhìn mình trong gương, lạnh lùng cười.

“Dạ.” Cừu Liệt cúi đầu, trên mặt không có biểu tình gì.

“Đúng rồi, người mấy ngày hôm trước lên vào tài khoản kiểm tra tư liệu của chúng ta đã tìm được chưa?” Ông ta buông gương, chậm rãi đứng lên, thân hình còng xuống khiến ông ta thoạt nhìn thấp bé hơn.

“Còn không có.” Ánh mắt anh chợt tắt, che giấu chuyện tra ra thân phận Tước Lợi Nhi Ngải Lăng.

“Mau chóng tìm ra, ta muốn biết là tên nào lớn mật dám điều tra Tịnh Linh hội chúng ta.”

“dạ.”

“Được rồi, cậu đi xuống trước đi.” Ông ta phát phát tay.

Cừu Liệt hành lễ, rời khỏi phòng, đi trở về phòng ngủ của anh, mệt mỏi ngồi ở mép giường.

Mệt mỏi quá! Mỗi lần cùng Phương Tư nói chuyện đều khiến thần kinh căng cứng, anh buồn phiền đứng đến đây xích trên cổ, đột nhiên dùng sức kéo, nhưng cái vòng bằng hắc kim tự nhiên này căn bản bẻ không gãy, hủy không xong, luôn chặt chẽ trói buộc anh, không chế anh.

Đau vẫn là da thịt mình mà thôi! Anh suy sụp ngã ra giường lớn, không biết mình còn có thể chịu được lồng giam này bao lâu?

Mẹ nó! Đời này anh nhất định bị Phương Tư thao túng đến chết.

Ngồi dậy quay đầu thoáng nhìn bóng dáng màu đen phản chiếu trong gương dài bên giường, anh nhìn chằm chằm hình dạng mình, bất giác chạm vào vết thương trên chân trái, nghĩ đến hình ảnh đêm đó Tước Lợi Nhi giúp anh trị liệu.

Cô cư nhiên không sợ anh, đánh anh một trận sau đó lại giúp anh chữa thương!

Cô rốt cuộc có ý thức hay không? Đối mặt một con báo còn có thể ung dung không sợ sệt, đây là lần đầu tiên anh gặp cô gái như vậy.

Có điều, thuốc của cô thật sự có hiệu quả, không chỉ cầm máu giảm nhiệt, sau khi lấy viên đạn ra ngày hôm sau vết thương liền khép miệng, trái lại vết máu bám bị đá trên lưng so với vết thương do súng thoát nhìn còn nghiêm trọng hơn.

Cô xuống tay tuyệt không lưu tình a! Vuốt lại tóc, anh nhìn không được cúi đầu cười khế, không nghĩ tới một cô gái nhỏ nhắn lại có sức tay lớn như vậy.

Nhưng mà, anh càng không nghĩ tới, ba ngày sau lại phát hiện người xâm nhập tài khoản Tịnh Linh hội lại là cô!

Cô không muốn sống xâm nhập vào hệ thống an toàn anh đã thiết kế trong tài khoản Tịnh Linh hội, lúc trước anh viết chương trình này đã cài đặt khi tư liệu bị đọc trộm máy sẽ lập tức tự tiến hành truy tung, tìm ra lai lịch kẻ xâm nhập, dù cô tạo rất nhiều chướng ngại, vẫn bị anh cản chặt không buông, mấy giờ sau, anh liền từ máy tính tra ra địa chỉ của cô, phá giải mật mã của cô, biết được thân phận của cô.

Cô tên Tước Lợi Nhi Ngải Lăng, người thừa kế duy nhất của tập đoàn tài chính Ngải thị.

Ngoài ra, anh trong kho số liệu của cô phát hiện một liên kết kỳ lạ, vì thế xâm nhập truy xét, bất ngờ phát hiện liên kết trong máy cô đến từ nơi gọi là câu lạc bộ linh lực!

Câu lạc bộ linh lực anh đã sớm nghe thấy, đối với bốn hội viên trong đó cũng biết ít nhiều, bốn người kia có linh lực khác nhau mở cửa thay người khác hoàn thành các loại hy vọng, xuất quỷ nhập thần, thân phận không rõ. Anh từng không chỉ một lần tìm kiếm tư liệu có liên quan đến bọn họ, muốn biết linh lực bọn họ đến từ đâu là từ đâu mà đến, có phải tự nhiên sinh ra như anh hay không, hay là gen trong cơ thể tác quái? Chỉ tiếc vẫn tìm không ra manh mối, mà lần này truy tung Tước Lợi Nhi lại có thể tìm được câu lạc bộ linh lực, thậm chí phát hiện cô chính là “Thần Toán” tiếng tăm lừng lẫy, thuần túy là thu hoạch ngoài ý muốn.

Anh nhìn không được muốn tiếp cận cô, muốn biết cô có phải cũng từng bối rối như anh không.

Từ khi có trí nhớ tới nay, anh có thể từ lúc tùy nơi đem biến mình thành báo, lúc tâm tình không ổn lại càng biến đổi thường xuyên hơn, hơn nữa nếu không tự nguyện mà bị kích thích biến thành báo, anh sẽ không dễ dàng bị khống chế, tàn nhẫn, thô bạo cùng điên cuồng trong dã tính sẽ hoàn toàn lộ, có rất nhiều lần sau khi khôi phục hình người anh đều kinh hãi vì sự hung tàn của mình cùng âm ngoan của Phương Tư, cũng căm thù đến tận xương tủy đối với một phần không muốn người biết này trong bản thân.

Anh không biết vì sao mình lại có năng lực biến thể đáng sợ này, từ nhỏ đã đi theo Phương Tư, Phương Tư không nói, anh đương nhiên cũng hỏi không ra thân thể cùng lai lịch mình, chỉ có thể trong những lần biến hóa, chậm rãi làm quen, từ sợ hãi đến thờ ơ. Nhiều năm qua, anh đã chấp nhận quan hệ giữa mình và báo, không còn bài xích, thống khổ, chỉ cần Phương Tư ra lệnh một tiếng, anh liền biến thành báo thần của Tịnh Linh hội, nhận cúng bái hoặc là..... giết người.....

Nhưng, sâu trong đáy lòng, anh càng lúc càng không thể kháng cự đối với tự do.

Anh muốn thoát khỏi sự khống chế của Phương Tư, muốn cởi bỏ dây xích trên cổ bị Phương Tư chụp vào hơn hai mươi năm, muốn lớn tiếng la lên trước một đám người đập đầu trước anh, anh không phải thần! Anh chính là quái vật!

Lại nhìn gương, anh nhìn kỹ mình, dưới lớp da người kia, che dấu dòng máu của một con mãnh thú, anh không dám xác định khi nào mình sẽ nổi điên lên, cuối cùng không thể lấy lý trí áp chế sự khát máu trong cơ thể, bị thú tính ăn mòn nhân tính còn sót lại.

Tịnh Linh là cái vực sâu, vừa đi vào liền vạn kiếp bất phục, anh đã muốn thấy qua nhiều người chìm nổi, ngập đầu trong này, bởi vậy mới cảnh cáo Tước Lợi Nhi đừng tiếp cận nữa, đây xem như báo đáp ân huệ cô cứu một chân anh.

Nhưng, cô sẽ nghe sao?

Nghĩ đến vẻ mặt xinh đẹp kiên định của cô, muốn cô bỏ qua việc truy tung Tịnh Linh hội có lẽ không dễ dàng đâu?

Anh thở ra một hơi đứng lên, đi đến trước gương, hai tay nện vào mặt kính, trán cũng đập vào gương, không khỏi cười lạnh.

Quên đi! Anh cần gì phải quan tâm người khác? Chuyện của bản thân cũng đủ phiền rồi. Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng của anh xẹt qua một ánh hào quang màu vàng, tỉnh táo chiếu vào gương.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra một khe nhỏ, một cô gái yêu kiều đi vào, tóc đen môi đỏ mọng, áo ôm sát người cổ thấp cùng váy mini ngắn mỏng, cả người tỏa ra vẻ lẳng lơ.

“Liệt, anh đã trở lại.” Cô ta bước đến phía sau Cừu Liệt, ôm chặt anh.

“Đừng đến phiền tôi, Rita.” Cừu Liệt lạnh lùng hất tay cô ta ra.

“Anh làm sao vậy? Gần đây anh đối với em đều là dáng vẻ xa cách, có phải chơi chán rồi hay không? Không cần em?” Rita rút đôi tay móng sơn tím về, cong miệng hỏi.

“Tôi muốn nghỉ ngơi.” Anh xoay người tránh ra, bắt đầu cởi nút áo.

“Đêm nay anh đi đâu thế? Phương Tư thấy anh chậm chạp không trả lời, rất lo lắng!” Rita ngồi xuống trên giường anh, chân thon dài bắt chéo, váy ngắn đến độ cơ hồ không che được gì, chỗ giao tiếp cùng đùi hiện ra xuân sắc mê người.

“Tôi đi xử lý công việc.” Anh cởi áo, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

“Nhưng anh về muộn hơn một tiếng.” Cô ta mê muội đứng lên, thân thiết vuốt ve ngực anh.

Anh bỗng bắt lấy tay cô ta, lạnh lùng nhìn cô ta, “Khi nào thì cô cũng biến thành máy báo giờ của Phương Tư rồi?”

“A..... em chỉ là..... sợ anh gặp chuyện không may..... Buông tay! Cừu Liệt!” Cổ tay cô ta bị nắm đến tím lại, đau đến cô ta kêu nhỏ.

“Tôi có thể xảy ra chuyện gì?” Anh bỏ tay cô ta ra.

“Mấy ngày hôm trước anh mới bị thương ở chân, em đương nhiên lo lắng.” Cô ta xoa xoa vết đỏ rõ ràng trên cổ tay bị nắm, ai oán sáng giọng.

“Đó chỉ là ngoài ý muốn, tôi sẽ không để cho chuyện này xảy ra lần nữa.” Anh nói xong cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

“Cừu Liệt, gần đây thái độ của anh trở nên chống đối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muốn đêm nay em cùng anh hay không?” Rita tiến lên ngăn anh lại, ánh mắt nóng bỏng.

“Cút! Tôi muốn tắm!” Anh vươn tay đẩy cô ta ra.

“Trước kia anh sẽ không cự tuyệt em, thời gian này anh thật sự trở nên rất kỳ quái!” Rita thẹn quá hóa giận la to.

“Trước kia là vì phát tiết, hiện tại như cô nói, ta đối với cô chán ngấy.” Anh không khách khí trả lời.

“Quá đáng! Anh coi tôi là công cụ phát tiết?” Rita giận đến mày liễu dựng đứng.

“Không phải cô cũng vậy sao? Thân là thánh nữ Tịnh Linh hội, cô cũng không tránh khỏi quá kiêu ngạo. Rita, từ trước tới nay cô có lẽ là thánh nữ không thuần khiết nhất.....” Anh châm chọc cười lạnh.

“Câm mồm! Chính anh cũng thế thôi! Một con quái vật không phải người không phải thú còn dám cười nhạo người khác!” Rita ác độc phản kích.

Cừu Liệt sắc mặt biến đổi, một tay bắt lấy cô ta đến gần, dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống người trừng cô ta, gần từng tiếng: “Để tôi nghe cô nói như vậy một lần nữa, tôi sẽ lập tức xé nát cô, thánh nữ Rita.”

Rita cả kinh sắc mặt trắng xanh, ra sức xoay thoát khỏi kiềm chế của anh, hoảng sợ chạy đến cạnh cửa, “Anh chỉ là một con dã thú Phương Tư nuôi thôi, Cừu Liệt, anh chỉ là công cụ giết người của ông ta mà thôi.”

Cô ta nói xong quay đầu lao ra, để lại Cừu Liệt kinh ngạc đầy lửa giận điên cuồng trong lòng.

Một con dã thú!

Anh chỉ là một con dã thú khoác da người?

So sánh chết tiệt! Anh tức giận đến đá ngã gương, vô lực nhìn ánh mắt cuồng dã của mình trong gương.

Đó là ánh mắt báo, không phải người.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tước Lợi Nhi vui vẻ ngồi trên một chiếc du thuyền chở sáu cô gái sau khi trải qua sàng lọc được cho phép tham gia Tịnh Linh hội, không nghĩ tới mọi việc lại thuận lợi hơn dự định của cô.

Nói đến thật trùng hợp, ngay sau khi người đàn ông xa lạ tự xưng là chủ nhân báo đen kia cảnh cáo cô đừng xen vào việc của người khác, hôm sau có một khách nữ tìm tới câu lạc bộ linh lực, hy vọng biết được tung tích của chồng là Barco Wells đã mất tích hơn tháng.

Nữ khách kia chọn “Thần Toán” thay cô ấy đạt thành hy vọng, cũng nói rõ chồng cô ấy đã gia nhập Tịnh Linh hội hơn một tháng trước, từ đó liền mất tích, không liên hệ với cô, cô lo lắng tuy rằng đã báo cảnh sát, nhưng vẫn chưa có manh mối, không còn nơi nào để nhờ cậy, đành phải tìm câu lạc bộ linh lực giúp đỡ.

Đây thật sự là nhiệm vụ từ trên trời rơi vào tay Tước Lợi Nhi, vì thế, cô có thể danh chính ngôn thuận đi thăm dò chuyện Tịnh Linh hội cùng báo đen, mà không cần nghe Huyền Dạ Thần Hành cứ lải nhải, tuy rằng khi anh biết cô muốn xâm nhập vào Tịnh Linh hội, còn từng yêu cầu để anh thay cô hoàn thành ủy thác này.

“Em đi Tịnh Linh tìm người, sao anh phải khẩn trương thế?” Cô khó hiểu hỏi.

“Em thật sự chỉ đi tìm người sao?” Huyền Dạ Thần Hành hỏi lại.

“Đương nhiên, bằng không anh nghĩ rằng em muốn đi làm gì?”

“Anh dám đoán, lần này em đi sẽ huyền nào đến long trời lở đất.”

“Vì sao?” Huyền Dạ Thần Hành từ lúc nào cũng thành thầy bói rồi?

“Bởi vì nơi đó là động ma! Em đến đó, khẳng định sẽ xung đột với đối phương.” Huyền Dạ Thần Hành nói giống như đã tận mắt thấy cô đại náo Tịnh Linh hội.

“Vậy không phải rất thú vị sao?” Cô che miệng, không chỉ không bỏ ý định đi vào đó, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Cô còn nhớ rõ khi cô nói xong câu đó, vẻ mặt Huyền Dạ Thần Hành vừa bức mình vừa buồn cười, anh quả thực không có cách gì với cô.

Hiện tại, cô dễ dàng thông qua sự giám định của Tịnh Linh hội, đáp máy bay đến Puerto Rico ở vùng biển Caribe, lại ngồi trên du thuyền của tổ chức bọn họ, đi tới hòn đảo nhỏ không biết tên nào đó.

Muốn gia nhập Tịnh Linh hội cũng không dễ dàng, điều kiện bọn họ yêu cầu rất nhiều, Tước Lợi Nhi có thể thành công trà trộn vào nguyên nhân chủ yếu vẫn là tiền.

Có tiền, làm việc liền đặc biệt dễ dàng, đây là nguyên tắc vững chắc để sinh tồn trong thế giới này.

Mà tập đoàn tài chính Ngải thị nhiều nhất là tiền, đây là vũ khí lợi hại nhất giúp Tước Lợi Nhi có thể lập tức được chấp thuận gia nhập hội.

Hội viên Tịnh Linh hội hơn phân nửa là người có tài lực, yêu cầu đối với tư cách của hội viên mới cũng phải có trình độ tài lực mới được, Tước Lợi Nhi nắm lấy trọng điểm này, lấy những khoản tiền cha cô cho cùng tiền riêng của mình gửi ngân hàng, lập tức được nhân viên tuyển chọn của Tịnh Linh hội chú ý và tiếp đãi ân cần. Khi đó, cô biết mình đã nằm trong danh sách trúng tuyển rồi.

Thuyền tiếp tục chạy trong biển xanh, gió biển ẩm áp thổi, cô đứng trên boong thuyền nhìn như đang ngắm cảnh, kì thực là lưu ý hướng đi.

Biển rộng mênh mông, không có đường lui, khi muốn bỏ trốn chẳng phải là bị vây chết sao?

Cô dám bảo đảm với thượng đế, chiến du thuyền tư nhân xa hoa này là phương tiện chuyên chở duy nhất, vừa vào đảo nhỏ thần bí kia, những hội viên như cô muốn rời khỏi rất khó khăn.

Bên trong du thuyền trang bị rất đầy đủ, trang hoàng lộng lẫy, nhìn ra được Tịnh Linh hội nhất định là đoàn thể tôn giáo có tài lực vô cùng hùng hậu, nó

rốt cuộc đã bóc lột trên người tín đồ bao nhiêu tiền tài? Tước Lợi Nhi âm thầm lắc đầu, xoay người nhìn năm hội viên mới khác đang ngồi trong khoang thuyền hưởng thụ mỹ thực, tất cả đều là nữ, tuổi không quá hai mươi lăm, thậm chí có hai người chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mỗi người thoát nhìn đều giống tiểu thư khuê các xuất thân từ gia đình giàu có, cử chỉ đoan trang nhàn nhã, xinh đẹp động lòng người. Cô không rõ, vì sao đối tượng chiêu mộ lần này đều là cô gái trẻ? Cô đã lén xem qua tư liệu của các cô ấy, những người này không có điểm chung gì, điểm duy nhất tương tự chính là tài lực đều từ bậc trung trở lên, mỗi một người trong đó đều là con gái của một công ty nào đó.

Theo cô biết, Tịnh Linh hội không chỉ chọn nữ tín đồ, nó nam nữ đều nhận, chỉ cần có tiền, muốn vào không khó, nhưng vì sao lần này đều là nữ?

Kỳ quái!

Ngay trong lúc cô đang suy nghĩ vấn đề này, thuyền đã từ từ cập vào một hòn đảo đơn độc, cây cối xanh bóng bao trùm cả hòn đảo, xa xa nhìn lại tựa như chiếc nón tròn màu xanh lá đội trên đỉnh đầu của biển.

Thuyền ghé vào một bến đỗ tạm thời được xây dựng khá vững chắc, cô cùng các cô gái khác lần lượt rời thuyền, kể bến đã có một chiếc xe du lịch chín chỗ đang đợi các cô.

Trong lúc những cô gái khác đang chìm trong tâm tình sung sướng như đi du lịch, Tước Lợi Nhi lại có cảm giác đảo này u ám nói không nên lời, hơn nữa càng vào sâu trong đảo âm khí càng mạnh.

Huyền Dạ nói đây là động ma, hình dung thật đúng là chuẩn xác! Chỉ là, ma vương bên trong sẽ có dáng vẻ gì đây? Cô tương đối tò mò.

Xe chạy trên mặt đường nhựa nhỏ hẹp, xuyên qua rừng cây quanh co, qua bảy phút, một tòa thành hoàn toàn không ăn nhập với phong cảnh bất ngờ xuất hiện trước mắt.

Tòa thành nha! Tước Lợi Nhi thiếu chút nữa không thở nổi. Nói thật, ở nơi chỉ nên xuất hiện nhà gỗ nhỏ như khu du lịch này, tòa thành màu xám giống như dùng kỹ xảo điện ảnh cắt nối vào vậy, rất không thật.

“Xin hỏi, nơi này là.....” Cô quay đầu hỏi một người hướng dẫn các cô.

“Nơi này là thánh đàn của Tịnh Linh hội.” Trên mặt người này lộ ra biểu tình sùng kính.

“Đúng vậy, hàng năm cũng chỉ có dịp tiến hành nghi lễ này tín đồ mới có thể lên đảo, đồng thời còn được đích thân cúng bái báo thần.” Người này nói đến hai chữ “báo thần” còn thành kính cúi đầu.

“Báo thần?” Đúng rồi, vật thờ Tịnh Linh hội cúng bái là báo, điểm ấy cô đã sớm biết. Nhưng không biết con báo đen kia có ở đây hay không?

Đi qua cửa thành thật lớn, Tước Lợi Nhi mới chính thức lĩnh giáo sự thần bí cùng thế lực của Tịnh Linh hội.

Trong thành không như cô tưởng tượng, ngược lại, ánh nắng từ giếng trời và đèn màu đã chiếu sáng khiến toàn bộ không gian vô cùng ấm áp, khắp nơi đều có thể thấy những bức phù điêu đẹp đẽ vừa phù hợp lại thể hiện được cảnh quan rộng lớn, đứng trong đại sảnh phong cách cổ đại hào nhoáng, cô thấy những đoàn người đi theo những hướng khác nhau chằng chịt như mạng nhện, có rất nhiều tín đồ mặc áo bào trắng đi lại trên hành lang dài.

Một người đàn ông tên Cica tươi cười xuất hiện, anh ta trẻ tuổi tuấn tú, cũng mặc áo bào trắng, tóc vàng xinh đẹp dưới ánh sáng đèn mờ hồ như vòng hào quang, không chú ý, rất dễ dàng lầm tưởng anh ta là thiên sứ thượng đế phái tới, nếu anh ta có thể thêm một đôi cánh.

“Chào mừng đến thánh đàn đảo Báo, các bạn thân mến của tôi, các bạn có thể ở đây làm sạch tâm hồn, cảm thụ sự yên bình hoàn toàn khác biệt, đẹp bỏ tất cả những tư tưởng cùng quan niệm thế tục, để chúng ta cùng khấn cầu báo thần cùng giáo chủ ban cho chúng ta sinh mạng cùng sức mạnh mới.”

Tiếng nói tao nhã như ngâm xướng của Cica lập tức bắt được lòng phụ nữ, các cô lộ ra cụ cười mê đắm, liên tục gật đầu.

Tước Lợi Nhi liếc mình nhìn xuống xúc động muốn bật cười, những lời buồn cười rập khuôn thế này một chút cô cũng nghe không lọt tai.

“Xin các bạn sau khi vào thành đừng nói chuyện lớn tiếng, sẽ kinh động giáo chủ vĩ đại Phương Tư tiên sinh của chúng ta. Tế điển sẽ bắt đầu vào đúng mười hai giờ khuya mười nay, trước đó chúng tôi sẽ đến phòng đánh thức các bạn, trước đó, các bạn tốt nhất nên ở trong phòng mình, đừng đi lung tung.” Cica dặn dò xong, liền bảo người hướng dẫn đưa các cô đi.

Sáu người hướng dẫn đưa các cô nàng đi theo những hành lang dài khác nhau, Tước Lợi Nhi ngạc nhiên nói: “Sao lại tách chúng tôi ra?”

“Đúng vậy, Ngải Lăng tiểu thư, mỗi một người mới tới đều bị cách ly, đây là quy định.” Người hướng dẫn đi trước cô giải thích.

“Như vậy à.....” Cô kéo dài giọng, ghi nhớ mỗi lời các tín đồ nói.

Cứ như vậy đi gần năm phút, qua nhiều hành lang ngoằn ngoèo khó phân biệt, cô bị đưa một gian phòng có hình quả táo vàng trên cửa gỗ, người hướng dẫn mở cửa, cho cô vào.

Cơ hồ có thể so với phòng trong căn hộ cao cấp khiến cô cảm thấy mới mẻ, cô vừa lòng gật gật đầu, đang muốn hỏi vài thứ, người kia lại lặng lẽ thối lui, đóng cửa lại, ở ngoài cửa nói: “Xin nghỉ ngơi, bữa tối sẽ đưa đến đây.” Nói xong liền đi.

Tước Lợi Nhi đi đến cạnh cửa, cầm tay nắm cửa, cửa quả nhiên như cô dự đoán đã bị khóa lại.

“Cách ly? Hừ! Tôi thấy là giam cầm thì có?” Cô nhú mồm, cười lạnh một tiếng.

Quay người lại, cô nghiên cứu cách bố trí trong phòng, trong căn phòng ước chừng bốn mươi mét vuông này, cái giường gỗ kiểu cổ điển có vẻ rất bắt mắt, khiến người ta liên tưởng đến cuộc sống cung đình ở thế kỷ mười tám, sofa gấm, đèn đậm chất nghệ thuật, cùng với những bức họa nổi tiếng không phân biệt được thật giả trên tường, đều khiến cô không khỏi hoài nghi người thiết kế nơi này đại khái đối với đồ cổ đặc biệt thích.

Phòng tắm cũng tràn ngập phong cách cổ, cô quan sát hết mọi góc ngách, ghế cột nhún nhún vai. Ở trong này lâu, nhất định sẽ không còn nhớ rõ mình đang sống ở năm nào.

Tiếp đó, cô đảo một vòng, thấy hai tấm rèm cửa rất dày che khuất cửa sổ sát đất, vì thế đi đến muốn mở cửa sổ vừa nhìn thấy ra, không nghĩ tới vừa kéo rèm cửa, nhìn thấy chính là bức tường chắn kín.

Đây chỉ là cửa sổ ngụy trang mà thôi!

Tước Lợi Nhi trong lòng vừa động, đối với phương thức Tịnh Linh hội đối đãi người mới có chút phản cảm.

Bọn họ đến tột cùng muốn làm gì?

Giam cầm tín đồ mới tới có mục đích gì? Tẩy não sao?

Xem ra bên trong Tịnh Linh hội cũng không đơn thuần, trong đầu Tước Lợi Nhi nhanh chóng nhớ lại rất nhiều tư liệu trước khi xuất phát cô đã điều tra qua. Hội viên Tịnh Linh hội tựa hồ đều ở đây một thời gian, sau lại được đưa trở về, mà theo cô kiểm chứng, những người từng đến Tịnh Linh hội cho dù về nhà, cá tính, hành vi đều chuyển biến một trăm tám mươi độ, những người này biến thành phần tử cuồng nhiệt của Tịnh Linh hội, mặc kệ gia thế như thế nào, cũng sẽ phần lớn tài sản quyên cho Tịnh Linh hội, những cử chỉ không hợp lý này đã biểu hiện rõ sự tôn sùng không che giấu.

Những người đó rốt cuộc ở đây đã được đãi ngộ thế nào? Đây là mục đích chủ yếu Tước Lợi Nhi trà trộn vào. Cô ngoại trừ đem chồng người ủy thác bình yên trở về, còn muốn làm rõ Tịnh Linh có phải tổ chức giả danh tôn giáo lừa gạt tiền tài hay không.

Oa! Thật chính nghĩa!

Cô đối với việc mình còn có tâm tình tự giễu cảm thấy buồn cười, so với những chuyện trước kia, chuyện của Tịnh Linh hội cùng báo đen lần này khiến cô vô cùng hứng thú, vì sao thì cô cũng không rõ lắm, có thể là do con báo đen kia đã cho cô ấn tượng quá sâu đi.

Ngồi trên sofa, cô thả lỏng người, bắt buộc mình nhắm mắt dưỡng thần một lát, tạm ngừng làm việc.

Ở trong phòng nhìn không thấy sắc trời bên ngoài, Tước Lợi Nhi nhìn đồng hồ trên tay, trên đó chỉ sáu giờ bốn mươi, cô hơi đói, không biết bữa tối khi nào mới đưa tới, cứ như vậy nhàm chán bị nhốt trong phòng chờ ăn cơm rất giống tù phạm. Cô không kiên nhẫn đi qua lại mấy chục lần, mắt thấy thâm trĩu nên sắp bị đập thành một vết lõm, cuối cùng quyết định đi thám hiểm trước bữa tối.

Cô không nhẫn nại đợi đến nửa đêm, từ trong hành lý lấy ra một cây súng lục mang theo trên người, vận dụng niệm động lực nháy mắt đi ra ngoài cửa, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có ai, liền lén lút đi theo một hướng nào đó.

Hình dung nơi này là mê cung tuyệt không quá đáng! Tước Lợi Nhi vừa đi vừa than, không ngờ có người có thể xây ra tòa thành phức tạp như vậy, dù cô trí nhớ đặc biệt tốt cũng không khỏi có chút choáng váng.

Nhưng mà, trong lúc di chuyển vô cùng mơ hồ, cô vẫn phát hiện một chuyện kỳ quái, những tín đồ mặc áo bào trắng lúc đầu ở gần đại sảnh đều không thấy, trên hành lang dài yên lặng không một bóng người, tĩnh lặng đến kì lạ, tất cả đều có vẻ quỷ dị khó dò.

Cô lại đi vài bước, qua một khúc quanh, trước mắt bỗng xuất hiện một không gian cực kì rộng lớn, nóc nhà hình vòm cao, sàn đá cẩm thạch sáng bóng, trên đất xếp một dãy bờ đoàn có lẽ là để các tín đồ quỳ lạy.

Nơi này hình như là nơi tụ hội giống giáo đường nhỉ? Cô suy đoán.

Cô cẩn thận đi vào, mới thấy rõ trên vách đá trước mặt có một bức phù điêu hình tròn chạm nổi, đó là gương mặt báo đen, trong mắt khảm hạt châu màu hổ phách, há to miệng, lộ ra răng sắc bén, dùng vẻ uy vũ và dọa người nhìn xuống mọi nơi. Dưới phù điêu là tế đàn, trên tế đàn có một bình đài hình chữ nhật, nhìn không ra dùng để làm gì.

Có thể bởi vì tế đàn chưa bắt đầu, nơi này không có bóng người nào, trên bốn bức tường đều có treo một ngọn đèn nhỏ, cảm giác có chút âm trầm, cộng thêm phù điêu báo đen kia càng có vẻ khủng bố. Tước Lợi Nhi lại nhìn một lát, quyết định đến nơi khác xem xem, nhưng cô vừa mới bước ra, một tiếng động rất nhỏ từ sau tế đàn truyền đến.

Từng tiếng thờ gập cùng tiếng ngâm nga, nghe qua giống như là..... tiếng nam nữ giao hoan!

Tước Lợi Nhi cả kinh, chậm rãi dọc theo tường đi đến tế đàn.

Khi còn cách tế đàn mười mét, cô tĩnh lặng nghe thấy một phụ nữ nỉ non.

“Là như vậy! A! Đúng là như vậy! A..... Barco, anh quá tuyệt vời!”

“Phải..... thánh nữ yêu quý, là em ban cho anh sức mạnh này..... A.....” Một người đàn ông cũng mắt hờn kêu.

Tiếng thở dốc kéo dài một lát, một nam một nữ kia đã xong việc, lại bắt đầu hàn huyên.

“Anh đừng trở về nữa, ở lại..... ở lại đây, vĩnh viễn ở cùng em.....” Giọng nữ vô cùng quyến rũ.

“Anh không bao giờ đi nữa. Thánh nữ..... anh chỉ hầu hạ em.....” Trong giọng nói hờn hển của người đàn ông có chứa sự tôn kính.

“Tốt lắm, đừng quên linh hồn của anh đã là của em, người vi phạm lời thề sẽ không sống lâu. Hiểu không?” Người nữ cảnh cáo.

Hiểu! Hiểu! Anh yêu em..... thánh nữ..... thề xác cùng linh hồn của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em.....”

“Tốt, chiều mai lại đến đây chờ em”

“Được.”

Nói chuyện xong, một phụ nữ tóc đen từ sau tế đàn đứng lên, toàn thân chỉ có một chiếc váy gấm trắng choàng hờ trên vai, cô ta mắt hạnh má đào, môi đỏ mọng mũi cao, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện dưới lớp váy, vô cùng mê người.

Ở trên thánh đàn làm chuyện đó? Trời! Đây là thế giới gì? Tước Lợi Nhi trốn trong khe hở giữa hai phòng nói không nên lời.

Tiếp đó, một người đàn ông không mặc áo cũng đứng lên, si mê nhìn người nữ kia, miệng không ngừng thì thào: “Em thật đẹp! Thánh nữ. Từ sau khi gặp em, không lúc nào anh không nhớ tới em.”

“Vậy ngoan ngoãn nghe lời em nói, quên hết chuyện trong nhà cùng vợ anh đi.” Người phụ nữ nâng cằm người đàn ông lên cười lạnh.

“Anh căn bản không nhớ chuyện vợ anh.....” Anh ta bắt lấy tay cô ta liếc mình hờn.

“Tốt lắm.”

Tước Lợi Nhi ở xa xa nhìn mặt người đàn ông kia, lúc này mới phát hiện anh ta chính là người đàn ông mất tích cô phải tìm —— Barco Wells tiên sinh!

Xem bộ dáng thần hồn điên đảo của anh ta, hiện tại muốn anh ta trở về chỉ sợ không có khả năng.

Trong lúc cô đang lo lắng, phía sau tế đàn lại xuất hiện thêm một người.

“Cô quá kiêu ngạo, Rita, dùng tín đồ để phát tiết tình dục của mình, cô còn xứng làm thánh nữ của Tịnh Linh hội sao?” Người mới tới đứng trong bóng tối lạnh lùng thốt.

“Báo..... Báo thần.....” Barco thấy người thần thánh nhất Tịnh Linh hội xuất hiện, sợ tới mức toàn thân phát run.

“Anh ghen tị sao? Cừ Liệt.” Rita quay đầu cười, đối với hành vi cùng quần áo không chỉnh tề của không chút để ý.

“Tôi cảm thấy ghê tởm!” Cừ Liệt thông thả đi ra, vẫn là quần áo đen cùng bóng tối hòa thành một thể.

Là anh ta?! Tước Lợi Nhi không ngờ lại gặp chủ nhân báo đen ở đây.

“Anh.....” Rita biến sắc, gương mặt điểm lệ vụn vụn.

Cừ Liệt quay đầu trừng Barco một cái, dùng giọng nói cơ hồ có thể đông chết người quát: “Còn chưa cắt!”

“Dạ!” Barco hốt hoảng cúi đầu thối lui, từ bóng dáng có thể nhìn ra anh ta sợ hãi cơ hồ tê liệt.

“Giải phóng tình dục và yêu đương là một trong những giáo điều của hội chúng ta, tôi làm như vậy có gì sai?” Rita tức giận đi đến trước mặt anh.

“Đừng nói giáo điều với tôi, tôi không muốn nghe.” Cừ Liệt khẽ gắt một tiếng, xoay người muốn đi.

“Cừ Liệt!” Rita bỗng nhiên ôm lấy anh, kích động nói: “Kỳ thật em chỉ cần anh thôi! Nhưng vì sao gần đây anh không ôm em? Vì sao? Em là bởi vì rất cô đơn, mới có thể.....”

“Buông tay! Đi rửa sạch mùi ghê tởm trên người cô đi, Rita, mùi đó khiến tôi muốn ói!” Cừ Liệt không khách khí mắng.

“Anh..... xem như anh lợi hại! Chơi xong rồi không cần tôi! Anh độc ác lắm!” Rita phẫn nộ kêu to.

“Lúc này mọi người đang chuẩn bị bữa tối, cô muốn kinh động bọn họ đến xem trò hay sao?” Cừ Liệt cười lạnh.

Bữa tối? Nguy rồi! Tước Lợi Nhi đang ở bên cạnh nhìn coi nhin không được võ nhẹ đầu mình, nghĩ đến người hướng dẫn nói sẽ đưa bữa tối đến phòng cô, vạn nhất bị phát hiện không thấy cô, mọi chuyện chẳng phải vỡ lở sao?

Động tác nhỏ này của cô lập tức khiến Cừ Liệt chú ý, anh nhạy bén nhìn chăm chăm chỗ cô đang nấp, bước đến. “Là ai?”

“Cừ Liệt.....” Rita kêu anh lại.

“Trở về phòng đi!” Anh quay đầu ra lệnh cô ta.

Má ơi! Chạy mau! Tước Lợi Nhi không rảnh suy nghĩ, dùng niệm động lực di động ra ngoài, cô không lo nhiều nữa, trước tìm đường về mới được.

Cừ Liệt đi qua, không phát hiện kẻ nào, trong lúc đang hồ nghi, lại nghe có tiếng bước chân ở ngã rẽ bên trái, liền không tiếng động đi theo.

Tước Lợi Nhi biết mình gặp chút phiền phức, niệm động lực của cô chỉ khi xác định được địa điểm mới có thể tùy ý di chuyển, nhưng hiện tại cô ngay cả phòng mình ở đông hay tây cũng không rõ lắm, cho dù di chuyển cũng vô ích.

Rẽ theo một hướng khác, cuối cùng đi đến một cánh cửa gỗ màu đen, đang do dự có nên vào hay không, đột nhiên một bàn tay to từ sau lưng vươn ra bịt miệng cô, kéo tay cô, lôi cô qua một bên.

Rẽ theo một hướng khác, cuối cùng đi đến một cánh cửa gỗ màu đen, đang do dự có nên vào hay không, đột nhiên một bàn tay to từ sau lưng vươn ra bịt miệng cô, kéo tay cô, lôi cô qua một bên.

“Ai cho cô tùy tiện đi lại?” Cừ Liệt âm trầm chất vấn.

Tước Lợi Nhi thật sự hoảng sợ, cô ngay cả anh đi đến sau lưng mình lúc nào cũng không biết. Kỳ quái! Cô luôn luôn có thể cảm nhận được khí của người khác tiếp cận mình, nhưng lúc này đây..... Cô lại hoàn toàn không phát giác, vì sao?

Khiếp sợ khiến cô quên mất phải về phòng, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú sát khí mурi phần của Cừ Liệt.

Cừ Liệt sau khi buộc cô đối mặt với anh cũng lập tức mờ to mắt, bởi vì anh như thế nào cũng không nghĩ tới, cô gái lén lén lút lút trước mắt này lại chính là Tước Lợi Nhi Ngải Lăng!

“Cô?” Anh khiếp sợ cũng không ít hơn cô. “Cô làm gì ở đây?” Chẳng lẽ cô hoàn toàn bỏ ngoài tai lời anh nói?

“Ách..... Đây là thái độ của các anh đối với tín đồ mới sao?” Cô khôi phục bình tĩnh, nhún nhún vai, mỉm cười với anh.

“Tín đồ? Cô?” Cừ Liệt không biết vì sao mình lại tức giận như vậy. Nếu như cô nhóc này bị giáo chủ Phương Tư phát hiện thân phận thật, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

“Đúng vậy, hiện tại tôi là hội viên chính thức của quý hội!” Cô cười cười nghiêng đầu, khuôn mặt xinh xắn thanh lệ không chút sợ hãi.

“Cô là một trong sáu nữ hội viên mới đến lần này?” Mày anh thoáng chốc nhíu chặt. Gần đây tâm tình không tốt, không mở máy tính xem tư liệu hội viên mới, mới có thể chết tiệt để cô trà trộn vào.

“Đúng vậy!”

“Cô..... Cô căn bản là đang tự tìm đường chết!” Anh nghĩ đến mục đích chiêu mộ sáu cô gái trẻ lần này vào liền thay cô đổ mồ hôi lạnh.

“Vi hoàn thành nhiệm vụ, vào sinh ra tử là khó tránh khỏi.” Cô phóng khoáng cười.

“Cô xem thường cảnh cáo của tôi, Ngải Lăng tiểu thư.” Lúc này cô còn cười được! Cừ Liệt quả thực sắp bị cô làm tức chết rồi.

“Aiz, kỳ thật tôi là nhận ủy thác đến tìm người, không phải cố ý điều tra quý hội, cảnh cáo của anh tôi nghe mà, nhưng công việc đứng đầu, nhiệm vụ là quan trọng nhất, ta vẫn phải làm a!” Cô lạnh lợi nói.

“Cô tới tìm ai?” Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi.

“Tìm một người đàn ông bỏ vợ bỏ con.”

“Nói cho tôi biết là ai!”

“Làm gì? Anh muốn giúp tôi tìm anh ta, nhanh chóng tiến chân tôi đi?” Cô nhìn thấu ý nghĩ của anh.

“Đi sớm là tốt, nếu không cô có thể không sống đến mười chín tuổi.” Anh lạnh lùng nói.

“Phải không? Nếu vận mệnh đã như vậy tôi cũng đành chịu. Kỳ thật anh không cần quá để ý đến chuyện tôi cứu con báo của anh, vì tốt cho anh, anh cứ coi như không phát hiện tôi, không biết tôi là được.” Cô vén tóc trên trán, không rõ anh ta vì sao lại nhớ rõ việc nhỏ như cứu con báo vậy.

“Quả thật, tôi đã cảnh cáo cô đừng tiến vào, xem như hết tình hết nghĩa rồi, cô muốn chết ở đây cũng không liên quan đến tôi.” Những lời này thay vì nói anh đang phân bác cô, không bằng nói là đang dằn dò mình đừng quá quan tâm một người ngoài.

“Cho nên, nếu anh có thể không nói ra thân phận thật của tôi, tôi liền cảm kích vạn phần.” Cô cười vỗ vỗ vai anh, động tác không lớn không nhỏ cùng Huyền Dạ Thần Hành và Lôi Xiết lại tự nhiên chạy ra.

Nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên ngây thơ của cô, Cừ Liệt không khỏi nghĩ đến cảnh tượng cô bị giáo chủ hút khô máu, dạ dày liền quặn thắt.

“Cô..... Cô có biết tình huống của sáu người mới các cô trong lần tế điển cuối cùng là như thế nào không?” Anh bỗng bắt lấy tay cô.

“Như thế nào?”

“Đó là một cuộc huyết tế, máu sáu người các cô sẽ được dùng để tắm bổ tinh lực cho Phương Tư.” Anh lạnh lạnh nói.

“Wow! Tàn nhẫn như vậy?” Cô mở to hai mắt, vẻ mặt khoa trương.

“Thông minh thì rời khỏi trước nửa đêm đi!” Anh đương nhiên biết cô không chút sợ sệt, trong đôi mắt linh động kia tất cả đều là ánh sáng trêu đùa, là loại người nào dạy dỗ ra cô nhóc có lá gan lớn như vậy? Câu lạc bộ linh lực sao?

“Tôi đây càng không thể đi rồi, không cứu được năm cô gái cùng đi và đối tượng ủy thác, sẽ tổn hại danh hiệu ‘Thần Toán’ của tôi nha.” Cô nghiêm mặt nói.

“Cô là đồ ngốc!” Hần lướt đến gần cô, nhìn không được chửi ầm lên.

“Hắc, từ nhỏ đến lớn, anh là người đầu tiên mắng tôi ngu ngốc!” Cô cảm thấy rất mới mẻ, chỉ số thông minh siêu cao cùng siêu năng lực sớm đã đẩy cô lên ngai vàng “thiên tài”, đã khi nào từng nghe loại từ hình dung này?

Cô quả thật không giống người thường! Cừ Liệt không thể không thừa nhận, cô và những cô gái anh từng gặp qua hoàn toàn không giống nhau, thoát nhìn ngây thơ xinh đẹp, trên thực tế sắc sảo, thông minh, dưới thái độ thờ ơ là cái đầu ngoan cố còn cứng rắn hơn đá và tinh thần mạo hiểm chết tiệt. Cô kỳ thật cũng không dễ dàng nhìn thấu, anh biết người nối nghiệp tương lai của tập đoàn tài chính Ngải thị là một thiên tài chỉ số thông minh vượt quá hai trăm, mà người bình thường vĩnh viễn đều đoán không ra trong đầu thiên tài suy nghĩ cái gì.

“Vào Tịnh Linh hội còn muốn toàn thân trở ra đều là ngu ngốc!” Anh cười lạnh.

“Vậy..... có lẽ bắt đầu từ tôi sẽ có ngoại lệ.” Trong lời nói châm chọc của cô có sự tự tin của Thần Toán.

“Cô không biết lợi hại của Phương Tư, Ngải Lăng tiểu thư.....” Khi anh nhắc tới Phương Tư mày không tự chủ lại thu hẹp.

“Gọi tôi Tước Lợi Nhi đi, dù sao anh đã sớm điều tra rõ lai lịch của tôi. Mà anh, tôi nghe thấy người phụ nữ kia gọi anh là Cừ Liệt?” Cô cắt ngang lời anh.

“Cô ở tế trường nghe lén bao lâu?” Anh trừng cô.

“Không lâu, chỉ vừa vận nhìn thấy một ít cảnh tượng kỳ quái.....” Cô le lưỡi.

“Người nữ kia là thánh nữ của bản hội, cô ta tên Rita.” Anh giải thích.

“Thánh nữ? Ừm, thì ra thánh nữ có dáng vẻ như vậy.” Thánh nữ không phải đều thù thân như ngọc sao? Sao thánh nữ nơi này lại dâm dăng như thế? Quả nhiên là tà giáo!

“Cẩn thận cô ta, cô ta là cơ sở ngầm của giáo chủ Phương Tư.”

“Cũng là tình nhân của anh?” Cô giương mắt nhìn anh, tò mò hỏi. Nghĩ đến những lời Rita nói với anh ta, vị thánh nữ kia tựa hồ rất thích Cừ Liệt.

Anh ngừng một chút mới trả lời: “Không phải.”

“Thật xin lỗi, hỏi nhiều quá rồi, có phải hay không cũng không liên quan đến tôi, đúng không?” Cô giơ tay lên, làm tư thế xin lỗi.

“Đúng vậy.” Khuôn mặt anh bình tĩnh.

Nhếch miệng, cô đối với thái độ của anh ta cảm thấy thú vị, anh ta không hề coi mở, thậm chí còn rất âm trầm, nhưng không biết vì sao cô luôn nhìn không được muốn trêu chọc anh ta, muốn nhìn anh ta cười. Chỉ tiếc, cho tới bây giờ, anh ta luôn xụ mặt, đáng vẻ đức hạnh cao thâm khó lường, cho dù khó miệng nhếch lên cũng đều là cười lạnh hoặc cười mỉa.

Địa vị của anh ta ở Tịnh Linh hội rốt cuộc là gì đây?

Bỗng dưng, đầu óc cô quay lại với nguy cơ của bản thân, cô không có thời gian ở đây miên man suy nghĩ, trước khi bữa tối được đưa tới cô phải trở lại

phòng mình, vì thế vội vàng níu chặt áo anh, nói: “Nói chuyện với anh khiến tôi quên mất, anh có thể đưa tôi về phòng tôi hay không? Nếu người đưa bữa tối đến không thấy tôi thì nguy rồi!”

“Cô ở căn phòng thế nào?” Anh cúi đầu nhìn cô bên cạnh, một loại cảm giác rung động ngay cả anh cũng không hiểu được nhảy mắt bao phủ toàn thân.

“Quả táo, trên cửa có một quả táo vàng.” Cô nhanh chóng tiếp lời.

“Đi theo tôi.” Lúc này làm loạn lên sẽ không có lợi gì cho cô, Phương Tư là người có bệnh đa nghi rất nặng, nếu để ông ta nổi lên hoài nghi, Tước Lợi Nhi Ngải Lãng liền xong rồi.

Tước Lợi Nhi đi sau Cừu Liệt chuyển tới chuyển lui, chỉ vài phút về đến trước cửa phòng mình. Xem ra người đưa cơm còn chưa đến, tất cả đều yên tĩnh như cũ.

“Hắc, anh đối với nơi này rất quen thuộc nhỉ!” Cô bội phục nói.

“Đương nhiên, ta lớn lên ở đây.” Anh không chút biểu tình nhìn cô. Cổ bảo âm u, bất thường này chính là nơi anh sống từ nhỏ đến lớn.

“Anh lớn lên ở đây?” Cô ngây ngẩn cả người. Anh ta cùng Tịnh Linh hội có quan hệ rất sâu sao?

“Ta đã thấy quá nhiều người chết ở đây. Tước Lợi Nhi, tôi khuyên cô phải trốn đi trước ngày mai, ở bờ đông bên tàu tư nhân có chiếc ca nô, cô có thể.....”

“Vậy những người khác thì sao?” Cô lại cắt lời anh.

“Đừng bận tâm những người khác, chính nghĩa cùng trí tuệ vĩ đại của cô ở trong này có thể bỏ bớt rồi, đi một mình có lẽ còn cơ hội, muốn đem những cô gái này đi theo tuyệt đối là nằm mơ. Cô cũng đừng trông cậy tôi sẽ giúp cô, với thân phận của tôi, cảnh cáo của tôi dừng ở đây, sau này vô luận cô xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không nhúng tay.” Anh sắc mặt nghiêm trọng, quyết định không quan tâm đến cô nữa.

“Thân phận của anh? Anh có thân phận gì?” Cô truy vấn.

“Đến tế điện khuya nay cô sẽ biết.” Anh lạnh lùng trả lời, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn dáng vẻ tao nhã linh động tiêu sái của anh, Tước Lợi Nhi bỗng nhiên gọi anh lại: “Cừu Liệt, báo của anh đâu?”

Cừu Liệt dừng một chút, không quay đầu, nói với cô: “Không cần cô quan tâm, nó rất khỏe.” Qua vài giây, anh lại nhẹ giọng bỏ thêm một câu, “Canh trong bữa tối đừng uống.”

Canh? Vì sao không thể uống?

Ngay trong lúc cô giật mình, bóng dáng anh đã biến mất ở khúc quanh. Tước Lợi Nhi trở lại phòng, nhất thời còn chưa tiêu hóa hết chuyện đã thấy và nghe trong một giờ này, cho nên khi bữa tối đưa tới cô đã sớm không còn đói bụng, tùy tiện ăn mấy miếng thịt gà cùng rau cải, liền vào phòng tắm rửa, khăn trải giường chờ đêm đến.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đêm khuya, Tước Lợi Nhi theo người hướng dẫn đi vào tế trường, ước chừng có sáu, bảy mươi người đã sớm ngồi trên bồ đoàn, trên người họ đều mặc áo bào trắng, hai tay nắm trước ngực, cúi đầu không nói, bởi vậy mặc dù người không ít, toàn cảnh lại vô cùng yên tĩnh.

Trên người Tước Lợi Nhi cũng mặc áo bào trắng, cô bị dẫn đến trước tế đàn, năm cô gái khác đã sớm vào chỗ, vẻ mặt trang nghiêm nhìn mặt đất, thấy cô cũng không ngẩng đầu chào hỏi, khác hẳn dáng vẻ nháy nhót cùng hưng phấn lúc chiều vừa bước lên đảo của các cô.

Tước Lợi Nhi lại nhìn các cô thêm một cái, đối với việc các cô trầm mặc khác thường cảm thấy lo lắng, dáng vẻ của các cô ấy lúc này cùng những người ngồi phía sau giống nhau như đúc, thoát nhìn hờ hững, đờ đẫn, không có hi vọng gì.

Chuyện gì đã xảy ra? Sẽ không phải là bị bỏ thuốc chứ?

Cừu Liệt muốn cô đừng uống canh trong bữa tối, hay là thuốc mê ở trong canh?

Cô ôm hoài nghi, giả bộ giống mọi người cúi đầu cầu nguyện, yên lặng xem xét.

Không lâu sau, tế điển bắt đầu, đèn đột nhiên sáng ngời, giáo chủ Tịnh Linh hội Phụng Tự dưới sự điều khiển của Rita chậm rãi đi ra từ sau đàn tế, tay cầm một cây trượng dài, khoác một cái áo choàng trắng dài chấm gót kéo lê trên đất, phát ra tiếng xột xoạt, trên đầu ông ta đội mũ giống Giáo hoàng, uy nghiêm đứng trước mặt mọi người.

Tước Lợi Nhi lặng lẽ giương mắt nhìn trộm, bị nếp nhăn che kín mặt ông ta làm giật mình nhảy dựng, cô như thế nào cũng không nghĩ đến giáo chủ Tịnh Linh hội Phụng Tự lại là một ông già yếu ớt thoạt nhìn tùy thời đều có thể đi báo danh như vậy!

Phụng Tự đứng sau đàn tế, dùng giọng nói giả nua nhưng âm vang mười phần nói: “Tế điển hôm nay là để nghênh đón tín đồ mới gia nhập, từ hôm nay trở đi, sáu người này sẽ cùng chúng ta thể nghiệm cực lạc nhân sinh, đạt tới cảnh giới tự do không bị trời buộc.”

Các tín đồ vốn cúi đầu không nói đều nhiệt liệt vỗ tay, Tước Lợi Nhi liếc nhìn năm cô gái bên cạnh, trong mắt các cô đều tỏa ra sự sùng kính mãnh liệt, phảng phất như lời Phụng Tự nói đều là chân lý, làm các cô cảm động sâu sắc.

“Bây giờ, chúng ta mời báo thần đến nghiệm thu tâm linh thuần khiết hiến cho nó của sáu cô gái này.” Phụng Tự giọng gây chống lên, chỉ vào phù điêu hình báo sau tế đàn, trên gây chống bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng đỏ, cùng báo mất chiều rọi, lúc này, phù điêu hình báo đột nhiên lui về phía sau, phía dưới lộ ra một mặt đạo tròn.

Tước Lợi Nhi ngẩng đầu nhìn chằm chằm, bị tiếng gầm nhẹ từ trong mặt đạo làm kinh hãi.

Tiếng đó rất quen thuộc! Sẽ không phải là.....

Cô còn chưa nghĩ xong, một bóng đen liền từ mặt đạo bay vọt ra, các tín đồ đều phủ phục hai tay vái lạy, trong miệng lầm bầm: “Báo thần!”

Thân hình thon dài đen bóng hiện ra, một đôi kim đồng trong suốt phát ra sự sắc bén khiếp người, mang theo sự cao ngạo găm nhẹ, xuất hiện trước mọi người là một con báo đen cao lớn uy vũ.

Tước Lợi Nhi ngây ngốc nhìn nó, không dám khẳng định đây có phải là con báo đen đêm đó bị thương hay không, cho nên đứng yên tại chỗ.

Định quan sát chân sau nó có vết thương hay không, không phát hiện mình là người duy nhất trong đám tín đồ không quỳ lạy.

Phụng Tự thấy Tước Lợi Nhi đứng như hạc trong bầy gà, đối với hành vi của cô cảm thấy khả nghi, đôi mắt chặt chẽ trừng cô, thấp giọng hỏi Rita bên cạnh: “Cô ta là ai?”

Rita xem tư liệu trong tay. “Cô ta là người thừa kế của tập đoàn tài chính Ngải thị Tước Lợi Nhi Ngải Lăng.”

“Oh? Con gái của Folsom Ngải Lăng à.” Phụng Tự gật gù đầu, ông đối với tiền tài quyền thế khổng lồ của tập đoàn tài chính Ngải thị mơ ước thật lâu, hiện tại có con bài Tước Lợi Nhi này, muốn không chê Folsom liền dễ dàng hơn.

Bất quá..... Vì sao trên người cô gái này có linh khí kỳ dị? Đôi mày trắng của ông ta nhú lại, đôi mắt xám híp thành đường thẳng.

Kim đồng của báo đen đảo qua Tước Lợi Nhi, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, các tín đồ quá sợ hãi, nghĩ rằng báo thần tức giận, tất cả đều vội vàng quỳ gối.

Tước Lợi Nhi bị tiếng gầm của nó đánh thức, thấy Phụng Tự đang nhìn chằm chằm mình, lúc này mới tỉnh ngộ mình đã quên quỳ xuống, cô lập tức quỳ gối khom người, học người bên cạnh cùng nhau quỳ lạy.

“Bây giờ, báo thần sẽ nghiệm thu linh hồn sáu tín đồ mới gia nhập này có thuần khiết hay không, Cica!” Thánh nữ Rita gọi Cica anh tuấn kia vào trước tế đàn.

“Dạ!” Cicala kéo một cô gái bên cạnh Tước Lợi Nhi đi lên tế đàn.

“Cởi quần áo cô ta.” Rita nói, gương mặt lãnh diễm không có chút tươi cười.

Cica cởi sạch quần áo của cô gái kia, toàn thân trần như nhộng, báo cô ấy nằm xuống trên tế đàn hình chữ nhật. Cô gái kia không có thái độ gì mặc người sắp đặt, đối với việc mình không một mảnh vải tuyệt không để ý.

Tước Lợi Nhi mờ to mắt, kính ngạc nhìn một màn quỷ dị này. Bọn họ muốn làm gì?

Sau đó, báo đen chậm rãi đi vòng quanh cô gái kia, vòng vài vòng, gầm nhẹ một tiếng, trở lại chỗ cũ.

Cica bắt đầu cởi áo bào trắng, lộ thân trên bò lên đàn tế, chồm lên trên người cô gái kia, tay chậm rãi sờ soạn vào giữa hai chân cô gái kia.....

Ông trời! Cũng không phải là tuyển tú! Những người này đến tột cùng đang làm cái quỷ gì?

Tước Lợi Nhi phẫn nộ đứng lên, đối với loại nghi thức ghê tởm này cũng nhìn không được nữa.

“Các người.” Cô mới định lên tiếng ngăn cản, báo đen lại vô thanh vô tức đánh tới cô, áp đảo cô.

“Báo thần tức giận!” Các tín đồ sợ tới mức đều chạy trốn, trong miệng càng không ngừng ồ ào.

Tước Lợi Nhi hai tay ngăn trở công kích của báo đen, trong lúc này cô không thể sử dụng niệm động lực, chỉ dùng tay không cùng móng vuốt của báo đen đánh nhau, nhưng, cô không nghĩ tới sức mạnh của báo đen lại lớn như vậy, bị nó ngăn chặn căn bản không thể động đậy.

Toàn bộ nghi thức bị cắt ngang, nét mặt già nua của Phương Tư bình tĩnh, quay đầu nhìn Rita một cái.

Rita thấy thế vươn hai tay hô to: “Im lặng!” Sau đó đi xuống tế đàn.

Báo đen phút chốc quay đầu rống cô ta một tiếng, tựa hồ muốn cô ta thối lui.

“Giáo chủ.” Rita quay đầu hướng Phương Tư xin chỉ thị.

“Xem nó muốn làm gì.” Phương Tư ra lệnh.

Báo đen thả người nhảy lên, hé miệng, liếm liếm tay Tước Lợi Nhi, giống như vô cùng thân thiết.

“Báo thần chọn cô gái này!” Phương Tư lí giải.

Rita sắc mặt đại biến, nị nhãn chăm chăm trừng Tước Lợi Nhi, địch ý nảy sinh.

Tước Lợi Nhi như rơi vào mây mù căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, cô kinh ngạc nhìn báo đen, không khỏi sờ sờ lông nó, coi hành vi của báo đen trở thành sự cảm kích của nó vì cô đã cứu nó.

“Chờ tế điển chấm dứt, để cô ấy vào phòng báo thần hầu hạ.” Phương Tư mỉm cười.

Rita im lặng rất lâu mới nghiêm mặt trả lời: “Dạ.”

Cái gì? Hầu hạ? Tước Lợi Nhi cúi đầu nhìn báo đen, không quá xác định “hầu hạ” của bọn họ là ý gì.

Báo đen ngẩng đầu nhìn về hoang mang của cô, trong đôi mắt vàng trong suốt có ý cảnh cáo.

Nó muốn nói gì? Muốn cô đừng làm bậy sao? Là chủ nhân Cừ Liệt của nó muốn nó coi chừng cô sao? Ánh mắt quen thuộc kia lại làm cô nghĩ đến Cừ Liệt, cô thật muốn biết anh ta hiện đang ở nơi nào.

Nghi thức lại tiếp tục, Tước Lợi Nhi chịu đựng cảm giác buồn nôn, trở mắt nhìn Cica đùa nghịch cô gái kia, liệu mình đè nén xuống phần nộ mãnh liệt trong lòng, cô thề, cô muốn đem những người đáng thương này tất cả đều cứu ra.

Cica đứng lên, sau khi tuyên bố với mọi người cô gái kia là xử nữ, bốn cô gái kế tiếp cũng đều lên đàn nhận thẩm tra.

Tước Lợi Nhi đang lo lắng mình có phải cũng bị thế hay không, thánh nữ Rita lại đi xuống, kéo tay cô, “Đi theo tôi, cô cần chuẩn bị.”

Chuẩn bị cái gì? Cô nghĩ trong lòng, không hỏi ra miệng, bởi vì cô phát hiện những tín đồ này không hỏi gì cả, bọn họ ngoan thuần, không có ý thức tự chủ, hành động xem ra không khác gì người thường, nhưng đầu óc như đang trong trạng thái nghỉ ngơi, nói đơn giản, bọn họ đều thành tượng người, bị lão già tên Phương Tư kia không chế.

Cho nên cô chỉ im lặng theo sau Rita, đi đến trước cánh cửa đen lần trước đi làm đến.

“Cô thật may mắn! Báo thần chọn cô, thật sự là đồ báo mù mắt.” Rita mở cửa ra, đẩy mạnh cô vào, miệng phun ra một chuỗi lời nói khó nghe.

Cô ta ghen tị! Tước Lợi Nhi liếc mắt một cái liền nhìn ra, nhưng mà, vì sao?

Gian phòng này so với phòng của cô còn rộng hơn rất nhiều, hơn nữa càng thêm lộng lẫy, màn phủ cùng khăn trải giường trên giường lớn tất cả đều làm bằng vải tốt nhất, danh họa cổ điển, bàn, sofa cùng tường trang trí, quả thực đều là tác phẩm nghệ thuật, cô không dấu vết xem xét một vòng, không khỏi tò mò, cho một con báo đen ở phòng tốt như vậy không phải quá lãng phí sao?

Càng kì quái là, phòng này không chỉ không hề có mùi động vật, ngược lại còn có mùi hương đặc trưng của nam giới, cảm giác không giống như phòng báo, giống phòng ngủ của đàn ông hơn.

“Thay bộ quần áo này, sau đó ngoan ngoãn ở trên giường chờ báo thần, có điều. Tôi khuyên cô phải cẩn thận, đừng để bị móng vuốt nó làm bị thương, khi hưng phấn, khí lực sẽ rất lớn.” Rita chưa nói xong, xoay người đi ra ngoài, đồng thời cũng đóng cửa lại.

Tước Lợi Nhi cầm chiếc váy lụa đen mỏng như cánh ve lên, lúc này mới giật mình hiểu được cái gọi là hầu hạ của bọn họ là chỉ việc gì, nhất thời mở to mắt, không thể tin lại tồn tại loại tôn giáo biến thái đến mức này.

“Bọn họ muốn mình lên giường với một con báo?” Cô kinh sợ quăng chiếc váy đó lên giường, cả người vì Tịnh Linh hội quỷ bí dâm uế mà khó chịu vô

cùng.

“Shit! Đây là cái gì giáo a? Ghê tởm tới cực điểm!” Cô tức giận đến liên tục nguyên rủa, không hề chần chờ đi ra cửa gỗ. Nếu cô tiếp tục đợi ở trong này, khó bảo đảm sẽ không đánh bất tỉnh báo đen.

Tĩnh Linh hội toàn giáo không có chỗ nào không chứa tà khí, bắt đầu từ khi cô đến tòa cổ bảo này, tai nghe mắt thấy tất cả đều là chuyện hoang đường đến cực điểm.

Cô rút cuộc nhìn không nổi nữa, đêm nay cô sẽ tiêu hủy động ma này!

Cô lòng đầy căm phẫn đang chuẩn bị dùng niệm động lực rời khỏi nơi quỷ quái này, cửa lại mở ra, báo đen nhẹ nhàng không tiếng động đi đến, Cica ở sau lưng nó đang cầm một cái chậu thủy tinh, trong chậu có mảnh vải trắng, hẳn đem mấy thứ đó đặt ở đầu giường, cúi đầu chào báo đen rồi lui ra ngoài.

Tước Lợi Nhi nhìn khối vải kia, lại nhìn nhìn báo đen, hảo cảm đối với báo đen đang từ từ biến mất, sớm biết rằng nó chỉ là đồ súc sinh biến thái, nên nhân lúc nó bị thương mà làm thịt luôn.

Báo đen tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của cô, lộ ra vẻ mặt quỷ dị với cô, sau một lúc lâu mới đi thẳng ra sau bình phong ở góc phòng.

Tước Lợi Nhi ngần ngại, không phải cô đa tâm, cô tổng cảm thấy con báo đen này thường lộ ra vẻ mặt chỉ con người mới có, đồ tà môn.

“Này! Mày trốn đi làm gì? Ta nói cho mày biết, ta sẽ không giống đũa ngọc mặc các người làm càn!” Cô đi về phía bình phong, tính trút giận lên báo đen trước.

“Đừng tới đây!” Giọng một người đàn ông quát báo cô không được đi tới.

Tước Lợi Nhi kinh hãi thiếu chút nữa té ngã, cô cứng người tại chỗ, không hề chuẩn bị tâm lý nghe báo mở miệng nói chuyện.

“Đừng tới đây, Tước Lợi Nhi.”

Giọng nói lại vang lên lần nữa, Tước Lợi Nhi lại bị giọng nói quen thuộc kia làm kinh hãi đến choáng váng, đầu lưỡi khô cứng.

Cừu..... Cừu Liệt? Anh ta làm sao có thể ở trong này?

Cừu Liệt từ sau bình phong đi ra, trên người chỉ mặc một cái áo tắm đen, thân thể cao gầy cùng mái tóc đen hỗn độn khiến đã tính khác biệt với người bình thường hoàn toàn hiển lộ, mà đôi mắt màu nâu của anh đang tỏa ra ánh sáng xinh đẹp, khóe miệng giấu cợt khê nhếch, thu hết khiếp sợ của Tước Lợi Nhi vào trong đáy mắt, như đã sớm đoán được phản ứng của cô.

“Anh.....” Tước Lợi Nhi nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm anh một lát, rồi vọt tới sau bình phong, lớn tiếng hỏi: “Báo đen đâu?”

Báo đen đi ra sau bình phong, kết quả đi ra là Cừu Liệt, logic đơn giản như vậy hẳn sẽ không làm khó được chỉ số thông minh của cô, nhưng mà, cô thật sự không thể tin chuyện nhảm nhí này lại có thể xuất hiện trước mắt cô!

Cừu Liệt hai tay khoanh trước ngực, ung dung hỏi: “Cô nói xem?”

“Ông trời! Anh..... Anh cùng báo đen.....” Tước Lợi Nhi lại xông đến trước mặt anh ta, dùng giọng nói ngạc nhiên nghi ngờ thì thảo tự nói.

“Tôi chính là báo đen.” Cừu Liệt hiện lên nụ cười lạnh lùng, thân nhiên đi đến bên giường ngồi xuống.

“Anh chính là báo đen?” Đầu cô lần đầu tiên thất chặt, ngây ngốc lặp lại lời anh nói.

“Vi sao cô lại bất ngờ như vậy? Cô hẳn đã sớm có cảm giác, không phải sao?” Hai tay anh chống trên nệm, bộ ngực tròn nhẵn rấn chắc vì áo tắm hé mở mà lộ ra.

Tước Lợi Nhi bắt đầu hồi tưởng cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy anh ta. Đúng vậy, anh ta khi đó liền cho cô một loại cảm giác mơ hồ hỗn loạn, ít nhất một lần trong đầu cô, đã có nghĩ đến sự liên hệ giữa anh và báo đen.

Song, khi anh nói anh là chủ nhân của báo đen, cô tự nhiên đem liên hệ này trở thành quan hệ giữa chủ nhân cùng sủng vật, không truy cứu nữa.

Không nghĩ tới..... Không nghĩ tới.....

Như muốn xác nhận sự thật, cô bỗng đi đến trước mặt anh, cũng không nghĩ hành động của mình quá mức khiêu khích, liền ngồi xổm xuống sờ soạng chân anh.

“Này, cô muốn làm gì?” Giờ đổi thành Cừu Liệt giật mình hoảng hốt.

“Tôi muốn nhìn vết thương trên đùi anh!” Báo đen bị thương ở chân sau, nếu anh ta là báo đen, hẳn cũng sẽ có vết thương.

“Không ai nói với cô sờ chân một người đàn ông như vậy sẽ dẫn đến hậu quả gì sao?” Anh ái muội cúi đầu nhìn cô.

“Hậu quả gì?” Cô đơn thuần nghĩ muốn nghiệm chứng thân phận anh, bởi vậy tay tiếp tục đẩy áo tẩm anh lên, tìm kiếm vết thương.

Cừu Liệt âm thầm hít một hơi, bị hành động vô cùng thân thiết của cô làm tâm tư lay động. Vì mê hoặc nữ tín đồ, anh đã cùng không ít phụ nữ lên giường, đối với sự âu yếm giữa nam nữ đã sớm tê liệt, nhưng vì sao tay Tước Lợi Nhi chỉ nhẹ nhàng lướt qua đùi lại khiến tim anh nháy loạn?

“Tôi trước nói cho cô biết, trên người tôi ngoại trừ cái áo tẩm này, cái gì cũng không có mặc.” Anh ra vẻ trấn định nhắc nhở.

“Phải không?” Cô không chút tập trung trả lời, nhìn không thấy vết thương cô không cam lòng.

“Cô.....” Cừu Liệt còn muốn cảnh cáo cô đừng xằng bậy, ánh mắt vừa chuyển, đúng lúc thoáng nhìn thấy cái lỗ giám thị trên nóc nhà, anh biết Phuong Tư đa nghi hoặc Rita vô cùng có khả năng giám thị nhất cử nhất động của bọn họ, vì thế anh kéo Tước Lợi Nhi, xoay người một cái, đem cô đặt trên người, nhanh chóng hôn cánh môi phần nột cô.

Tước Lợi Nhi mở to hai mắt, bị nụ hôn đột nhiên này làm bối rối lúng túng.

Anh làm cái gì vậy? Hai chữ “hầu hạ” phút chốc sáng lên trong đầu, cô đột nhiên run lên một chút.

Anh ta nghiêm túc? Thượng đế!

Ước chừng sau một phút đồng hồ sừng sốt cô mới nghĩ đến phải giấy dựa. “Cừu Liệt..... Anh..... Anh đừng làm càn!” Cô vịn vẹo khuôn mặt, tránh môi anh gần gũi mãi.

“Đừng cử động! Cũng đừng tùy tiện sử dụng niệm động lực của cô, tôi sẽ không làm gì cô, chỉ là hiện tại có thể có người đang quan sát cô cùng báo thần lên giường, cô nhân nại phối hợp một chút thì tốt hơn.” Anh không buông cô ra, chỉ đem môi tựa vào tai cô thấp giọng.

“Có người..... nhìn lên?” Một cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng, cô bị hơi thở gần gũi của anh khiến mang tai đỏ lên như say rượu.

Cô tuy rằng thường xuyên ở chung cùng Huyền Dạ Thần Hành và Lô Xiết, hơn nữa ôm nhau chơi đùa đụng chạm tay chân cũng không ít, nhưng chưa bao giờ xuất hiện cảm giác run rẩy cùng ngượng ngùng giống lúc này.

“Phải, đây là làm theo thông lệ..... thật xin lỗi, vì miễn cho cô ở tệ đàn bại lộ thân phận, đành phải dùng cách này tránh sự nghi ngờ của Phuong Tư.....” Anh ôm thân hình mềm mại của cô, miệng mặc dù nói như vậy, lại bị mùi thơm con gái từ cơ thể cô kích động nhìn không được hôn xuống gáy cô.

“Các người..... Các người căn bản là..... tôn giáo biến thái lại ghê tởm..... tôi mới không sợ Phuong Tư.....” Cô bị phản ứng kỳ dị trong cơ thể dọa choáng váng, không chỉ không kháng cự anh ôm hôn, còn rơi vào trạng thái hồ đồ ý loạn tình mê.

“Vừa rồi nếu cô đại náo, tôi cam đoan cô cùng người cô muốn cứu tất cả đều chết ở đây.....” A! Cô làm cho người ta rất mê muội. Một nửa lý trí trong đầu Cừu Liệt cùng cô đối thoại, nhưng một nửa khác lại nhanh chóng bị dục niệm điên cuồng chinh phục.

Gương mặt thanh lệ ngây thơ của cô gần trong gang tấc, mái tóc nâu mềm lướt qua tai anh, thân thể mềm mại nhỏ nhắn yếu điệu cách quần áo cùng anh cọ sát, khí nóng trong hơi thở tỏa ra đủ để phá hủy ý chí của bất kì người đàn ông nào.

“Tôi mới.....” Cô còn muốn phản bác, nhưng nói chưa ra miệng liền luân hãm trong nụ hôn điên cuồng của Cừu Liệt.

Làn sóng rung động đầu tiên còn chưa biến mất, làn sóng rung động thứ lại đánh tới khiến cô trở tay không kịp.

Không phải nói diễn trò thôi sao? Vì sao Cừu Liệt lại dùng..... dùng phương thức này hôn cô?

Anh đẩy miệng cô ra, đầu lưỡi khí phách xâm nhập vào miệng cô, khẽ vượt qua răng cô, quấn lấy đầu lưỡi cô, kịch liệt đòi hỏi sự hưởng ứng của cô. Mà tay anh lại lặng lẽ từ eo luồn vào trong áo cô, tìm kiếm nơi nữ tính rất tròn cùng no đủ độc hữu của cô..... Dục hỏa tựa hồ càng không thể vãn hồi!

“Cừu Liệt..... Cừu Liệt!” Tước Lợi Nhi bị sự cuồng mãnh của anh làm bùng tình, cô dùng sức đẩy anh ra, hét lớn một tiếng.

Cừu Liệt khởi động thân trên, thờ dốc ồ ồ không yên, dùng ánh mắt cuồng dã mãnh liệt nhìn cô, không thể lập tức thu hồi dục vọng đã tiết ra.

“Anh..... Anh quá nhập vai rồi..... tỉnh táo chút đi!” Cô cũng vì tim đập nhanh mà giọng nói khàn khàn.

Đáng chết! Cừu Liệt dần dần bình phục, tay trái cào tóc, ngã xuống bên cạnh.

Mình điên rồi! Con mẹ nó giống như thú vật! Anh tự trách chửi mắng trong lòng.

Tước Lợi Nhi từ trên giường ngồi dậy, tay run run kéo lại quần áo của mình, nghĩ không ra nên nói cái gì, sự thông minh lúc bình thường tất cả đều quên không còn một mảnh, phần đầu óc chỉ huy ngôn ngữ đã sớm đóng cửa trước thời hạn.

“Thật xin lỗi, vào những trường hợp đặc biệt tôi không khống chế được bản thân.” Nằm ngửa nhìn trần nhà, anh trầm thấp nói. Dã tính của báo trong cơ thể thường khó có thể khống chế, đây là sự phiền phức lớn nhất đối với anh.

Cô không trả lời, quay đầu, bỗng dưng thấy đuôi trái ngoài áo tắm của anh có vết đạn mới.

“A! Miệng vết thương ở đây! Thật là anh! Anh thật sự chính là con báo đen kia.” Cô không khỏi vươn tay vuốt vết thương kia, vậy mới chính thức tin tưởng chuyện anh là báo đen.

Cừu Liệt bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng dời đi, dùng giọng nhẩn nại nói: “Đừng chạm loạn! Tước Lợi Nhi, tôi đối với sự đụng chạm của cô rất miễn cảm, nếu cô muốn bình yên vượt qua đêm nay, tốt nhất đừng tiếp cận tôi.”

Nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt cuồng dã của anh, Tước Lợi Nhi lại đỏ hai gò má, lập tức thu hồi tay bị anh cầm.

Cô sao lại thất thố như thế? Cô tốt nhất làm đầu óc mình trở nên tỉnh táo, tâm bình khí hòa, miễn cho hai người lại xuất hiện trường hợp xấu hổ. Lại nói tiếp, cô cùng anh bắt quả cũng chỉ gặp nhau ba lần mà thôi, dục vọng vừa rồi nảy sinh giữa hai người thật rất không có đạo lý.

“Tôi nghĩ, chúng ta tốt nhất nên nói chuyện. Cừu Liệt, nếu anh chịu giúp tôi, như vậy chúng ta sẽ không phải là kẻ địch, anh có thể đem chuyện liên quan đến Tịnh Linh hội nói cho tôi biết không?” Thanh thanh cổ họng, cô ngồi xếp bằng trên giường hỏi anh.

“Có thể nói tôi mới nói cho cô, chúng ta tuy rằng không phải địch, nhưng cũng không phải bạn bè.” Anh cong khuỷu tay trái chống đầu, nghiêng người nằm bên kia giường, không chút để ý vật trước áo tắm đã chạy đến bên hông.

Tước Lợi Nhi thẳng đến lúc này mới lĩnh ngộ đáng về đàn ông gọi cảm là như thế nào. Cô phát hiện về anh tuấn của Cừu Liệt còn có mị lực gọi cảm không gì sánh nổi, có lẽ là do thể chất nửa người nửa thú, nhất cử nhất động của anh thường mang theo sự tao nhã ung dung cùng kiêu căng bất tuân mà chỉ báo mới có, dưới vẻ ngoài bình tĩnh là sự sắc sảo tùy thời bộc phát, lúc nào cũng có thể trong nháy mắt tiêu diệt đối thủ.

“Không sao, anh có thể nói một ít là tốt rồi.” Cô mỉm cười. Có lẽ bọn họ không thể coi như bạn bè, nhưng cô biết anh không ghét cô, nếu không sẽ không giúp cô.

“Tôi đây trước xử lý miếng vải trắng này một chút.” Anh nói xong đi xuống giường, cầm lấy miếng vải trắng kia, dùng răng cắn nát ngón tay, nhỏ xuống vài giọt máu, máu đỏ tươi rơi trên vải trắng tựa như màu đỏ của tường vi.

“Cừu Liệt! Anh đang làm gì?” Cô cả kinh nói.

“Chứng minh cô là xử nữ.” Anh khinh thường nhếch miệng, đem vải trắng quăng vào chậu.

“Dùng..... Như vậy có thể chứng minh?” Vớ vẩn!

“Đương nhiên, còn phải tự mình kiểm nghiệm.....” Anh đi trở về giường, cười đầy hàm ý với cô.

“Các người rất kỳ quái, chứng minh chúng tôi là xử nữ thì thế nào?” Cô nổi giận dưng dưng.

“Xử nữ vào ba ngày sau khi nghi thức tế điển chấm dứt sẽ bị lấy máu, để báo thần cùng giáo chủ uống.” Anh ngồi gần cô, nhưng thật cẩn thận không đụng tới cô.

“Dùng để uống? Ngay cả anh cũng uống?” Cô căng thẳng.

“Trước kia từng uống qua, sau đó không uống nữa, tôi mới hai mươi ba tuổi, không giống Phương Tư cần như vậy.” Anh lạnh lùng chế giễu.

“Các người..... tất cả đều có bệnh! Khoa học chưa bao giờ chứng minh được máu xử nữ có thể dưỡng nhan!”

“Khoa học xác thực không có, nhưng ma lực Phương Tư có.” Anh liếc cô.

“Ma lực?” Cái lão già ghê tởm kia có pháp thuật?

“Đúng vậy, cách ba tháng, ông ta phải dùng máu xử nữ để bồi bổ nguyên khí.”

“Có tác dụng sao?”

“Có lẽ.” Anh vẻ mặt nguội lạnh, không có chút đồng tình.

“Tôi tuyệt đối không thể mặc kệ những cô gái kia cứ như vậy không chút ý nghĩa mà chết đi!” Cô kiên định nói.

“Vậy xin hỏi bằng một mình cô làm thế nào có thể cứu ra nhiều người như vậy?”

“Đầu tiên đương nhiên phải làm bọn họ tỉnh táo lại.” Cô xoay người đối mặt anh, đến gần hỏi: “Các người cho tín đồ uống thuốc gì?”

Cừu Liệt yên lặng nhìn chăm chú vào cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cô giống như là sứ giả chính nghĩa, đến giải cứu một đồng người đáng thương, nhưng cô đã quên tôi cũng là một trong những kẻ khốn kiếp đó, chính là

bất lương lập, tôi rất lấy làm kỳ quái vì sao chúng ta có thể ngồi ở đây nói chuyện phiếm, mà cô lại còn hỏi tôi chuyện giáo hội của chúng tôi.”

“Anh không phải kẻ khốn, Cừu Liệt.” Cô không xem nhẹ sự chua sót trong lời anh nói. Anh có lẽ có cổ khí âm tà, nhưng linh lực của cô lại nói cho cô biết lòng anh không xấu.

“Phải không? Tôi là báo thần của Tịnh Linh hội, trên tay nhuộm đầy máu tươi của rất nhiều kẻ rời khỏi đây, lần đầu tiên cô gặp tôi, tôi vừa giải quyết một tên phản đồ định thoát ly Tịnh Linh hội.” Anh cười lạnh.

“Đó không phải ý của anh chứ?” Cô hoài nghi là Phương Tư không chế tất cả.

“Sao cô biết không phải?” Anh nhướn mi, ánh mắt biến lạnh.

“Nếu anh thật sự xấu xa sẽ không giúp tôi.” Cô mỉm cười với anh.

Cừu Liệt ngưng mắt nhìn cô, bỗng tiến đến gần cô, đem cô đẩy ngã trên giường, hai tay chống song song bên tai cô, cúi đầu nhìn cô, chăm chọc nói: “Nếu tôi giúp cô là vì hưởng thụ cô thì sao?”

“Nhưng anh không có! Nếu không vừa rồi anh sẽ không ngừng lại.” Đôi mắt trong veo của cô giống như nhìn thấu hết thảy.

“Đáng chết!” Anh khề nguyên rủa một tiếng, xoay người trên giường, phần nộ đám một quyền lên tường. Sự ngây thơ của cô cùng tội lỗi của anh vừa vụn vỡ lập, chẳng lẽ đây là nguyên nhân cô hấp dẫn anh?

“Cừu Liệt, nói cho tôi biết thuốc giải mê dược của các người để ở đâu, được không?” Cô cũng nhảy lên giường, kéo tay áo anh.

“Cho dù nói cho cô biết cũng vô ích.” Anh phiền muộn nói.

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Cô cố chấp.

Cừu Liệt nắm hai vai cô, đem cô áp sát vào tường, ác độc nói: “Nghe đây! Tôi ở tể đàn ra tay cứu cô là vì muốn cô tối nay liền rút khỏi đảo nhỏ này, đừng vọng tưởng chuyện cứu người nữa. Bây giờ, cô đi theo tôi ra khỏi tòa thành, một phút cũng đừng lưu lại!”

“Tôi không ——” Cô mới muốn kháng nghị, đã bị động tác kể tiếp của anh ngăn lại.

Cừu Liệt không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng, hòng súng đối diện trái tim cô.

“Đừng nói nhiều lời nữa, Tước Lợi Nhi. Người cùng tôi qua một đêm hôm sau phải bắt đầu thay phiên lên giường cùng tín đồ khác, cái này gọi là ‘chia xẻ’, cũng là nguyên nhân các tín đồ cam nguyện ở đây, đêm nay nếu cô không đi, ngày mai sẽ không đi được.” Anh lạnh lùng nói.

“Chia. sẽ?” Tước Lợi Nhi kinh hô một tiếng.

“Kỳ thật mê dược của Phương Tư chỉ làm tinh thần người ta tan rã mà thôi. Ông ta là lợi dụng vọng nguyên thủy cùng tâm linh yếu ớt của con người để khống chế tín đồ, cũng dùng việc tôi biến thành báo để chứng minh sự tồn tại của báo thần, lại dùng ma lực dẫn đường từng tín đồ trầm luân trong tình dục, sau đó vận dụng phương thức thôi miên đem mầm móng nguyện trung thành với Tịnh Linh hội chôn sâu trong lòng tín đồ, đây là nguyên nhân chính các tín đồ phải ở nơi này ba tháng. Đợi cho bọn họ trở lại cuộc sống của mình, tất cả bọn họ liền thành người ủng hộ Phương Tư, hàng tháng sẽ cố định gửi tiền cho Tịnh Linh hội, trên danh nghĩa là đóng góp, thực tế lại là bị bắt tiền công.”

Tước Lợi Nhi càng nghe càng kinh ngạc, đối với việc ác của Phương Tư cũng càng thống hận.

“Về phần người ba tháng sau vẫn còn tư tưởng của bản thân, không dễ bị Phương Tư khống chế, cũng đừng nghĩ đến rời khỏi nơi này, Phương Tư sẽ khiến những người này chết thật thảm. Mà sáu người lần trước bỏ trốn, trong đó có một kẻ là phóng viên trà trộn vào muốn đăng chuyên của Tịnh Linh hội lên báo, hẳn giật giây năm tín đồ khác trốn về San Francisco, nghĩ rằng như vậy có thể cắt đứt quan hệ cùng Tịnh Linh hội. Kết quả, bọn họ không một người sống, tất cả đều bị tôi tiêu diệt.” Anh cúi đầu nhìn tay mình, đôi tay này thoát nhìn tuy rằng trắng nõn thon dài, nhưng đã nhuộm máu cả đời cũng rửa không sạch.

“Cừu Liệt.” Tước Lợi Nhi bỗng nhiên vì anh cảm thấy bi thương.

“Cho nên chọc tới Tịnh Linh hội là chuyện của kẻ ngu xuẩn không muốn sống, cho dù câu lạc bộ linh lực sức mạnh lớn, ở hòn đảo biệt lập này, một mình cô sẽ không phải là đối thủ của Phương Tư.”

“Còn anh thì sao?” Cô thốt ra những lời này.

“Tôi?” Anh ngây ngốc.

“Tôi và anh, hai người chúng ta cùng nhau đối phó Phương Tư!” Cô hy vọng cứu anh ra khỏi hắc ngục này.

“Chúng ta? Đừng nói xàm!” Anh cười ha ha, chẳng qua trong tiếng cười tràn ngập bất đắc dĩ.

“Vì sao anh không nghĩ cách rời khỏi nơi này? Vì sao cam tâm trở thành vũ khí giết người cùng gạt người của Phương Tư? Vì sao?” Cô vươn tay cầm cổ

tay anh, ngẩng đầu kích động nhìn anh.

“Bởi vì..... là ông ta nuôi lớn tôi..... bởi vì tôi từ nhỏ đã đồng ý đem linh hồn giao cho ông ta..... bởi vì có dây xích này, tôi vô luận đi đến chân trời góc biển đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ông ta!” Anh một tay dùng sức kéo lấy dây xích đen trên cổ, tóc đen vì chấn động mà rũ xuống, vẻ mặt phần nộ không thôi.

“Cừ Liệt!” Cô bị bộ dáng của anh làm hoảng sợ, vội vàng ngăn cản anh làm bị thương bản thân.

Cô đã sớm chú ý tới sợi dây xích trên cổ mà anh không lúc nào không đeo, lúc đầu cô còn tưởng rằng là trang sức đang thịnh hành, giờ mới biết đó thì ra là vật để Phuong Tư trói buộc anh.

Cừ Liệt tránh tay cô ra, tay phải giơ cao cây súng, chỉ vào trán cô, trầm giọng nói: “Hiện tại cô nên biết tình cảnh của bản thân chứ? Tôi không có khả năng cùng cô liên thủ phản kháng Phuong Tư, tuy rằng tôi cũng hận ông ta, nhưng tôi nhất định sẽ cùng ông ta xuống địa ngục..... Cô đi đi! Thừa dịp Phuong Tư còn chưa phát hiện cô đi mau!”

Tước Lợi Nhi lẳng lặng nhìn anh, cô rốt cục cũng có chút hiểu anh, anh là một con thú bị vây hãm ở nơi hắc ám này, cho đến khi chảy hết giọt máu cuối cùng mới có thể có được tự do.

Biện pháp duy nhất để cứu tất cả mọi người, đại khái là đem Phuong Tư giết đi!

“Đi!” Cừ Liệt cảm súng ý bảo cô rời đi.

Thuận theo Cừ Liệt ra khỏi phòng, Tước Lợi Nhi mặc dù bị anh dùng súng uy hiếp, trong đầu vẫn không ngừng nghĩ phải như thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của cô, gồm san bằng giáo hội kém cỏi này.

Cô sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, bởi vì cô là “Thần Toán” có tiếng ngoan cố, điểm ấy, tin tưởng Cừ Liệt không lâu sẽ nhận thấy. “Thật xin lỗi, vào những trường hợp đặc biệt tôi không khống chế được bản thân.” Nằm ngửa nhìn trần nhà, anh trầm thấp nói. Dĩ tính của báo trong cơ thể thường khó có thể khống chế, đây là sự phiền phức lớn nhất đối với anh.

Cô không trả lời, quay đầu, bỗng dưng thấy đuôi trái ngoài áo tắm của anh có vết đạn mới.

“A! Miếng vết thương ở đây! Thật là anh! Anh thật sự chính là con báo đen kia.” Cô không khỏi vươn tay vuốt vết thương kia, vậy mới chính thức tin tưởng chuyện anh là báo đen.

Cừ Liệt bất lấy tay cô, nhẹ nhàng dời đi, dùng giọng nhàn nhạt nói: “Đừng chạm loạn! Tước Lợi Nhi, tôi đối với sự đụng chạm của cô rất miễn cảm, nếu cô muốn bình yên vượt qua đêm nay, tốt nhất đừng tiếp cận tôi.”

Nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt cuồng dã của anh, Tước Lợi Nhi lại đỏ hai gò má, lập tức thu hồi tay bị anh cầm.

Cô sao lại thất thố như thế? Cô tốt nhất làm đầu óc mình trở nên tỉnh táo, tâm bình khí hòa, miễn cho hai người lại xuất hiện trường hợp xấu hổ. Lại nói tiếp, cô cùng anh bắt quả cũng chỉ gặp nhau ba lần mà thôi, dục vọng vừa rồi nảy sinh giữa hai người thật rất không có đạo lý.

“Tôi nghĩ, chúng ta tốt nhất nên nói chuyện. Cừ Liệt, nếu anh chịu giúp tôi, như vậy chúng ta sẽ không phải là kẻ địch, anh có thể đem chuyện liên quan đến Tịnh Linh hội nói cho tôi biết không?” Thanh thanh cô hòng, cô ngồi xếp bằng trên giường hỏi anh.

“Có thể nói tôi mới nói cho cô, chúng ta tuy rằng không phải địch, nhưng cũng không phải bạn bè.” Anh cong khuỷu tay trái chống đầu, nghiêng người nằm bên kia giường, không chút để ý vạt trước áo tắm đã chạy đến bên hông.

Tước Lợi Nhi thẳng đến lúc này mới lĩnh ngộ đáng về đàn ông gọi cảm là như thế nào. Cô phát hiện vẻ anh tuấn của Cừ Liệt còn có mị lực gọi cảm không gì sánh nổi, có lẽ là do thể chất nửa người nửa thú, nhất cử nhất động của anh thường mang theo sự tao nhã ung dung cùng kiêu căng bất tuân mà chỉ báo mới có, dưới vẻ ngoài bình tĩnh là sự sắc sảo tùy thời bộc phát, lúc nào cũng có thể trong nháy mắt tiêu diệt đối thủ.

“Không sao, anh có thể nói một ít là tốt rồi.” Cô mỉm cười. Có lẽ bọn họ không thể coi như bạn bè, nhưng cô biết anh không ghét cô, nếu không sẽ không giúp cô.

“Tôi đây trước xử lý miếng vải trắng này một chút.” Anh nói xong đi xuống giường, cầm lấy miếng vải trắng kia, dùng răng cắn nát ngón tay, nhỏ xuống vài giọt máu, máu đỏ tươi rơi trên vải trắng tựa như màu đỏ của tường vi.

“Cừ Liệt! Anh đang làm gì?” Cô cả kinh nói.

“Chứng minh cô là xử nữ.” Anh khinh thường nhếch miệng, đem vải trắng quăng vào chậu.

“Đừng..... Như vậy có thể chứng minh?” Vớ vẩn!

“Đương nhiên, còn phải tự mình kiểm nghiệm.....” Anh đi trở về giường, cười đầy hàm ý với cô.

“Các người rất kỳ quái, chứng minh chúng tôi là xử nữ thì thế nào?” Cô nổi giận đùng đùng.

“Xử nữ vào ba ngày sau khi nghi thức tế điền chấm dứt sẽ bị lấy máu, để báo thần cùng giáo chủ uống.” Anh ngồi gần cô, nhưng thật cẩn thận không đụng tới cô.

“Dùng để uống? Ngay cả anh cũng uống?” Cô căng thẳng.

“Trước kia từng uống qua, sau đó không uống nữa, tôi mới hai mươi ba tuổi, không giống Phương Tư cần như vậy.” Anh lạnh lùng chế giễu.

“Các người..... tất cả đều có bệnh! Khoa học chưa bao giờ chứng minh được máu xử nữ có thể dưỡng nhan!”

“Khoa học xác thực không có, nhưng ma lực Phương Tư có.” Anh liếc cô.

“Ma lực?” Cái lão già ghê tởm kia có pháp thuật?

“Đúng vậy, cách ba tháng, ông ta phải dùng máu xử nữ để bồi bổ nguyên khí.”

“Có tác dụng sao?”

“Có lẽ.” Anh vẻ mặt nguội lạnh, không có chút đồng tình.

“Tôi tuyệt đối không thể mặc kệ những cô gái kia cứ như vậy không chút ý nghĩa mà chết đi!” Cô kiên định nói.

“Vậy xin hỏi bằng một mình cô làm thế nào có thể cứu ra nhiều người như vậy?”

“Đầu tiên đương nhiên phải làm bọn họ tỉnh táo lại.” Cô xoay người đối mặt anh, đến gần hỏi: “Các người cho tín đồ uống thuốc gì?”

Cừ Liệt yên lặng nhìn chăm chú vào cô, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cô giống như là sứ giả chính nghĩa, đến giải cứu một đồng người đáng thương, nhưng cô đã quên tôi cũng là một trong những kẻ khốn kiếp đó, chính tà bất lưỡng lập, tôi rất lấy làm kỳ quái vì sao chúng ta có thể ngồi ở đây nói chuyện phiếm, mà cô lại còn hỏi tôi chuyện giáo hội của chúng tôi.”

“Anh không phải kẻ khốn, Cừ Liệt.” Cô không xem nhẹ sự chua sót trong lời anh nói. Anh có lẽ có cổ khí âm tà, nhưng linh lực của cô lại nói cho cô biết lòng anh không xấu.

“Phải không? Tôi là báo thần của Tịnh Linh hội, trên tay nhuộm đầy máu tươi của rất nhiều kẻ rời khỏi đây, lần đầu tiên cô gặp tôi, tôi vừa giải quyết một tên phản đồ định thoát ly Tịnh Linh hội.” Anh cười lạnh.

“Đó không phải ý của anh chứ?” Cô hoài nghi là Phương Tư không chế tất cả.

“Sao cô biết không phải?” Anh nhướn mi, ánh mắt biến lạnh.

“Nếu anh thật sự xấu xa sẽ không giúp tôi.” Cô mỉm cười với anh.

Cừ Liệt ngưng mắt nhìn cô, bỗng tiến đến gần cô, đem cô đẩy ngã trên giường, hai tay chống song song bên tai cô, cúi đầu nhìn cô, chậm chạp nói: “Nếu tôi giúp cô là vì hưởng thụ cô thì sao?”

“Nhưng anh không có! Nếu không vừa rồi anh sẽ không ngừng lại.” Đôi mắt trong veo của cô giống như nhìn thấu hết thảy.

“Đáng chết!” Anh khề nguyên rửa một tiếng, xoay người trên giường, phản nộ đâm một quyền lên tường. Sự ngây thơ của cô cùng tội lỗi của anh vừa vụn vỡ, chẳng lẽ đây là nguyên nhân cô hấp dẫn anh?

“Cừ Liệt, nói cho tôi biết thuốc giải mê dược của các người để ở đâu, được không?” Cô cũng nhảy lên giường, kéo tay áo anh.

“Cho dù nói cho cô biết cũng vô ích.” Anh phiền muộn nói.

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Cô cố chấp.

Cừ Liệt nắm hai vai cô, đem cô áp sát vào tường, ác độc nói: “Nghe đây! Tôi ở tề đàn ra tay cứu cô là vì muốn cô tới nay liền dứt khỏi đảo nhỏ này, đừng vọng tưởng chuyện cứu người nữa. Bây giờ, cô đi theo tôi ra khỏi tòa thành, một phút cũng đừng lưu lại!”

“Tôi không ——” Cô mới muốn kháng nghị, đã bị động tác kẻ tiếp của anh ngăn lại.

Cừ Liệt không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng, hòng súng đối diện trái tim cô.

“Đừng nói nhiều lời nữa, Tước Lợi Nhi. Người cùng tôi qua một đêm hôm sau phải bắt đầu thay phiên lên giường cùng tín đồ khác, cái này gọi là ‘chia xẻ’, cũng là nguyên nhân các tín đồ cam nguyện ở đây, đêm nay nếu cô không đi, ngày mai sẽ không đi được.” Anh lạnh lùng nói.

“Chia..... sẽ?” Tước Lợi Nhi kinh hô một tiếng.

“Kỳ thật mê được của Phương Tư chỉ làm tinh thần người ta tan rã mà thôi. Ông ta là lợi dụng dục vọng nguyên thủy cùng tâm linh yếu ớt của con người để khống chế tín đồ, cũng dùng việc tôi biến thành báo để chứng minh sự tồn tại của báo thần, lại dùng ma lực dẫn đường từng tín đồ trầm luân trong tình dục, sau đó vận dụng phương thức thôi miên đem mầm mống nguyện trung thành với Tịnh Linh hội chôn sâu trong lòng tín đồ, đây là nguyên nhân chính các tín đồ phải ở nơi này ba tháng. Đợi cho bọn họ trở lại cuộc sống của mình, tất cả bọn họ liền thành người ủng hộ Phương Tư, hàng tháng sẽ cố định gửi tiền cho Tịnh Linh hội, trên danh nghĩa là đóng góp, thực tế lại là bị bắt tiền cống.”

Tước Lợi Nhi càng nghe càng kinh ngạc, đối với việc ác của Phương Tư cũng càng thống hận.

“Về phần người ba tháng sau vẫn còn tư tưởng của bản thân, không dễ bị Phương Tư khống chế, cũng đừng nghĩ đến rời khỏi nơi này, Phương Tư sẽ khiến những người này chết thật thảm. Mà sáu người lần trước bỏ trốn, trong đó có một kẻ là phóng viên trà trộn vào muốn đăng chuyên của Tịnh Linh hội lên báo, hẳn giết giết năm tín đồ khác trốn về San Francisco, nghĩ rằng như vậy có thể cắt đứt quan hệ cùng Tịnh Linh hội. Kết quả, bọn họ không một người sống, tất cả đều bị tôi tiêu diệt.” Anh cúi đầu nhìn tay mình, đôi tay này thoát nhìn tuy rằng trắng nõn thon dài, nhưng đã nhuộm máu cả đời cũng rửa không sạch.

“Cừ Liệt.” Tước Lợi Nhi bỗng nhiên vì anh cảm thấy bi thương.

“Cho nên chọc tới Tịnh Linh hội là chuyện của kẻ ngu xuẩn không muốn sống, cho dù câu lạc bộ linh lực sức mạnh lớn, ở hòn đảo biệt lập này, một mình cô sẽ không phải là đối thủ của Phương Tư.”

“Còn anh thì sao?” Cô thốt ra những lời này.

“Tôi?” Anh ngây ngốc.

“Tôi và anh, hai người chúng ta cùng nhau đối phó Phương Tư!” Cô hy vọng cứu anh ra khỏi hắc ngục này.

“Chúng ta? Đừng nói xàm!” Anh cười ha ha, chẳng qua trong tiếng cười tràn ngập bất đắc dĩ.

“Vì sao anh không nghĩ cách rời khỏi nơi này? Vì sao cam tâm trở thành vũ khí giết người cùng gạt người của Phương Tư? Vì sao?” Cô vươn tay cầm cổ tay anh, ngẩng đầu kích động nhìn anh.

“Bởi vì. là ông ta nuôi lớn tôi. bởi vì tôi từ nhỏ đã đồng ý đem linh hồn giao cho ông ta. bởi vì có dây xích này, tôi vô luận đi đến chân trời góc biển đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ông ta!” Anh một tay dùng sức kéo lấy dây xích đen trên cổ, tóc đen vì chấn động mà rũ xuống, vẻ mặt phẫn nộ không thôi.

“Cừ Liệt!” Cô bị bộ dáng của anh làm hoảng sợ, vội vàng ngăn cản anh làm bị thương bản thân.

Cô đã sớm chú ý tới sợi dây xích trên cổ mà anh không lúc nào không đeo, lúc đầu cô còn tưởng rằng là trang sức đang thịnh hành, giờ mới biết đó thì ra là vật để Phương Tư trói buộc anh.

Cừ Liệt tránh tay cô ra, tay phải giơ cao cây súng, chỉ vào trán cô, trầm giọng nói: “Hiện tại cô nên biết tình cảnh của bản thân chứ? Tôi không có khả năng cùng cô liên thủ phản kháng Phương Tư, tuy rằng tôi cũng hận ông ta, nhưng tôi nhất định sẽ cùng ông ta xuống địa ngục. Cô đi đi! Thừa dịp Phương Tư còn chưa phát hiện cô đi mau!”

Tước Lợi Nhi lẳng lặng nhìn anh, cô rốt cục cũng có chút hiểu anh, anh là một con thú bị vây hãm ở nơi hắc ám này, cho đến khi chảy hết giọt máu cuối cùng mới có thể có được tự do.

Biện pháp duy nhất để cứu tất cả mọi người, đại khái là đem Phương Tư giết đi!

“Đi!” Cừ Liệt cảm súng ý bảo cô rời đi.

Thuận theo Cừ Liệt ra khỏi phòng, Tước Lợi Nhi mặc dù bị anh dùng súng uy hiếp, trong đầu vẫn không ngừng nghĩ phải như thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của cô, gồm san bằng giáo hội kém cỏi này.

Cô sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, bởi vì cô là “Thần Toán” có tiếng ngoan cố, điểm ấy, tin tưởng Cừ Liệt không lâu sẽ nhận thấy.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hành lang thật dài bởi vì xà nhà thiết kế thành hình vòm, cho nên thoát nhìn không hề giống mặt đạo.

Tước Lợi Nhi bị Cừ Liệt kéo đi ra cửa cỏ bảo, cô vừa đi vừa nhớ kỹ mỗi một khúc quanh cùng phương hướng, cô biết, nhớ kỹ đường bỏ trốn này đối với việc về sau nhất định sẽ có ích.

“Cừ Liệt, năm cô gái kia thật sự sẽ trở thành vật phẩm dưỡng nhan của Phung Tư sao?” Cô quay đầu hỏi anh.

“Phải.” Cừ Liệt thuận miệng đáp lời, hiện tại anh chỉ hy vọng Phung Tư đừng quá sớm phát hiện anh cùng Tước Lợi Nhi không ở trong phòng.

“Khi nào thì sẽ trở thành tể phẩm?” Cô lại hỏi.

“Một tuần sau.”

Một tuần? Thời gian còn rất dài, nếu tình thế không cho phép cô ở lại, vậy cô rời đi trước, cô cũng không cần lo lắng các cô ấy sẽ bị giết.

Có thời hạn, cô muốn sắp đặt mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.

Cơ cấu cơ bản của tòa thành này cô đại khái có thể nhìn ra được, phức tạp chính là những con đường quanh co này, đây có lẽ là một cách để Phung Tư dùng để mê hoặc hoặc dọa nạt tín đồ, trên cơ bản, nếu bình tĩnh mà phân tích, có thể tìm ra quy luật của các con đường này. Nếu cô đoán đúng, những con đường này hẳn là sẽ ghép thành chữ “mê” (迷) trong tiếng Trung, vài chữ mê liên hợp thành mê cung làm người ta lẫn lộn, đây là một trong những quỷ kế của Phung Tư.

Cỏ bảo chiếm diện tích không lồ, tầng thứ nhất xây thành mê cung, vậy tầng thứ hai, tầng thứ ba thì sao?

Tước Lợi Nhi phỏng đoán, Phung Tư nhất định ở nơi cao nhất. Loại cỏ bảo có tháp nhọn như vậy, ác ma không phải đều ở tháp nhọn sao?

Cô đang hăng hái suy nghĩ, bỗng nhiên bị Cừ Liệt kéo lại, cô khó hiểu nhìn anh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phung Tư.....” Cừ Liệt vẽ mặt nhăn nhó, run rẩy sờ vào dây xích trên gáy.

“Phung Tư làm sao? Ông ta làm gì anh?” Cô thấy anh thống khổ, vươn tay đỡ lấy anh.

“Đi mau! Đến cuối con đường phía bên phải, nơi đó có cái cửa nhỏ, từ đó vận dụng niệm động lực của cô rời đi!” Anh chỉ vào phía trước, đẩy cô ra.

“Cừ Liệt!” Cô không thể bỏ rơi anh rời đi, nói không chừng Phung Tư sẽ đối phó với anh.

“Đi mau, Phung Tư đã phát hiện không thấy cô, mau!” Anh sốt ruột thúc giục, tốc độ dây xích chấn động càng lúc càng mau, đau đớn cũng càng ngày càng mạnh, có nghĩa Phung Tư đã tức giận.

“Nếu đi thì cùng nhau đi!” Cô kéo tay anh, trong nháy mắt mang theo anh đi động đến trước cửa nhỏ.

“Cô điên rồi sao? Niệm động lực của cô dùng trên người tôi quả thực là lãng phí!” Anh lớn tiếng giận la, sau đó mở cửa nhỏ ra, muốn đẩy cô rời đi.

“Cừ Liệt, đi cùng tôi!” Cô vươn tay về phía anh.

“Tôi không thể, cô đi đi! Từ nơi này đi về phía tây bắc ước chừng 7 km chính là bờ biển, đi mau.....” Anh còn chưa nói xong, cả tòa thành liền đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào.

Tước Lợi Nhi chân trụ tại chỗ, cứ như vậy rời khỏi không khỏi tổn hại uy danh câu lạc bộ linh lực, nhưng nếu không đi, cô đối phó được ma đầu Phung Tư kia sao?

“A!” Cừ Liệt té quỵ xuống đất, dây xích xiết chặt cổ anh, bên tai truyền đến tiếng Phung Tư rất nhỏ, một tiếng rót vào màng tai anh.

“Đừng cho cô ta chạy thoát! Cừ Liệt, cô ta là con mồi của cậu, là phản đồ, mau ngăn cô ta lại!”

Giọng nói của Phung Tư chỉ có anh nghe thấy, thính giác động vật đặc biệt linh mãnh, Phung Tư đã lợi dụng sóng âm tần số cao để truyền lại mệnh lệnh của ông ta.

Cừ Liệt kháng cự chỉ lệnh, nhưng càng kháng cự dây xích càng xiết chặt, cơ hồ khiến anh không thể hô hấp.

“Cừ Liệt! Đừng trái lệnh, bắt sống cô ta! Mau!” Phung Tư lại mở miệng.

“A ——” Vì chịu không nổi kích thích, Cừ Liệt ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thân thể trong nháy mắt nổi lên biến hóa.

Anh quỳ trên mặt đất, đầu bị lông đen mịn thay thế; Hai tay biến thành móng vuốt; Hai chân cũng từ từ ngắn lại, một tiếng gầm giã dụa, áo tẩm đen rơi xuống, toàn bộ ngoại hình đàn ông tuấn đạt hiên ngang của anh biến thành một con báo đen nguy hiểm khiếp người!

Tước Lợi Nhi bị hình ảnh khó có thể tưởng tượng được trước mắt làm kinh ngạc đến ngây ra như phỗng.

Chính mắt thấy Cừ Liệt biến thể, nội tâm của cô đã bị va chạm rất lớn, trong khoảnh khắc, cảm xúc thống khổ cùng dày vò trong lòng Cừ Liệt cuộn trút vào cô, khiến mỗi một tế bào cô đều nóng lên, nóng lên.

Anh là dùng dạng tâm tình gì đối mặt loại năng lực đặc biệt này của mình?

Nhưng cô không thể nghiền cứu nguyên nhân sinh ra cảm giác này, bởi vì mắt Cừ Liệt đã lộ ra hung quang, đi từng bước một về phía gần cô.

“Cừ Liệt!” Cô gọi tên anh. Sao lại thế này? Anh không nhận ra cô sao?

Anh dừng một chút, không chỉ không hưởng ứng cô, ngược lại bắt đầu trầm giọng kêu, chân trước hơi phục thấp, đôi mắt vàng kim tràn ngập địch ý nguy hiểm, tựa hồ tùy thời chuẩn bị đánh về phía cô.

“Cậu ta nghe không thấy lời cô nói, Ngải Lăng tiểu thư.” Phương Tư bất ngờ xuất hiện phía sau cô, trong giọng nói già cả có ngữ điệu lạnh lẽo. “Hiện tại trong tai cậu ta chỉ nghe nhìn thấy mệnh lệnh của ta.”

“Ông. lão khốn kiếp ông đã làm gì anh ấy?” Tước Lợi Nhi xoay người giận dữ hỏi.

“Câm mồm! Ai cho phép mày lên tiếng?” Rita hai tay chống eo, vênh vao hung hăng chỉ trích cô.

“Mặc cô ta phát tiết, dù sao cô ta cũng trốn không thoát.” Phương Tư cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi về phía cô. “Ta không biết cô cùng Cừ Liệt quen biết khi nào, cũng không biết cô trà trộn vào có mục đích gì, có điều, cũng không quan trọng, bởi vì một khi cô vào Tịnh Linh hội, sẽ không thể rời khỏi.”

“Vậy ông muốn thế nào? Giết tôi? Ông sẽ không ngốc như vậy chứ? Có tôi, toàn bộ tập đoàn tài chính Ngải thị cơ hồ liền vào túi ông, ông sẽ không ngốc đến chết đuối tài lộc này chứ?” Tước Lợi Nhi thu hồi khuôn mặt tươi cười hỗn nhiên, muốn đối phó với Phương Tư phải đặc biệt cẩn thận, cô không thể khinh thường.

“Nghe đồn con gái Folsom là một thiên tài, hôm nay vừa thấy, quả nhiên xuất sắc.” Ánh mắt Phương Tư tinh quang chột lóe.

“Quá khen.” Cô khoanh hai tay trước ngực, bình tĩnh phân tích tình huống trước mắt.

Một mình cô bỏ đi rất dễ dàng, nhưng, cô trước phải thăm dò xem Phương Tư người này sâu đến mức nào, Cừ Liệt nói ông ta có ma lực, như vậy, để cô thử một chút ma lực ông ta tới trình độ nào.

“Cô nổi lên sát khí, Ngải Lăng tiểu thư, cô muốn đối phó ta sao?” Phương Tư nhảy bèn hỏi.

“Ông nói xem?” Cô cười nhẹ, đột nhiên biến mất trước mặt bọn họ.

Tất cả tín đồ cầm đuốc đều kinh hô ra tiếng, hoài nghi đây có phải lại là một “thần tích” không.

“Siêu năng lực?” Phương Tư tuy rằng đã sớm hoài nghi linh khí trên người Tước Lợi Nhi, nhưng hiện tại nhìn thấy cô có thể di động trong nháy mắt, vẫn thoáng kinh dị.

“Phương Tư.” Rita hoảng sợ mở to mắt, chờ đợi Phương Tư ra chỉ thị tiếp.

“Không nghĩ tới người nổi nghiệp tương lai của tập đoàn tài chính Ngải thị có được loại sức mạnh này, thật sự là rất thú vị.” Phương Tư cười làm người ta ớn lạnh, vung tay lên, một sức mạnh vô hình từ phía trái bắn ra sau lưng ông.

Tước Lợi Nhi thấy ông ta lập tức phát hiện phương vị cô di động, không khỏi sửng sốt, vội vàng lui ra sau mười mét, né tránh công kích của ông ta, đồng thời thì thào tự nói: “Lão gia hỏa này không kém!”

Phương Tư xoay người, nhìn chằm chằm cô khinh miệt nói: “Nghe nói có một nơi bán hy vọng tên là câu lạc bộ linh lực, bốn hội viên ở đó khắp nơi khoe khoang chút tài mọn.”

“Oh, ông cũng biết câu lạc bộ linh lực? Coi như ông có chút kiến thức!” Lời tuy nói như vậy, nhưng Tước Lợi Nhi cảnh giác, kinh ngạc không rõ Phương Tư biết bao nhiêu về câu lạc bộ linh lực. “Đúng vậy, chút tài mọn của chúng ta chuyên giúp người vô tri tránh khỏi bị tập đoàn hoang đường lừa xoay quanh.”

“Hừ! Các người chẳng qua là một đám ngu ngốc tự cho là đúng, dựa vào một chút kỹ xảo nhỏ liền nghĩ mình là sứ giả ‘hy vọng’, rất buồn cười!”

“Các người cũng bắt quá là một đám ác ôn dùng tôn giáo mê hoặc mọi người lừa gạt tiền tài, so sánh với các người, tác phong của chúng ta chính phải hơn.” Muốn so lời lẽ, Tước Lợi Nhi rất ít khi thua.

“Thật là khéo nói! Nghe nói trong câu lạc bộ linh lực có một hội viên trẻ tuổi nhất, tên hiệu ‘Thần Toán’, am hiểu tính nhẩm cùng tốc đọc, cùng với niệm động lực khó có thể bắt được.” Phương Tư liếc mắt đánh giá cô.

“Đúng vậy, tôi cũng nghe qua, tôi còn biết ‘Thần Toán’ khinh thường nhất là những lão già cặn bã vừa háo sắc lại hám tiền.” Tước Lợi Nhi thống khoái mà hồ hăng vừa thông suốt.

“Xú nha đầu, mày chết đến nơi còn dám nói xằng bậy?” Bởi vì liên quan tới Cừ Liệt, Rita đối với cô vẫn không có hảo cảm.

“Oa! vị ‘thánh nữ’ dám dăng này, vừa mở miệng liền khiến người ta chịu không nổi.” Tước Lợi Nhi khịt khịt mũi, vô cùng chỉ trích.

“Mày.....” Bị một cô gái nhỏ tuổi hơn mình khi dễ, đối với Rita mà nói có lẽ là lần đầu tiên.

“Nói cho cô biết, Cừ Liệt sẽ không thích loại dám phụ như cô, cô a, sớm chết tâm đi!” Tước Lợi Nhi vẫn không bỏ qua.

“Mày..... Nha đầu chết tiệt kia! Xem ta có buông tha mày không!” Rita tức giận đến mặt vặn vẹo biến hình, cô ta lấy ra một khẩu súng, tinh chuẩn hướng Tước Lợi Nhi bắn hai phát.

Tước Lợi Nhi đã sớm di chuyển đến phía sau cô ta, quay đầu đá vào eo rắn của cô ta, nhưng còn chưa quét đến, chợt nghe tiếng Phương Tư kêu tên cô.

“Tước Lợi Nhi Ngải Lăng!”

Cô rất tự nhiên quay đầu, nhìn thấy Phương Tư giờ tay lên, năm ngón tay mở ra, miệng thì thảo một ít câu nghe không rõ lắm, Tước Lợi Nhi chỉ cảm thấy thân mình cứng đờ, mọi khí lực đều dùng không được, nặng nề té trên đất.

Gì chứ? Đây là..... Tước Lợi Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Nha đầu lớn mặt này! Xem mày còn có thể tác quái không!” Rita trở lại, không chút do dự đánh vào mặt cô một quyền.

“A!” Đau..... đau muốn chết! Tước Lợi Nhi ngay cả sức che mặt cũng không có.

“Hừ! Mày đáng chết!” Rita tức giận đến mức lại muốn bỏ một quyền.

“Dừng tay, Rita, giao cô ta cho Cừ Liệt xử lý, ta tin tưởng Ngải Lăng tiểu thư sẽ rất vui lòng muốn biết Cừ Liệt đối phó cô ta như thế nào.” Phương Tư âm hiểm cười một tiếng.

Tước Lợi Nhi ngồi phịch rên đất, trong đầu còn đang suy nghĩ Phương Tư dùng cách gì khống chế linh lực của cô.

“Cừ Liệt, cô ta là con mồi của cậu!” Phương Tư ra lệnh cho báo đen.

Cừ Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, chậm rãi đến gần Tước Lợi Nhi.

Xong rồi! Chẳng lẽ cô sẽ chết ở đây? Tước Lợi Nhi lần đầu tiên cảm thấy vô lực cùng uể oải.

Cừ Liệt sau khi đi quanh người cô một vòng, chân trước đặt ở ngực cô, móng vuốt sắc nhọn xuyên thấu qua quần áo cô, ần ần sẽ đâm vào làn da cô. Tước Lợi Nhi không thể nhúc nhích, chỉ có thể trừng anh, liếc mình la to trong lòng: Cừ Liệt! Cừ Liệt! Tôi là Tước Lợi Nhi! Tỉnh lại!

Cừ Liệt nghiêng đầu, trong đôi mắt vàng kim hiện lên một tia hoang mang, khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của Tước Lợi Nhi trong nháy mắt làm cho anh suy nghĩ gián đoạn, tiếng ong ong bên tai cũng yếu đi nhiều, anh do dự lùi móng vuốt về, kinh ngạc nhìn cô.

“Cừ Liệt!” Phương Tư phát hiện anh phản kháng, dùng sức hét lớn một tiếng.

Đúng lúc này, Tước Lợi Nhi bỗng nhiên cảm thấy sức mạnh đã trở lại thân thể, cô không biết nguyên nhân vì sao, nhưng cô không thể bỏ qua cơ hội này, vì thế nhảy dựng lên, nhanh chóng lui về phía sau, đang muốn di động đến bờ biển, nhưng Phương Tư lại một lần nữa kêu tên cô.

“Tước Lợi Nhi Ngải Lăng!”

Lại tới nữa! Cô trong lòng vừa động, không tự giác đưa tiếng la của ông ta vào trong tai. Chỉ ngừng một chút, khí lực của cô lại một lần nữa biến mất vô tung, cả người từ giữa không trung rơi xuống.

“Cừ Liệt, công kích!” Phương Tư ra lệnh.

Cừ Liệt phi thân nhằm về phía Tước Lợi Nhi, trong khoảnh khắc cô rơi xuống đất, chân trước không lưu tình chút nào chụp vào lưng cô.

“A ——!” Tước Lợi Nhi bị đau đớn kịch liệt kia kích thích ngất đi, như sợi bông ngã vào đám cỏ.

Một kích đắc thủ, Cừ Liệt lại bị tiếng kêu thảm của cô đánh thức hơn phân nửa, anh ngửa mặt lên trời rít gào, cảm xúc đại loạn.

“Mang bọn họ về thành, khuya mai chuẩn bị dùng vị Ngải Lăng tiểu thư này huyết tế cho báo thần!” Ta mới mặc kệ cái gì Thần Toán của câu lạc bộ linh lực! Ta sẽ làm cho người biết, muốn đem Cừ Liệt người bên cạnh ta mang đi, kết cục chỉ có đường chết.

Khi Cừ Liệt hoàn toàn thanh tỉnh, đã ngồi trên ghế trong phòng mình, Rita đứng trước mặt anh, cảm áo choàng đang muốn phủ thêm cho anh.

“Tôi lại làm ra chuyện gì?” Anh trong mờ mịt có chút bất an. Tước Lợi Nhi đâu? Cô ấy trốn chưa?

Rita chậm chậm đến gần anh, hai tay ôm lấy cổ anh, yêu kiều dựa vào vòm ngực trần của anh.

“Không có gì, anh chỉ làm chuyện Phương Tư muốn anh làm mà thôi.” Môi cô ta hôn xuống cơ ngực của hắn chắc.

“Chuyện gì?” Anh cau mày đẩy cô ta ra, chậm rãi mặc áo bảo trắng vào.

“Mỗi lần anh không tự nguyện biến thành báo đen, liền nhớ không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra, đúng không?” Rita cười lạnh.

“Cô có trả lời vấn đề của tôi hay không?” Anh lạnh lùng hỏi, trong mắt đã có tức giận.

“Vậy anh trả lời vấn đề em hỏi trước đã, vì sao anh vì Tước Lợi Nhi kia mà phản bội Phương Tư.” Rita hỏi lại.

“Đó không phải phản bội, cô ấy đã cứu tôi, tôi hồi báo cô ấy mà thôi.” Cừ Liệt nói qua loa.

“Đã cứu anh? Khi nào?”

“Lần trước khi lòng bắt phản đồ, là cô ấy cứu tôi lúc trúng đạn.”

“Cũng bởi vì việc này, anh mặc kệ nguyên nhân cô ta lên vào hội, còn muốn bảo vệ cô ta, cứu cô ta?” Rita không tin nguyên nhân lại đơn thuần như vậy.

“Đúng vậy.” Anh nghiêng mặt, lười nói thêm.

“Như vậy, anh đã hồi báo cô ta, anh ở tế đàn cứu cô ta một lần, lần này anh không có lý do gì để nhúng tay chứ?” Rita chờ mong thấy vẻ mặt của anh khi nhìn thấy Tước Lợi Nhi.

“Có ý gì?” Cừ Liệt trong lòng chấn động, vươn tay kéo lấy tay cô ta.

“Hung dữ như vậy làm gì? Là anh tự tay bắt cô ta về, đêm nay Phương Tư muốn dùng máu cô ta tế báo thần!” Rita vui sướng khi người gặp họa nở nụ cười.

“Cái gì?” Cừ Liệt khó nén vẻ mặt vô cùng lo lắng, anh nắm chặt tay Rita, lớn tiếng truy vấn: “Cô ấy bị nhốt ở đâu?”

“Anh nên đi soi gương xem, bộ dáng hiện tại anh rất giống đang lo lắng cho người yêu, Cừ Liệt, anh sẽ không yêu cô ta chứ?” Rita cười lạnh trừng anh.

“Đừng nói bậy! Tôi chỉ thiếu cô ấy một phần nhân tình, muốn trả cho xong mà thôi.” Anh phản bác.

“Phải không?” Trục giác phụ nữ khiến Rita nhìn ra anh không được tự nhiên, tâm phứt chốc bị ghen tị làm cháy sạch.

“Nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào!” Anh không có tâm tình mà lời thôi với cùng cô ta.

“Em khuyên anh tốt nhất đừng gặp cô ta, bởi vì..... hiện tại cô ta căn bản là xấu đến nhận không ra hình người!” Rita hất tay anh ra, không định trả lời vấn đề của anh, xoay người mở cửa muốn đi.

“Rita!” Anh kêu cô a.

“Anh chờ xem máu cô ta tiến vào dạ dày Phương Tư đi! Cừ Liệt. Phương Tư nói, máu của một xử nữ có linh lực hơn mười cô gái bình thường, đêm nay nhà đầu kia chết chắc rồi.” Quăng ra những lời ngao độc, Rita đẩy cửa rời đi.

Cừ Liệt lo lắng đứng tại chỗ, bị một loại ưu phiền khó hiểu cắn xé thần kinh. Lời Rita nói có ý gì? Chẳng lẽ Phương Tư đã biết thân phận của Tước Lợi Nhi?

Anh vội vàng lao ra khỏi phòng, vô cùng lo sợ đi xuống tù thất ngầm ở lầu một. Hầm ngầm cổ bảo bị Phương Tư chia thành vài gian thạch thất, âm u ẩm ướt không nói, bên trong còn bị Phương Tư hạ cổ chướng, nhiều người bị giam trong đó chịu không được một đêm liền lâm vào hôn mê.

Anh trông thấy Tước Lợi Nhi nằm trên cỏ trong gian thạch thất thứ ba, bật thốt lên: “Tước Lợi Nhi!”

Tước Lợi Nhi hình như đã ngất đi, không có phản ứng.

Anh vội vàng đưa mặt mũi vào máy tính ngoài thạch thất, mở cửa đá đi vào, ngồi xổm xuống muốn gọi tỉnh cô. Nhưng mà, khi tay anh chạm vào vết móng vuốt máu chảy đầm đìa trên lưng cô, một cảm giác run rẩy từ lưng anh chạy lên ốt, cơ hồ khiến đầu óc anh đông lại.

“Ông trời!” Anh kinh suyền một tiếng, run rẩy xé mở áo cô, đối với vết thương trên lưng cô lại hiểu rất rõ.

Là anh! Kiệt tác của báo đen! Không ngờ anh lại làm cô bị thương thành như vậy!

Trên lưng mềm mại trắng nõn của cô nổi bật vài vết máu da tróc thịt bong đều lên án tội trạng của anh, anh chỉ cảm thấy ngực cứng lại, đau đớn giống như kim đâm vào gan ruột anh làm anh không nói nên lời, khiến anh gần như muốn điên cuồng.

Nhất định lại là dây xích tác quái! Anh nên sớm biết, Phương Tư lợi dụng anh truy săn Tước Lợi Nhi, anh bị buộc phải biến thân, cùng sử dụng sóng âm tần số cao kích thích dã tính của anh, đem lý trí anh tất cả đều che mất.

“Tước Lợi Nhi.....” Tại sao có thể như vậy? Nhẹ nhàng nâng mặt cô, anh đau lòng nhìn cô hai má tái nhợt cùng môi không có huyết sắc. Lời nói tự tin vang vang cùng khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ bị vẻ khốn đốn khi bị nhốt thay thế, hiện tại cô không phải người nổi nghiệp tập đoàn tài chính Ngải thị, không phải Thân Toán của câu lạc bộ lính lực, cô chỉ là cô gái yếu đuối bị thương.....

Đáng chết!

Anh tự trách đem đầu cô ôm vào lòng mình, trong lòng hiện lên ý muốn bảo vệ chưa bao giờ có.

Anh muốn bảo vệ cô! Muốn chăm sóc cô! Muốn nhìn cô vĩnh viễn vui vẻ, bình an khỏe mạnh ở trước mặt anh chống đối anh, thuyết giáo anh.....

Đây là tâm tình gì? Anh không biết, chỉ là anh hiểu rất rõ, lúc này đây, hận ý trong lòng anh đối với Phương Tư và Tịnh Linh hội đã ngủ đông nhiều năm càng sâu thêm.

Con sóng phần nộ bị đè nén đã lâu, cuối cùng cũng phá tan lưới sắt!

Tước Lợi Nhi giật mình tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, không quá rõ giờ phút này mình đang ở nơi nào.

“Tước Lợi Nhi!” Cừ Liệt kinh hi gọi cô.

“Cừ..... Cừ Liệt.....” Cô nháy mắt mấy cái, lúc này mới thích ứng mùi nặng nề cùng bóng tối trong thạch thất.

“Cô cảm thấy như thế nào?” Đến gần cô, anh cũng không biết một cô gái yếu ớt cũng có thể chinh phục lòng đàn ông.

“Tôi..... đau quá.....” Tước Lợi Nhi hữu khí vô lực nói, giật mình nghĩ đến chuyện xảy ra trước khi bị thương.

“Đừng nhúc nhích, lưng cô..... bị tôi làm bị thương.....” Anh cảm thấy rất có lỗi.

“Lưng..... đúng vậy..... anh khi đó.....” Cô nói nhỏ như muỗi kêu.

“Thật xin lỗi, nếu tôi bị sức mạnh của dây xích kích biến thân, sẽ biến thành công cụ giết người tàn bạo của Phương Tư.....”

“Dây xích?” Cô giương mắt nhìn dây xích đen của anh một cái, nhưng lại phát giác ngay cả làm động tác nhỏ này cũng khó khăn.

“Đó là một dụng cụ máy tính tinh vi, là Phương Tư làm, ông ta dùng dây xích này khống chế hành động của tôi, trừ phi có mật mã, nếu không.....” Vuốt chiếc gông xiềng trên cổ đã bị buộc đeo từ khi sáu tuổi, anh lại rơi vào phiền muộn thường xuất hiện.

Phương Tư tạo ra dây xích kim loại này, bên trong có thiết bị cảm ứng tần số cao cùng máy nhận tín hiệu, ông ta dùng thứ này để nắm giữ nhất cử nhất động của Cừ Liệt. Những năm gần đây, Cừ Liệt không phải chưa từng nghĩ tháo ra, nhưng muốn tháo dây xích này xuống, nói về phần mật mã, đây là mật mã Phương Tư tự mình đưa vào, anh nghiên cứu nhiều năm vẫn không thể tổ hợp ra đáp án. Ngoài ra, Phương Tư đã cảnh cáo anh, trăm ngàn lần đừng nghĩ dùng sức mở dây xích, nếu không bom áp suất giấu trong dây xích sẽ tự động phát nổ, đến lúc đó, đứt cũng không chỉ dây xích, còn bao gồm cả anh.

“Mật mã?” Thì ra muốn cởi bỏ dây xích còn phải có mật mã.

“Đúng vậy.”

“Phương Tư là tên khốn..... kiếp, Cừ Liệt..... đừng..... tiếp tục đến nơi..... nơi ông ta phải đi.....” Đầu Tước Lợi Nhi tựa vào khuỷu tay anh, khuyên anh thoát ly Phương Tư.

“Tôi sẽ, nhưng trước hết tôi phải cứu cô..... tôi nhất định phải cứu cô rời khỏi nơi này!” Muốn thoát ly Phương Tư không dễ dàng, nhưng anh có thể đưa cô rời đảo Báo trước.

“Tôi hiện tại..... căn bản không đi được.....” Cô lúc này chỉ trở thành gánh nặng mà thôi! Tước Lợi Nhi thở dài trong lòng, không nghĩ tới cô cũng có lúc mặc người chém giết như thế này.

“Đó không phải là vấn đề, tôi đi lấy thuốc đến băng bó giúp cô.”

Thuốc? Tước Lợi Nhi linh quang chợt lóe, chặn lại nói: “Đợi chút..... trong túi áo..... của tôi..... có bình thuốc màu vàng, anh giúp tôi bôi lên.....”

Cừ Liệt nghe vậy từ túi áo mật trong áo bó sát người của cô lấy ra một bình nhỏ màu vàng, anh nhớ rõ khi anh bị thương, cô chính là dùng bình thuốc này giúp anh chữa thương.

Anh nhẹ nhàng đem thuốc bột rắc vào vết thương trên lưng cô, hy vọng thuốc này có thể phát huy hiệu lực giống lần trước.

Bởi vì vết thương phân bố rộng khắp, thuốc thoáng cái đã hết, anh đem bình không giao vào tay cô, thấp giọng nói: “Thuốc quá ít, vết thương quá lớn,

mỗi một chỗ chỉ có một chút, như vậy đủ sao?”

“Có thể..... thuốc chữa thương..... quản lý cho..... chỉ cần một ít..... cũng rất hữu hiệu.....” Cô cảm thấy lưng đau đang dần dần giảm bớt, hiện tại duy nhất làm người ta thấy không khoẻ chính là mùi ghê tởm tràn ngập trong không khí.

“Tôi hôm qua cô nên trốn đi trước khi Phương Tư xuất hiện.....” Thấy cô không còn nhú chặt mày nữa, anh mới hơi thả tâm.

“Tôi vốn định thử..... thử thực lực Phương Tư..... nhưng mà..... tôi không nghĩ tới ông ta lại lợi hại như vậy.....” Cô thỉnh thoảng nhớ đến lúc sức mạnh của mình hoàn toàn biến mất.

“Ta từng nói với cô ông ta có ma lực, cô không nghe!” Nghe qua giọng quở trách, nhưng trong giọng nói của Cừ Liệt có nhiều sự lo lắng hơn.

Tước Lợi Nhi đối với giọng điệu quan tâm của anh cảm thấy kinh ngạc, cô cũng không ngốc, tuy rằng đối với tình yêu vẫn là người học nghề, nhưng cùng Huyền Dạ Thần Hành và Lôi Xiết ở chung lâu, ý nghĩa biểu tượng của nhiều động tác nhỏ của đàn ông bình thường cô cũng có thể đoán ra bảy, tám phần.

Mà hiện tại không phải cô miễn cảm, cô bỗng nhiên phát hiện lời nói hành động của Cừ Liệt đối với cô so với trước kia lại có thêm sự dịu dàng nói không nên lời, trong bóng tối thấy không rõ về mặt anh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự quan tâm cùng chú ý của anh đối với cô.

Vì sao anh lại quan tâm an nguy của cô như vậy? Chẳng lẽ..... anh đối với cô.....

Có thể sao?

Cô đột nhiên nghĩ đến mình lưng ý rần rụa vào trước người anh, còn nhờ anh giúp mình bôi thuốc, một cảm giác thẹn thùng khô nóng liền không thể ngăn chặn truyền khắp toàn thân, ngay cả tim đập cũng loạn nhịp.

Má ơi! Đây là như thế nào? Cô vội vàng muốn ngăn chặn cảm giác kỳ dị này, nhưng căn bản không có lực, chỉ có thể khẩn cầu Cừ Liệt đừng nghe thấy tiếng tim đập vang tận mây xanh của cô.

“Tôi..... tôi cảm thấy kỳ quái, lúc ấy..... tôi vừa nghe Phương Tư gọi tôi..... liền cả người vô lực.....” Cô vội vàng tìm đề tài chuyển hướng tâm tư mình đi xa.

“Đây là một trong những ma lực của Phương Tư, ông ta chỉ cần gọi tên đầy đủ của người nào đó, mà người kia cũng nghe thấy, cũng hưởng ứng, lập tức sẽ bị ‘hàng phục chú’ của ông ta bắt lấy, khó có thể thoát thân.” Cừ Liệt giải thích, anh đại khái cũng đoán được nguyên nhân Tước Lợi Nhi không dùng niệm động lực bỏ trốn.

“Hàng phục chú?” Đây là pháp lực gì? Tước Lợi Nhi trầm ngâm. Cô về sẽ hỏi quản lý một chút, đến tốt cùng Phương Tư có được là pháp thuật hay là linh lực?

“Tôi thấy qua ông ta dùng rất nhiều thứ, duy nhất có thể tránh là chiêu này, chính là dùng cho ông ta biết tên thật, hoặc khiến mình biến thành kẻ điếc.”

“Thì..... ra là như thế, mọi người..... đã quen nghe thấy người khác..... kêu tên..... mình..... tự nhiên sẽ có phản ứng..... ông ta chính là..... lợi dụng việc này..... trói buộc người.....” Nói ngắn gọn mấy câu, cô đã hít thở không thông.

“Đừng quá dùng sức nói chuyện, trong không khí nơi này có độc, hít vào nhiều, thể lực của cô sẽ không chịu được.” Anh nhìn không được vрон tay che mũi miệng cô cảnh cáo cô.

Bàn tay to ấm áp của anh có mùi yên thảo nhàn nhạt, như có như không dán vào cánh môi mềm mại của cô, cô bị động tác này khiến cho càng luống cuống.

Anh cũng bị hơi nóng do cô thở ra làm lòng bàn tay ngứa ngáy, trong lòng rung động, tay chân không yên, thiếu chút nữa liền không khống chế được nâng cầm cô lên, dùng miệng cảm thụ đôi môi anh đào tiên diễm của cô.

Hai người xấu hổ sau một lúc lâu, cô không biết lấy đâu ra sức lực, đẩy anh ra, gầy dựa ngồi xuống, cúi đầu thờ dốc nói: “Tôi..... tôi tốt hơn nhiều.....”

“Cẩn thận!” Cừ Liệt đỡ lấy cô đang lảo lư, liếc nhìn che dấu khát vọng ôm cô trong nội tâm.

Anh thừa nhận anh thích cô, nhưng vậy thì sao chứ? Người có thể chất đặc dị như anh vốn không thể yêu bất cứ ai, vạn nhất ngày nào đó dã tính của anh bộc phát giết luôn người mình yêu thì phải làm sao?

Tước Lợi Nhi đương nhiên không biết anh trong lòng gầy dựa, cô chỉ để ý quần áo mình không chỉnh tề.

“Có thể hay không..... phiền anh..... cho tôi mượn bộ quần áo.....” Trời ạ! Cô làm sao vậy? Trước kia cô cũng sẽ không ở trước mặt đàn ông nhìn nhẵn nhụi a!

“Cô tạm thời đừng nóng vội. Nghe đây, Phương Tư muốn ở đêm khuya bắt cô huyết tể, bọn họ sẽ giúp cô thay áo bào trắng, đến lúc đó cô sẽ bị đưa đến tể đàn, hai cái máy trợ thính này cô nhét vào trong tai trước đi, sau đó đừng làm gì cả, nghe bọn họ chỉ thị, biết không?” Thu hồi tâm thần, Cừ Liệt

lấy ra một bộ máy trợ thính giao cho cô.

“Anh muốn..... làm gì?” Cô nhìn anh, trong bóng đêm, ánh mắt của anh tỏa ra ánh sáng mê huyễn.

“Đến lúc đó cô sẽ biết.” Anh mỉm cười, vỗ vỗ khuôn mặt cô như muốn trấn an cô. “Tin tôi, lần này tôi nhất định sẽ giúp cô đi khỏi đây.”

“Đừng..... mạo hiểm.....” Nếu có thể, cô thật hy vọng có thể giúp đỡ. Lúc này đây nhiệm vụ cô xem như gặp hạn vấp ngã, người không cứu ra, bản thân suýt nữa bỏ luôn tánh mạng.

“Cuộc sống không phải là một hồi mạo hiểm sao? Tôi không quan tâm.” Cừ Liệt hào khí nói xong, lại nhìn cô một lúc lâu, lại ra khỏi thạch thất, trở lại phòng mình.

Anh nhất định phải để cô bình an rời khỏi nơi này, cho dù cùng Phuong Tư trở mặt cũng không tiếc.

Tước Lợi Nhi bị thương kích khởi tức giận trước nay chưa từng có của anh, nhưng dưới con thịnh nộ, anh vẫn chưa phát hiện địa vị cô trong lòng anh đã vượt xa tất cả.....

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mười hai giờ đêm, Tước Lợi Nhi trên người chỉ phủ một cái áo bào trắng, nằm thẳng trên cáng, được bốn người đàn ông nâng tiến tế tràng, đặt trước đàn tế.

Cô nghe theo lời Cừ Liệt dẫn dò, coi mình như một phế nhân, không nghe không quan tâm, im lặng mặc người Tịnh Linh hội sắp xếp.

Thân thể cô đã không còn đau, thuốc quản lý cho có thể trong vài giờ làm vết thương khép lại, hơn nữa sau đó cũng sẽ không lưu lại sẹo, duy chỉ có khí lực không thể lập tức khôi phục, muốn sử dụng niệm động lực bỏ trốn vẫn rất miễn cưỡng.

Chính vì như thế, cô có chút lo lắng mình sẽ trở thành gánh nặng cho Cừ Liệt, ngược lại khiến anh không đối phó được Phuong Tư lão gia hỏa kia.

Tín đồ Tịnh Linh hội lục tục tiến vào, bọn họ vẫn im lặng như trước, miệng lầm bầm một số câu mơ hồ, ánh mắt đại ra vô thần, phải có người giúp mới đi được. Về phần năm cô gái đến cùng Tước Lợi Nhi chỉ xuất hiện bốn, trên mặt các cô cũng không có nhiều biểu tình, không khác gì cái xác không hồn.

Tước Lợi Nhi nằm trên đài trước tế đàn, trong tai nhét máy trợ thính rất nhỏ Cừ Liệt cho cô, không nghe thấy tiếng động trong sân, chỉ có thể yên lặng xem xét.

Mười phút sau, Phuong Tư cùng Rita đi ra tế đàn, các tín đồ đều phấn khích phát ra tiếng “hà hà”, cảm xúc kích động chờ triển khai huyết tế.

Phuong Tư giọng cao hai tay muốn mọi người im lặng, sau đó trầm giọng nói: “Đêm qua xảy ra một chút việc nhỏ, ta rất lấy làm tiếc vì trong tín đồ chúng ta có người muốn chạy trốn khỏi thiên đường này, may mà chúng ta đã khuyên nhủ cô ấy, cô ấy rất cảm động, quyết định hiến thân cho báo thần, dùng máu của cô ấy cùng báo thần đổi lấy cả đời vinh hoa phú quý.”

Các tín đồ lại “hà hà” hô lớn.

Phuong Tư liếc nhìn Cica, Cica gật gật đầu, đi về phía Tước Lợi Nhi, trong tay nắm một con dao bạc, cúi người, cẩn thận đặt dao trên cổ Tước Lợi Nhi.

“Bây giờ, chúng ta mời báo thần đến nhắm nháp những giọt máu đầu tiên của xử nữ này!” Phuong Tư cao giọng nói.

Phù điêu báo mở ra, vẫn như trước xuất hiện mặt đạo, nhưng thật lâu không thấy báo đen xuất hiện, mọi người ai cũng ngẩn cổ trông ngóng, đúng lúc này, một tiếng nổ âm âm, tín đạo thần kì nhất Tịnh Linh hội cùng phù điêu đầu báo thần đã bị nổ vỡ tan.

Tất cả mọi người khiếp sợ la lên, chạy tán loạn mong được sống sót.

Phuong Tư mặt lạnh như băng, ông không nghĩ tới Cừ Liệt lần này lại vì một cô gái mà hủy đi tế đàn.

Cừ Liệt xuất hiện phía sau tế đàn trong làn khói bụi, anh liếc nhìn mọi người đang chạy tán loạn dưới đàn, dùng giọng lạnh lùng nói: “Nơi này căn bản không có báo thần gì cả, tín ngưỡng của Tịnh Linh hội tất cả đều là âm mưu, người thông minh liền rời khỏi nơi này!”

“Cừ Liệt! Anh điên rồi!” Rita phần nộ tiến lên, vung tay muốn chụp vào mặt anh.

Anh bắt tay cô ta, tươi cười làm cho người ta sợ. “Điện là cô và bọn họ. Rita, nhiều năm qua cũng bái một con quái vật không người không thú như vậy, cô không thấy phiền sao?”

“Anh.....” Rita khiếp sợ nhìn anh, không tin lời này lại từ miệng anh nói ra.

“Quan hệ với nhiều con rối nam như vậy, cô không phiền sao?” Cừ Liệt khí thế bức người truy vấn.

“Câm miệng!” Rita sắc mặt trắng xanh, tức giận đến cắn môi thành màu tím.

“Tôi thật sự chịu đủ rồi!” Anh cắn giận nói, hất tay cô ta ra, ánh mắt khiêu chiến nhìn chằm chằm Phương Tư.

Phương Tư không nhúc nhích, chỉ đứng tại chỗ, nhẹ giọng hỏi: “Ta không biết cậu lại ngu xuẩn như vậy, vì cô ta, cậu lựa chọn phản bội ta?”

“Tôi chỉ muốn có được tự do.” Cừ Liệt trong lòng không phải không có giây phút đau đớn, dù sao cũng là Phương Tư nuôi anh lớn.

“Muốn có tự do phải trả giá rất lớn.” Lời Phương Tư nói nghe giống uy hiếp.

“Tôi đã chuẩn bị tâm lý.” Anh cẩn thận nhìn chằm chằm Phương Tư, hiểu rõ ông yta thích nhất ra tay lúc này, công kích khiến đối phương trở tay không kịp

“Phải không?” Phương Tư kéo âm cuối thật dài, sau đó tay ông ta nhanh như chớp vung lên, dao bạc trong tay Cica bay ra ngoài, cắt thẳng về phía cổ Tước Lợi Nhi.

Cừ Liệt sớm có chuẩn bị, khi Phương Tư vừa cử động anh liền giơ súng trong tay lên, bắn rớt dao bạc.

Tước Lợi Nhi trong lúc khẩn yếu xoay người lăn xuống đất, khởi động thân thể đã đổ Cica, khuỷu tay không lưu tình thúc vào hán, giải quyết xong hán.

Các tín đồ sớm đã sợ chạy mất, để tránh bị đạn không có mắt bắn trúng, tình cảnh trong thời gian ngắn hỗn loạn không chịu nổi, một hồi té điên điên như vậy bị hủy.

“Cừ Liệt, đừng náo loạn, buông súng đi.” Phương Tư sửa thành phương thức dụ dỗ, vươn tay về phía anh.

“Tôi không muốn tiếp tục giết người, Phương Tư, vì đã tâm của ông, tôi đã gây nhiều nghiệp chướng nặng nề.....” Cừ Liệt nhú mi, lắc đầu.

“Cậu không có khả năng thoát được đảo Báo, đừng quên dây xích trên cổ cậu, sống chết của cậu vẫn phải xem ta có cao hứng hay không.” Phương Tư cười lạnh, lợi thể lớn như vậy trong tay, ông không sợ Cừ Liệt chạy trốn.

“Tôi không có lựa chọn khác.” Cừ Liệt giơ súng nhắm ông ta.

“Cừ Liệt! Ông ấy là người thu dưỡng chúng ta a! Vì một con tiện nhân, anh lại muốn giết ông ấy sao?” Rita giận kêu.

“Ông ta không phải cha nuôi chúng ta, ông ta nuôi chúng ta là có mục đích.” Cừ Liệt xót xa nói.

Rita xoay mình xông về phía Tước Lợi Nhi thờ dốc bên cạnh, bắt tay cô, hô to: “Đều là mày! Mày dùng cách gì mê hoặc Cừ Liệt, khiến anh ấy yêu mày? Mày nói xem!”

Tước Lợi Nhi căn bản không biết cô ta đang nói cái gì, cô cố gắng hít một hơi, sau đó động tác gọn gàng bắt tay Rita, dùng đòn ném qua vai xinh đẹp, làm cô ta ngã xuống đất.

Hô! Hô! Tước Lợi Nhi há miệng hô hấp tự lấy sức mạnh trong cơ thể lúc nào cũng có thể tản đi, cô giữ lại một hơi cuối cùng, chuẩn bị sử dụng niệm động lực mang Cừ Liệt rời khỏi nơi này.

“Thì ra nha đầu kia còn sức!” Phương Tư bị chọc giận, ông ta chống quái trượng, đi bước một về phía Cừ Liệt, mở tay ra, khiêu khích nói: “Đến đây đi! Ngươi bắn a! Trái tim của ta ở đây này, ngươi bắn a!”

Cừ Liệt chần chờ, những chuyện lúc nhỏ Phương Tư dạy anh từng đoạn một tràn vào trong đầu. Phương Tư đối với anh cũng không phải là không tốt, thậm chí có đôi khi anh còn có thể coi ông ta là cha mình, loại tình cảm này phức tạp vô cùng, giống như sợi dây thừng không ngừng siết chặt, vĩnh viễn trói buộc anh.....

“Cừ Liệt!” Tước Lợi Nhi thấy anh ngưng, lo lắng lên tiếng gọi anh.

Đúng lúc này, Phương Tư giống quỷ mị đến gần Tước Lợi Nhi, nhếch miệng cười, tay hóa thành đao bổ về phía cô.

“Ai nha!” Cô chật vật nhảy ra, nhưng cánh tay lại bị vẽ ra một vết thương.

Cừ Liệt sắc mặt đại biến, không chần chờ vọt tới bên người cô, một tay ôm lấy cô, một tay ngăn chặn cánh tay cô.

Tước Lợi Nhi không rõ vì sao anh khản trương như thế, đang muốn đặt câu hỏi, liền phát giác cánh tay từng đợt đau đớn, cô cúi đầu nhìn, thấy máu đang từ miệng vết thương bay ra, vô số giọt bay về phía Phương Tư, thẳng tắp tiến vào miệng ông ta.

Thượng đế! Ông. ông ta hút máu cô? Hơn nữa là cách không hút máu!

Cảnh tượng biến hoá kỳ lạ này quả thực dọa Tước Lợi Nhi sợ.

Đây vốn là hóa thân của Satan!

Máu trong cơ thể cô giống bị nghiền rủa đẩy ra khỏi vết thương, lao ra, từng giọt từng giọt bị Phương Tư hút vào miệng. Cô kinh hãi lại đau đớn bắt lấy tay Cừ Liệt, tâm thần đại loạn.

“Máu tươi có sức sống như vậy a! Thật ngon!” Phương Tư cười cười nói.

Cừ Liệt nhanh chóng bắn về phía Phương Tư, nhưng viên đạn bắn vào thân thể ông ta lại xuyên ra ngoài, miệng vết thương tự động khép lại.

“Chúng ta không phải đối thủ của ông ta! Đi!” Cừ Liệt ôm lấy cô bỏ trốn.

“Tước Lợi Nhi Ngải Lãng! Cừ Liệt!” Phương Tư cao giọng hô.

Tước Lợi Nhi trong tai có máy trợ thính, không nghe thấy ma pháp kêu gọi của ông ta, không bị hàng phục chú của ông ta khống chế, cô dùng niệm động lực đưa Cừ Liệt cùng mình ra khỏi tòa thành, chạy thoát sự truy đuổi của Phương Tư.

Rita lúc này bò dậy, lao đến bên cạnh Phương Tư, kêu lên: “Phương Tư, bọn họ.”

“Rita, sao cô lại không buộc được tâm Cừ Liệt, ngược lại bị một con bé mười tám tuổi chiếm thượng phong?” giọng nói của Phương Tư có trách cứ.

“Tôi.” Rita nổi giận đan xen cúi đầu, chuyện tình yêu không phải đơn phương cố gắng là được, huống hồ Cừ Liệt vẫn chỉ coi cô ta là bạn chơi mà thôi.

“Quên đi, việc này cũng không thể trách cô, người có mặt tối tăm như hắc, sẽ bị một cô gái hồn nhiên rửa rờ như ánh mặt trời hấp dẫn, cũng không có gì lạ.”

“Vậy ngài thật sự muốn thả bọn họ đi?” Rita không cam lòng hỏi.

“Yên tâm, bọn họ trốn không xa.” Phương Tư nắm chắc thắng lợi nở nụ cười. “Nơi này là đảo, cách Puerto Rico gần nửa giờ bay, cho dù Thần Toán Tước Lợi Nhi có niệm động lực siêu cấp, cô ta cũng không thể đồng thời mang theo Cừ Liệt đi khoảng xa như vậy, huống chi cô ta còn bị trọng thương.”

“Cho nên bọn họ nhất định phải lên thuyền, đúng hay không?”

“Đúng vậy, kêu người tuần tra ở bờ biển. Nhớ kỹ, ta muốn bắt sống cô gái kia, về phần Cừ Liệt, ai cũng không cho phép đã thương hắc.” Ông ta hạ lệnh.

“Tôi biết.” Rita lập tức lấy điện thoại liên lạc nhân viên đóng tại bến tàu, ra lệnh xuống.

Bởi vậy, khi Cừ Liệt mang theo Tước Lợi Nhi nhanh chóng đến bến tàu tư nhân, đã có rất nhiều người theo dõi ở nơi này, ngay cả ca nô của anh cũng bị người dùng vải bạt phủ lên, còn có bốn người trông coi.

Bọn họ tạm thời tránh sau rừng cây dày đặc, quan sát tình hình.

Tước Lợi Nhi tựa vào người anh thở dốc, lấy máy trợ thính ra, ngẩng đầu hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Phương Tư quả nhiên phái người đến cản trở, thuyền ở bến tàu đều có người gác, muốn đột phá có thể có khó khăn.” Cừ Liệt không nghĩ tới chuyện lại trở nên khó giải quyết như vậy.

“Có bao nhiêu người ở nơi nào?” Tước Lợi Nhi lưng bị thương, cánh tay lại bị hút máu, thể lực đang giảm xuống, nhưng cô mạnh mẽ khởi động tinh thần, quyết định vô luận như thế nào cũng phải cùng Cừ Liệt an toàn rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Mười ba người, hai chiếc ca nô.”

“Anh xác định chiếc ca nô kia có thể mang chúng ta đến Puerto Rico?” Tước Lợi Nhi liếc nhìn chiếc thuyền không tính là lớn kia.

“Đương nhiên.”

“Tốt, như vậy chỉ có một cách.” Ánh mắt cô rực sáng, trong bóng đêm giống như hai ngôi sao.

“Cách gì?” Cừ Liệt nhìn cô một cái, không biết trong đầu cô lại có chủ ý gì.

“Cởi quần áo của anh ra.”

“Cô muốn làm gì?” Anh hứng thú hỏi, đối với việc cô thường nói ra một ít sở từ kinh người cảm thấy rất thú vị.

“Tôi dụ một nhóm người đi, lại đem quần áo của anh dùng niệm động lực chuyển vào trong cánh rừng, dẫn số người còn lại vào rừng cây, khi đó anh mau chóng lên thuyền, sau đó cho thuyền chạy đến cách xa bờ ngoài một trăm mét chờ tôi.” Cô nhẹ giọng nói ra kế hoạch.

“Vậy rất nguy hiểm! Vạn nhất cô không lên được thuyền thì sao?” Anh không đoán được lúc này cô có mấy phần sức lực, nếu niệm động lực của cô không thể mang cô lên thuyền, nói không chừng nửa đường sẽ rơi xuống biển.

“Đừng lo lắng, tôi còn sức mà.” Cô kiên trì nhìn anh.

Ở chung hai ngày, Cừ Liệt cũng lĩnh giáo cá tính cố chấp của cô, cho nên chỉ suy nghĩ một lát, liền không nói hai lời cởi áo đưa cho cô.

Cô lập tức cúi mắt xuống, không dám nhìn thẳng cơ ngực duyên dáng của anh.

Cừ Liệt cong cong khóe miệng, theo lời xoay người, cũng đem quần dài cởi. “Cô mặc quần dài của tôi vào, như vậy mới không bị cò đại cắt chân.” Anh biết dưới áo bảo trắng cô cái gì cũng không có mặc, đây là cách ăn mặc trước sau như một của tể phẩm.

“Anh.” Cô vội vàng nghiêng đầu sang một bên, không dám nhìn cánh tay anh, trái tim lại không theo quy luật nhảy loạn.

“Yên tâm, tôi có mặc quần bơi.” Anh mỉm cười, đem quần quăng cho cô.

“Uhm.” Mặc quần áo anh vào, nhiệt độ cơ thể lưu trên vải gián tiếp truyền vào đùi cô, làm cho cô càng thêm co quắp bất an.

Đội cô mặc xong, Cừ Liệt quay đầu lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, cô nhỏ nhắn mặc vào quần dài của anh, ống quần xắn lên vài nấc, thoát nhìn rõ ràng tính trẻ con chưa thoát, lại gợi cảm mê người. Anh hít một hơi, mới nói: “Cẩn thận một chút, đừng chạy quá xa, tôi chỉ cần năm phút là được.”

“Biết.” Cô nói xong liền ra dấu chạy về phạm vi tầm mắt của đám nhân viên kia, mà quần áo Cừ Liệt lại theo niệm động lực của cô di chuyển sang một hướng khác.

Người trên bến tàu nhìn thấy bóng hai người, từng nhóm la hét đuổi theo, bến tàu nhất thời không có người nào.

Cừ Liệt ra sức xông đến ca nô, rút vải bạt, lấy tốc độ cực nhanh phát động mô-tơ, tiếng động thật lớn khiến đám người áo bảo trắng truy đuổi Tước Lợi Nhi kia hoảng sợ.

“Bị lừa! Mau trở về! Mau!” Một người đi đầu trong đám giận kêu.

Mười ba người rất nhanh trở lại bến tàu, nhưng Cừ Liệt đã đưa ca nô ra xa bờ, mặc cho những người đó kêu như thế nào cũng không dừng lại, trong đó có người lấy một chiếc ca nô khác muốn đuổi theo, nhưng nửa ngày cũng không khởi động được mô-tơ, nhìn kỹ mới phát hiện mô-tơ đã bị súng bắn hỏng rồi.

Tước Lợi Nhi thấy Cừ Liệt đắc thủ, nhất thời phấn chấn hẳn lên, vịn một cây đại thụ thở mạnh. Nhưng cô không dám nghỉ ngơi nhiều, chỉ sợ kéo dài thời gian thoát đi, bởi vậy không kịp chờ hơi thở điều hoà liền vận dụng niệm động lực, trong nháy mắt đưa mình di chuyển đến chiếc ca nô của Cừ Liệt.

Trong sương mù, cô cảm giác được mọi thứ bay vút bên tai mình, đây là hiện tượng sinh ra khi di động tức thời, chỉ là cô vừa di động bỗng cảm thấy choáng váng, cả người ngã xuống biển, sau đó nước biển mặn chát tràn vào mũi miệng cô, vết thương trên lưng cùng cánh tay bị nước biển gặm nhấm đau đớn không chịu nổi. Cô mở miệng muốn kêu, lại uống càng nhiều nước biển, một loại sợ hãi ngập đầu chiếm lấy lòng cô, cô chỉ cảm thấy mình sẽ chết đuối.

“Tước Lợi Nhi!” Cừ Liệt mắt thấy cô ở trước bến tàu hơn mười mét ngã vào biển, lòng nóng như lửa đốt quay ca nô lại, muốn cứu cô lên.

Người ở bến tàu thấy anh trở về, lại lần nữa giờ súng công kích.

Cừ Liệt kỹ thuật thành thực vẽ nửa vòng tròn trên mặt biển, liếc nhìn tìm tung tích Tước Lợi Nhi, nhưng sóng biển mãnh liệt, làm sao thấy được bóng dáng cô?

Tước Lợi Nhi chìm nổi trong biển, sức lực toàn thân mất hết, ý thức dần dần mơ hồ, nghĩ đến mình sẽ chết ở đây.

Tước Lợi Nhi chìm nổi trong biển, sức lực toàn thân mất hết, ý thức dần dần mơ hồ, nghĩ đến mình sẽ chết ở đây.

Tước Lợi Nhi!

Một giọng nói ôn hòa tiến vào trong óc cô, cô khẽ chấn động, nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Tước Lợi Nhi! Mau tỉnh lại!

Giọng nói kia lại tới nữa! Từ khi giọng nói xuất hiện, một nguồn sức mạnh bỗng tiến vào thân thể cô, cô kinh ngạc cử động tay chân, trong lòng kêu: Huyền Dạ?

Mau! Bơi lên mặt nước, cậu ta đang chờ em trên mặt nước.

Cô ngừng thở, nhắm mắt tập trung tinh thần, nương theo nguồn sức mạnh kia lao lên mặt biển.

“Tước Lợi Nhi!” Cừ Liệt kinh hi hô to. Anh thiếu chút nữa liền nhảy vào biển tìm cô, không ngờ cô lại tự động xuất hiện.

“Cừ Liệt.....” Tước Lợi Nhi lại biến mất lần nữa, không đến một giây, liền hiện thân trên ca nô của anh.

“Tước Lợi Nhi! Cô có khỏe không?” Cừ Liệt một tay nắm cô, một tay điều khiển tay lái, mau lẹ thoát khỏi tầm bắn của thủ hạ Phương Tư.

“Tôi..... khụ khụ khụ..... Huyền Dạ! Khụ khụ!” Trên khuôn mặt tái nhợt của Tước Lợi Nhi lộ vẻ vui sướng.

“Huyền Dạ?” Ai vậy?

“Là anh ấy đánh thức tôi.” Tước Lợi Nhi cảm kích nói xong. Cô thề, nhìn thấy Huyền Dạ nhất định phải cho anh ấy một cái ôm lớn.

Cừ Liệt không có tâm tình hỏi tiếp, bởi vì bọn họ mới ra biển liền thấy du thuyền lớn của Phương Tư.

“Là Phương Tư.” Cừ Liệt nhẹ giọng nói.

“Ông ta thật sự chưa từ bỏ ý định.....” Tước Lợi Nhi thở dài.

“Cẩn thận ông ta kêu tên cô.” Cừ Liệt cảnh cáo.

“Tôi cuối cùng cũng cảm thấy..... ông ta không phải người thường.....” Nhìn du thuyền dần dần đến gần, Tước Lợi Nhi cảm khái.

Phương Tư xuất hiện ngay trước ca nô Cừ Liệt, ông ta cười nhìn xuống hai người bọn họ, “Cừ Liệt, cậu vĩnh viễn trốn không thoát lòng bàn tay của ta.”

“Chưa chắc!” Cừ Liệt mặt lạnh lùng nói.

“Nếu cậu muốn cô gái kia, ta có thể đem cô ta tặng cho cậu, cho cô ta trở thành hội viên vĩnh viễn của Tịnh Linh hội, vĩnh viễn hầu hạ cậu.”

“Khốn kiếp!” Tước Lợi Nhi khẽ gắt một tiếng. Cô cũng không phải nữ nô!

“Như thế nào? Trở về đi! Ta đáp ứng không thương tổn cô ta, cho cậu có được cô ta.”

“Không!” Anh quả quyết. Phương Tư suy nghĩ gì anh không biết sao? Lưu lại Tước Lợi Nhi, có thể nắm giữ tập đoàn tài chính Ngải thị, lão gian tuyệt này không làm chuyện không có lợi. “Bỏ bớt quỹ kế của ông đi, Phương Tư.”

“Cừ Liệt!” Rita tức giận đến rống to.

“Ngu ngốc! Thế giới này còn có nhiều cô gái tốt hơn, cậu làm gì phải vì cô ta phản kháng ta?”

Cô gái tốt hơn? Có lẽ. Cừ Liệt lắc đầu, nhưng anh sẽ không thể tìm ra cô gái giống Tước Lợi Nhi.

Anh quay đầu cùng Tước Lợi Nhi bốn mắt giao nhau, đã sớm rõ ràng con sóng tình chìm ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng luôn tùy mà cô dao động, từ lúc cô giúp anh băng bó vết thương đêm hôm đó, sự trung thành của tính cách động vật trong cơ thể anh đã cho cô.

“Phương Tư, tôi không muốn lại bị ông khống chế, tôi muốn rời khỏi đảo Báo, rời khỏi Tịnh Linh hội.” Anh bình tĩnh cự tuyệt.

Tước Lợi Nhi ngưng mắt nhìn mặt anh, nghe thấy anh trả lời như thế, nở nụ cười.

Lúc này, một ánh chớp từ phía chân trời bùng bùng đánh xuống, đánh thẳng vào giữa hai chiếc thuyền, ánh sáng đậm rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời đêm.

“Lôi Xiết?” Tước Lợi Nhi kinh hô. Đây là có chuyện gì? Huyền Dạ cùng Lôi Xiết đều đến đây?

Phương Tư bị hai luồng sức mạnh đột nhiên xuất hiện làm kinh sợ trong chốc lát, da mặt già nua càng nhăn nhéo hơn. “Đây là.....”

Một con thuyền đánh cá từ trong sương mù lướt ra, đứng trên thuyền là hai người đàn ông cao gầy, một tao nhã an nhiên tựa vào cột buồm, người còn lại hai tay chống eo đứng ở mũi tàu, theo thân thuyền tới gần, ngoại hình xuất sắc tuấn lộng của hai người càng thêm rõ ràng.

“Huyền Dạ! Lôi Xiết! Hai anh.....” Tước Lợi Nhi buồn bực nghĩ đến nguyên nhân bọn họ xuất hiện.

“Bọn anh lo cho em, sợ cái mạng nhỏ của em để lại trên hòn đảo tầm thường này, vừa không vinh quang lại còn tổn hại đến thanh danh của câu lạc bộ, cho nên mới muốn chiếc thuyền đánh cá rời bến tới tìm em.” Huyền Dạ Thần Hành cười trừ chọc.

“Huyền Dạ!” Tước Lợi Nhi liếc thấy bọn họ, tựa như thấy người thân, trong nháy mắt đã vọt qua thuyền đánh cá, nhào vào lòng Huyền Dạ Thần Hành.

Cừu Liệt ngẩng đầu nhìn bọn họ, sắc mặt trầm xuống, cảm thấy cổ họng giống như bị cái gì đâm qua. Hai người đàn ông kia là ai?

“Chắc, câu lạc bộ linh lực xem như toàn viên đến đông đủ.” Lôi Xiết đi đến bên cạnh Huyền Dạ Thần Hành đứng song song với anh, đầy thâm ý liếc nhìn Cừu Liệt một cái.

“Các người là người của câu lạc bộ linh lực?” Phương Tư bị sức mạnh của ba người bọn họ tụ lại làm chấn động. Người trẻ tuổi này linh lực thật mạnh a!

“Đúng vậy, chúng ta tới đón hội viên về, ngài không có ý kiến chứ!” Huyền Dạ Thần Hành ôm lấy Tước Lợi Nhi, khách khí hỏi.

“Quá cuồng vọng! Các người nghĩ rằng có thể đi về tự nhiên trên địa bàn của chúng ta sao?” Rita từ sau lưng Phương Tư đứng ra, không ngớt mắng mỏ.

“A! Thật sự xin lỗi, chúng ta luôn có thể đi lại tự nhiên ở bất kì nơi nào.” Lôi Xiết lạnh lùng trả lời.

“Ta đây phải thử một chút xem các người có năng lực gì mà dám giương oai ở địa bàn của ta.” Phương Tư giờ gây chống lên cao, miệng lắm bầm, giấy lát, bốn phía nổi lên từng đợt gió mạnh, khiến ba chiếc thuyền bị thổi trúng lắc lư không ngừng.

“Cừu Liệt!” Tước Lợi Nhi vội gọi Cừu Liệt hãy còn đứng trên ca nô.

Cừu Liệt chần chờ vài giây, thả người nhảy xuống biển, định bơi tới thuyền đánh cá. Nhưng anh vừa mới nhảy xuống ca nô, thân thể liền nhẹ nhàng bay về phía Tước Lợi Nhi, an ổn hạ xuống trên boong thuyền đánh cá.

“Tôi có thể tự mình lợi tới!” Anh liếc liếc tay Huyền Dạ đang khoác trên vai cô, giọng điệu không tốt.

“Phương Tư lại tác quái, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.” Tước Lợi Nhi còn chưa phát hiện anh khác thường.

“Không cần sợ, lấy năng lực chúng ta dư sức ứng phó ngọn gió này.” Huyền Dạ Thần Hành cười cười, ngưng thần, một đạo kết giới nhìn không thấy bao quanh bốn phía thuyền đánh cá, chống đỡ cuồng phong biển Phương Tư gây ra.

“Đúng vậy! Chút tài mọn!” Lôi Xiết cũng cười lạnh một tiếng, dùng linh lực đưa tới một tia chớp, đánh trúng chiếc du thuyền kia của Phương Tư, đánh thân thuyền thành hai nửa.

Từ đôi mắt mờ lớn của Phương Tư không khó nhìn ra ông ta bất ngờ, câu lạc bộ linh lực quả thực không thể khinh thường!

Du thuyền cháy chìm nghiêm, người trên đó kêu la sợ hãi nhảy xuống biển tị nạn, Phương Tư đứng ở mũi thuyền, nhìn bóng dáng đoàn người Tước Lợi Nhi trên thuyền đánh cá, vẫn chưa tiếp tục cùng bọn họ triển đấu, chỉ mang theo vẻ mặt quý dị tiêu dật trong sương khói đứng nhìn thuyền chìm.

Huyền Dạ thừa dịp gió bão ầm ầm, đem thuyền chạy về phía Puerto Rico.

“Vì sao ông ta không đánh?” Tước Lợi Nhi nhìn đảo Báo dần dần rời xa, trong đầu có rất nhiều điểm đáng ngờ cùng khó hiểu.

“Có lẽ sợ hãi.” Huyền Dạ Thần Hành thuận miệng nói.

“Lão gia hóa kia quả thực là ác ma, ông ta ngừng tay nói không chừng lại định giờ mảnh khóa!” Tước Lợi Nhi bật nói.

“Đã sớm nói nơi này là động ma, em còn không tin.” Huyền Dạ Thần Hành giống như vui đùa vỗ vỗ gáy cô.

“Bản lĩnh lớn nhất của Tước Lợi Nhi chính là bướng bỉnh, anh càng kêu cô ấy đừng làm, cô ấy càng làm cho anh xem.” Lôi Xiết cũng vươn tay điểm điểm trán cô.

Động tác nhỏ theo thói quen này không đại biểu bất cứ ý nghĩa gì, nhưng lại làm từng tế bào toàn thân Cừu Liệt trầm mặc không nói bên cạnh phát hỏa.

“Trên người cô ấy có thương tích!” Anh lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm, trong lời nói có ý cảnh cáo dày đặc.

Ba người bọn họ đều sùng sốt, Tước Lợi Nhi há hốc mồm, mà Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết lại liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái lại ái muội.

Khi thuyền tiến vào cảng Puerto Rico, cuộc phiêu lưu ngắn ngủn vài ngày của Tước Lợi Nhi đã chấm dứt.

Chương 8

Tước Lợi Nhi vụn vụn không ngờ, mới từ ác mộng biến thái tỉnh lại, sau khi về câu lạc bộ linh lực lại có việc cô kinh ngạc đang chờ đợi cô.

Khi bọn họ tiến vào đại sảnh câu lạc bộ linh lực, quản lý nhìn thấy Cừ Liệt, câu đầu tiên ông nói chính là ——

“Hoan nghênh gia nhập câu lạc bộ linh lực.”

Sai rồi? Không phải “gia nhập” phải là “quang lâm” chứ? Lời thoại này đã nói n lần rồi, quản lý sao có thể nói sai chứ?

“Quản lý, ông,” Tước Lợi Nhi mặc dù có thương tích trong người, toàn thân mệt mỏi, vẫn có tinh thần chuẩn bị cười nhạo ông.

Nhưng, Huyền Dạ Thần Hành rất nhanh dùng ánh mắt ngăn cô lại.

Gì chứ? Mọi người đều kì lạ! Cô than thở trong lòng.

“Gia nhập cái gì?” Cừ Liệt cũng nghe ra những lời này không thích hợp.

“Đây là lần thứ hai cậu đến, lần đầu tiên khi cậu tới tìm Tước Lợi Nhi, không phải là bộ dáng này, đúng không?” Ánh mắt sắc bén của quản lý từ sau cặp kính gọng tròn quan sát anh.

Cừ Liệt không thể không kinh ngạc, người kêu quản lý này biết chuyện anh là báo đen? Anh nhìn Tước Lợi Nhi, cô lắc đầu, tỏ vẻ cô chưa nói.

“Tôi chờ cậu thật lâu, hiện tại toàn viên câu lạc bộ linh lực đã đến đông đủ, có thể một lần nữa khai trương.” Quản lý cười pha một ly rượu cho anh.

“Tôi không hiểu ông đang nói gì.” Cừ Liệt trầm mặt nói.

“Đợi chút! Quản lý, ông nói toàn viên đến đông đủ là ý gì? Hội viên thứ tư không phải còn chưa tới sao?” Tước Lợi Nhi vội vàng xen vào, cô nhìn đủ lâu rồi.

“Nước biển làm em hồ đồ rồi à? Người mới hiện tại không phải đang báo danh sao?” Huyền Dạ Thần Hành cười hướng Cừ Liệt bĩu môi.

“Người mới,” Tước Lợi Nhi không thể tin nhìn Cừ Liệt, ánh mắt mờ thật lớn.

Cừ Liệt? Hội viên mới?

Hả, không! Trò đùa này có chút hơi quá, anh ấy làm sao có thể là hội viên mới chứ? Làm sao có thể?

“Em còn bị thương, đừng quá giết mình, Tước Lợi Nhi.” Huyền Dạ Thần Hành vỗ vỗ mặt cô, phòng ngừa cô co rút.

“Nhưng mà,” Cô rất kinh ngạc. Cừ Liệt là hội viên thứ tư bọn họ luôn chờ? Vậy nhiệm vụ lần này của cô không phải trưng đương là “chiêu mộ tân sinh”?

“Các người rốt cuộc đang nói cái gì?” Cừ Liệt hờn giận hỏi. Có điều, anh có một nửa là đang giận Huyền Dạ Thần Hành cùng Tước Lợi Nhi quá mức thân cận.

“Chúng tôi thiếu một hội viên, Cừ Liệt, mà chúng tôi đang chờ cậu gia nhập.” Quản lý bình tĩnh giải thích.

“Các người đã quên tôi là người của Tịnh Linh hội sao?” Anh nhú mi. Những người này không có bệnh chứ?

“Từ giờ trở đi không phải nữa rồi.” Quản lý ung dung nhìn anh.

“Mặc dù tôi rời khỏi Tịnh Linh hội, nhưng tôi cũng không muốn gia nhập các người, thật xin lỗi.” Khuôn mặt tuấn tú của Cừ Liệt lạnh lùng, dứt khoát cự tuyệt.

“Chẳng lẽ cậu không muốn coi bỏ đây xích, điều tra rõ nguyên nhân mình biến thân sao? Cậu không muốn biết thân phận chân chính cùng mục đích của Phương Tư à?” Quản lý lại hỏi.

Cừ Liệt kinh ngạc mở to mắt. “Ông biết chuyện của tôi?”

“Đương nhiên, chuyện của mỗi một hội viên câu lạc bộ linh lực tôi đều rõ ràng.”

“Phải không?” Cừ Liệt hoài nghi.

“Cậu cho là vì sao cậu có thể thuận lợi từ máy tính truy tung ra thân phận Tước Lợi Nhi, hơn nữa tìm được câu lạc bộ linh lực?” Quản lý cười meo meo hỏi.

Cừ Liệt không trả lời, anh bị ánh mắt thần bí của quản lý nhắc nhở lúc trước truy tìm trên Internet thông suốt không bị ngăn trở không phải vận may, mà là cạm bẫy!

“Chẳng lẽ là ông có ý dụ tôi đến?” Anh khó có thể tin nhìn chăm chăm gương mặt nhìn như bình thường của quản lý. Người này..... không thể khinh thường.

“Hồ sơ câu lạc bộ linh lực không phải người bình thường có thể vào, muốn từ máy tính thăm dò nơi này càng không có khả năng, trừ phi là người một nhà.....”

“Người một nhà?”

“Đúng vậy, người có linh lực, lại có thể dung hòa với từ trường của câu lạc bộ linh lực.”

“Sao ông khẳng định là tôi?” Anh sắc sảo hỏi.

“Vậy làm sao cậu có thể khẳng định cậu không phải?” Huyền Dạ Thần Hành ưu nhàn ngồi trên sofa hỏi lại.

“Bởi vì tôi căn bản không giống các người!” Anh hung ác nham hiểm nói, trong đầu hiện lên tư liệu của Huyền Dạ Thần Hành, danh hiệu “Truy Mộng”, nghe nói anh ta có thể tự do xâm nhập vào giấc mơ của người khác, chỉ riêng điểm này cũng biết anh ta là kẻ xấu xa không coi trọng sự riêng tư của người khác! Cừ Liệt đối với anh ta ngay từ đầu đã không có hảo cảm, về mặt an nhân tự tại chuyện gì cũng không đếm xỉa làm người ta nhìn thấy liền ngứa tay, nhưng Tước Lợi Nhi dường như đặc biệt thích anh ta..... shit!

“Cậu là nói..... cậu cho rằng mình là báo, mà không phải người?” Lôi Xiết nghiêng người dựa vào tay vịn một cái sofa khác cười lạnh.

Cừ Liệt trừng anh ta, nháy mắt, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Người này cũng đáng đánh! Cừ Liệt nghĩ ngợi trong lòng nói. Người giống anh thích dùng quần áo đen để che giấu con người thật này tên là Lôi Xiết, danh hiệu “Tia Chóp”, anh ở trên biển đã thấy anh ta sử dụng linh lực, quả nhiên lợi hại, chỉ là cá tính tuyệt không khiến người thích, nhất là những lời nói giễu cợt khó nghe treo nơi khóe miệng anh ta, nghe xong liền tức giận.

Nhất thời, giữa ba người đàn ông mơ hồ có lửa xẹt ra.

Quản lý cười cười nhìn không khí căng thẳng giữa bọn họ, vẫn bất động thanh sắc pha rượu.

Về phần Tước Lợi Nhi, cô đang cùng tư duy của cô chiến đấu gian khổ.

Sao lại thế này? Hóa ra Huyền Dạ cùng Lôi Xiết đã sớm biết Cừ Liệt là người thay thế Lãnh Quan? Tước Lợi Nhi còn chưa từ trong chấn động tỉnh lại, bỗng nhiên cảm thấy cái đầu luôn kiêu ngạo là thông minh của mình có thêm vài nút thắt, suy nghĩ thế nào cũng không rõ ràng.

“Nghĩ lại xem, lần đầu tiên cậu đến câu lạc bộ linh lực tìm Tước Lợi Nhi, là vào bằng cách nào?” Quản lý mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Vào như thế nào à? Trực tiếp liền.....” Lôi Cừ Liệt nói ra đột ngột dừng lại. Khi đó, anh cũng không nghĩ ngợi nhiều bước vào câu lạc bộ linh lực, anh cho là do sau khi biến thành báo đen khứu giác nhạy bén hơn.

“Nơi này là không gian gấp khúc, ngoại trừ hội viên cùng người muốn mua hy vọng đến, rất ít ai có thể tùy tiện xông vào.” Huyền Dạ Thần Hành giải thích bổ sung.

“Cho dù tôi dễ dàng vào được, có thể chứng minh cái gì?” Cừ Liệt đối với tình cảnh của mình cảm thấy buồn cười.

“Chúng mình cậu và chúng tôi đều là người cùng loại.” Huyền Dạ Thần Hành lại nói.

“Thế nào là cùng loại?”

“Có năng lực kỳ dị, lại là người cô độc.” Huyền Dạ Thần Hành nhẹ giọng nói.

Cừ Liệt ngậm ngẫm cả người, những lời này từng chữ gõ vào lòng anh. Đúng vậy, anh có được sức mạnh người khác không có, nhưng cái giá phải trả cho sức mạnh này là sự thống khổ cùng cô độc bị người khác coi là ngoại tộc.

Bọn họ..... cũng có thống khổ như anh sao?

“Nói không chừng tôi chỉ là đột biến gen, căn bản không có linh lực quý gì.....” Anh tự giễu hơi nhếch môi.

“Sức mạnh cùng trí nhớ của cậu đều bị dây xích kia phong ấn, cởi bỏ nó, cậu sẽ biết mình là ai.” Quản lý yên lặng nhìn anh.

“Dây xích này không ai mở được.” Mười bảy năm qua anh cũng bỏ cuộc rồi, bọn họ có cách sao?

“Không thử làm sao mà biết?” Huyền Dạ Thần Hành nói.

“Cậu có một tháng thích ứng, một tháng này tôi sẽ phụ trách giúp cậu cởi bỏ dây xích, mà chuyện có liên quan đến câu lạc bộ linh lực, Tước Lợi Nhi sẽ nói cho cậu.” Quản lý giọng điệu cứng rắn, một chút cũng không cho anh có cơ hội phản đối.

“Tôi sẽ không gia nhập.....” Cừ Liệt nhú mày, việc này với anh mà nói vừa đột ngột lại hỗn loạn, anh không thể giải thích vì sao anh lại là thành viên mới của câu lạc bộ linh lực, nguyên nhân kết quả cũng không hợp logic, anh dựa vào cái gì chấp nhận an bài như vậy?

Tước Lợi Nhi đầu óc cũng bắt đầu hoạt động, cô giận mình chẳng hay biết gì, cơ hồ cùng Cừ Liệt đồng thời mở miệng, “Này, này! Mọi người đã sớm biết chuyện này? Sao lúc tôi hỏi ông chuyện có liên quan đến lai lịch của hội viên thứ tư ông lại không nói cho tôi biết? Ôi.....” Cô vừa tức vừa vội hỏi to, nhưng vết thương sau lưng lại vì cô kích động mà đau đến cô ngửa người kêu la.

“Tước Lợi Nhi.....” Cừ Liệt vô cùng lo lắng nhảy tới một bước.

Nhưng Huyền Dạ Thần Hành so với anh nhanh hơn, anh ta vọt tới bên người Tước Lợi Nhi ôm lấy cô, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy, Tước Lợi Nhi?”

“Lưng em.....” Cô bắt lấy tay anh ta, cắn môi dưới nhịn đau.

Cừ Liệt đành đứng im, chỉ có thể tro mắt nhìn cô dựa vào lòng Huyền Dạ Thần Hành.

“Tước Lợi Nhi quá kích động rồi, Huyền Dạ, đưa cô ấy đến phòng chữa bệnh.” Quản lý phân phó.

“Bị thương còn lộn xộn, em quên linh lực của em đã tiêu hao nhiều lắm sao?” Huyền Dạ Thần Hành ôm cô, theo quản lý đi lên lầu 2, ở trước lầu, một đôi mắt có rắp tâm khác khiêu khích đảo qua gương mặt như thế nào cũng không che dấu được ghen tỵ của Cừ Liệt.

Lòng Cừ Liệt phút chốc giống như bị đổ hũ dấm, vị chua chui thẳng vào ngực, làm cho anh khẽ nhú mày.

Theo góc độ của anh nhìn lại, Tước Lợi Nhi đang vui đùa trong lòng Huyền Dạ Thần Hành, hai người thần thái thân mật, quan hệ tựa hồ không tầm thường.

Bọn họ chẳng lẽ là.....

“Cậu không phải là đối thủ của Huyền Dạ, Tước Lợi Nhi cùng anh ta cảm tình luôn rất tốt.” Lôi Xiết cố ý lừa cháy đồ thêm dầu.

Phải không? Thì ra cô đã sớm có người trong lòng!

Cừ Liệt nắm chặt tay, xoay người ngồi vào quầy bar, một hòng đem rượu nuốt vào, dùng rượu dập tắt nôn nóng cùng phiền muộn trong lòng, nhưng một chút cũng không có tác dụng, rượu này làm ngọn lửa tình cháy càng dữ dội hơn, lòng anh chịu đủ dày vò.

Nửa giờ trôi qua, anh chờ có chút sốt ruột, vừa muốn đi lại lo lắng cho cô, lòng treo giữa không trung, trên cũng không phải, dưới cũng không phải.

Lại qua 10 phút, Huyền Dạ Thần Hành đi xuống, nói với anh: “Vết thương sau lưng Tước Lợi Nhi là cậu làm?”

“Đúng vậy.” Anh thản nhiên thừa nhận.

“Tôi đã nghĩ..... hai người là bạn.....”

“Chúng tôi cái gì cũng không phải!” Mặc dù không phải kẻ địch, cũng không thể gọi là bạn bè, quan hệ giữa anh cùng Tước Lợi Nhi là như thế nào ngay cả anh cũng không nói rõ được, bọn họ chẳng qua là cùng trải qua một việc mà thôi. Nhưng cho dù là như thế, anh vẫn đối với cô động tình.....

“Oh?” Huyền Dạ Thần Hành nhanh chóng cùng Lôi Xiết trao đổi ánh mắt.

“Lúc tôi bị dây xích kích thích biến thân thành báo đen, lý trí sẽ mất hết, lưng cô ấy chính là bị thương khi đó.....”

“Nói như vậy, cậu ngay cả linh lực của mình cũng không thể khống chế?”

Anh không trả lời, bởi vì đây đúng là chỗ đau của anh, bất lực đối với sự tàn bạo trong cơ thể mình.

“Tôi nghĩ, trước khi tính nguy hiểm của cậu được giải trừ, tốt nhất cậu đừng tiếp cận Tước Lợi Nhi.” Huyền Dạ Thần Hành ra dáng người bảo vệ Tước Lợi Nhi.

“Anh.....” Anh ta dựa vào cái gì quản chuyện của anh? Cừ Liệt tức giận đến ngay cả lông mi cũng dựng thẳng. “Yên tâm, tôi cũng không muốn tiếp cận cô ấy!” Anh dối lòng nói.

“Vậy là tốt rồi. Tuy rằng quản lý nhận định cậu là hội viên mới, nhưng chúng tôi còn không nhất định sẽ chấp nhận cậu, trừ phi cậu hoàn toàn phá được khống chế của Phương Tư, biểu hiện sức mạnh thật sự, nếu không kẻ địch lớn nhất của cậu không phải là Phương Tư, mà là chính cậu.”

Cừu Liệt đương nhiên biết ý của Huyền Dạ Thần Hành, anh lạnh lùng nhìn anh ta, “Tôi căn bản không nghĩ gia nhập câu lạc bộ linh lực, lo lắng của anh là dư thừa, chờ tôi xác định Tước Lợi Nhi không có việc gì sau đó sẽ rời đi.”

“Cậu bỏ được đi sao?” Huyền Dạ Thần Hành nhướn mi hỏi.

Cừu Liệt ngẩn ra, không tiếp lời.

Lôi Xiết vẫn không lên tiếng nhìn Huyền Dạ Thần Hành “bắt nạt người mới”, anh ta đùa giỡn cái gì anh quá rõ, còn không phải nhìn ra Cừu Liệt yêu Tước Lợi Nhi, cố ý ở giữa làm khó dễ, muốn nhìn một chút xem cậu ta có vượt qua được khảo nghiệm nhỏ hay không.

Anh liếc Huyền Dạ Thần Hành một cái, lại nhìn gương mặt trẻ trung tuấn vĩ của Cừu Liệt trầm xuống, lại có chút đồng tình với tên nhóc này.

Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng cười, tạm ngừng trên cột, khoát tay nói: “Quên đi, Tước Lợi Nhi vừa nói muốn gặp cậu, đi lên đi!”

Cừu Liệt đi lên lầu 2, vào phòng chữa bệnh, bên trong chỉ có một mình Tước Lợi Nhi, cô ghé vào giường đang ngủ. Anh không đánh thức cô, đứng mép giường cúi đầu, nhìn phần lưng tuyết trắng lộ ra, vết thương trên đó vừa dài lại sâu, khiến anh hận không thể tự hủy hoại mình, quái vật hung tàn giống anh vậy, còn sống chỉ đem lại đau khổ cho mình và người khác thôi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp khi ngủ của cô, lời cảnh cáo của Huyền Dạ Thần Hành lại vang lên bên tai, anh không thể tiếp cận cô, nhưng mà anh thực sự đánh lòng rời khỏi cô sao?

Không! Anh đã không thể tự kiềm chế!

Anh không biết anh cũng sẽ rơi vào lưới tình, trở thành tù nhân của thần tình yêu, dĩ vãng, phụ nữ bên người luôn chủ động yêu thương nhưng nhớ, gọi là đến, đuổi liền đi, anh nghĩ tình yêu không gì hơn cái này, kích tình qua đi, không lưu lại gì cả. Nhưng, gặp gỡ Tước Lợi Nhi lại khiến anh đột nhiên thức tỉnh, tình yêu thì ra là vì người mà biến hóa thành nhiều hình dạng. Tước Lợi Nhi kiên cự đáng yêu thanh thuần cùng cơ trí thông minh, ngay từ đầu liền buộc chặt tâm tư phóng đảng của anh, khiến anh hiểu được cái gì gọi là nóng ruột nóng gan, cái gì gọi là vừa gặp đã yêu.

Sự tự nhiên ung dung của cô vừa vặn có thể chế phục dã tính của anh, trung hoà thô bạo của anh.

Anh yêu cô! Nhưng. thể chất biến dị chết tiệt này! Trong cơ thể anh có một nửa máu không phải người, nguy hiểm chết người, người ở cạnh anh sinh mệnh tùy thời đều bị uy hiếp, mà anh một chút biện pháp cũng không có.

Anh nên làm gì bây giờ? Ai tới nói cho anh biết?

Chạng vạng hôm sau, Tước Lợi Nhi tinh lực đã khôi phục hơn phân nửa, vết thương của cô không còn đau, đầu óc lại trở nên linh mẫn, vừa tỉnh liền nhớ đến chuyện đêm qua lời kéo quản lý hỏi đồng hời tây.

“Vì sao lại là Cừu Liệt? Quản lý, vì sao là anh ta?” Đây là nghi vấn lớn nhất của cô.

“Không có lý do gì cả, Tước Lợi Nhi, tựa như chọn Huyền Dạ, Lôi Xiết còn có cô giống nhau, thuần túy là duyên phận cùng thời cơ, mỗi người đều ở thời điểm thích hợp trở thành hội viên, hơn nữa đều là dựa theo ý nguyện của bản thân mỗi người, cái đó và chọn hay không chọn không có liên quan.” Quản lý biết kế tiếp phải ứng phó một chuỗi dài vấn đề của cô.

“Vậy ý ông là nói, nếu Cừu Liệt không muốn, anh ấy cũng có thể không làm hội viên?” Cô lại hỏi.

“Không, cậu ta nhất định sẽ gia nhập.”

“Nhưng không phải ông nói.” Cô mơ hồ.

“Đây là số mệnh, cũng là chức trách của cậu ta, cậu ta chạy không thoát, trốn không xong, chỉ có thể chấp nhận.” Quản lý luôn nói những lời huyền bí.

“Thành thật mà nói, quản lý, chuyện tôi gặp báo đen có phải đã sớm nằm trong dự đoán của ông hay không?” Cô vô cùng để ý chuyện mình có bị sắp đặt hay không này.

Trầm mặc có khi so với trả lời hoặc nói dối đều tốt hơn.

“Xem đi! Ông cái gì cũng biết, lại không nói cho tôi biết!” Cô lớn tiếng ồn ào, giận nhất là chuyện gì ông cũng giấu, tốt xấu gì cô cũng là hội viên a! Chuyện này không cần phải giấu giếm cô.

“Tước Lợi Nhi, cẩn thận tức giận vết thương lại vỡ ra.” Quản lý nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Biết tôi bị thương còn cố ý chọc giận tôi? Nói cả buổi, các người đều đùa giỡn tôi!” Cô sao có thể không giận? Quản lý cáo già này, ông sớm biết chuyện của báo đen còn không nói rõ, hại cô chạy một chuyến đến đảo Báo như đũa ngọc, rõ ràng là nhiệm vụ, thật ra lại là giúp ông đem Cừu Liệt mang về.

Quý kẻ! Tất cả đều là quý kẻ của quản lý!

“Hắc! Anh không có đùa giỡn em nha.” Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết đẩy cửa đi vào, lập tức thanh minh cho bản thân.

“Cá mè một lứa, đừng nói chuyện với em” Cô hừ lạnh một tiếng quay đầu, miệng chu cao.

“Cái gì cá mè một lứa, anh tuyệt đối là vô tội.” Huyền Dạ Thần Hành hai tay giơ cao, tỏ vẻ vô tội.

“Hừ!” Cô mím môi, sắc mặt không chút thay đổi.

Huyền Dạ Thần Hành đến gần Tước Lợi Nhi, tay khoát lên vai cô, ở bên tai cô nói: “Đừng như vậy, Tước Lợi Nhi, anh cùng Lôi Xiết cũng là vài ngày trước mới từ trong miệng quản lý ép hỏi ra.”

“Ép hỏi?” Tước Lợi Nhi hất tay Huyền Dạ Thần Hành.

“Đừng vậy, bởi vì ông ấy phá lệ muốn hai người bọn anh đi cứu em về, này không phải rất khả nghi sao? Khi chúng ta làm nhiệm vụ chưa bao giờ được giúp đỡ hoặc quấy nhiễu, nhưng lần này ông ấy lại nói em gặp phiền toái lớn.” Huyền Dạ Thần Hành lại nói.

“Cứu tôi? Tôi thấy là cứu Cừ Liệt đi? Có phải hay không, quản lý không gì không biết?” Cô cười lạnh.

Quản lý vẫn duy trì vẻ bình tĩnh vốn có.

“Kết quả là chỉ có em giống đồ ngọc, lần này quả thực bị kêu đi chiêu mộ tân sinh!” Cô biết mà, thiếu Lãnh Quan, cô gái duy nhất như cô chắc chắn bị bắt nạt.

“Kỳ thật không chỉ em không biết, Cừ Liệt cũng không biết a! Cậu ta mới là kẻ ngọc nhất.”

Huyền Dạ Thần Hành áp sát cô, mới định trấn an cô một phen, vừa lúc này Cừ Liệt trùng hợp đẩy cửa đi đến, nghe thấy câu nói cuối cùng của Huyền Dạ, lại thấy cử chỉ của bọn họ, mặt phút chốc kết thành một tầng băng sương.

“Cừ Liệt!” Tước Lợi Nhi thấy anh, vui sướng nói: “Mau vào!”

Huyền Dạ Thần Hành dùng đuôi mắt ngắm anh, hứng thú dạt dào chờ xem một tòa núi lửa bùng nổ.

“Tôi đến cáo biệt, tôi phải đi.” Biết cô không có việc gì là đủ rồi, nếu không cứ tiếp tục ở lại, ngay cả anh cũng không biết có thể không đánh nhau với Huyền Dạ Thần Hành hay không.

“Cáo biệt? Vì sao? Anh không ở lại à? Anh là hội viên mới mà!” Tước Lợi Nhi không biết vì sao vừa nghe anh nói muốn đi liền cảm thấy hoảng hốt.

“Tôi sẽ không gia nhập.” Anh lạnh lùng nói, ánh mắt lại lưu luyến trên gương mặt xinh đẹp của cô.

“Cho cậu ta đi thôi! Có thể cậu ta cho rằng em cùng cậu ta quen biết cũng là bị sắp đặt đó!” Tay Huyền Dạ Thần Hành vờn quanh cổ Tước Lợi Nhi.

Tên nhóc kia, xem ta như thế nào bức ra lời thật lòng của nhóc! Huyền Dạ Thần Hành thầm nghĩ trong lòng.

“Huyền Dạ, anh nói lung tung gì thế?” Tước Lợi Nhi cảm thấy hôm nay thái độ của Huyền Dạ Thần Hành có vấn đề, anh rõ ràng đang gạt Cừ Liệt.

“Sắp đặt?” Cừ Liệt liếc qua cái tay hạnh kiểm xấu của anh ta, cảnh giác trong lòng cũng dần dần tăng lên.

“Cừ Liệt, anh đừng nghe anh ấy hồ.” Tước Lợi Nhi giương mắt muốn nói cái gì, lại bị âm trầm trên mặt Cừ Liệt dọa. Về mặt đó của anh là thế nào?

“Tước Lợi Nhi, cô đối với cả câu chuyện thật sự không biết gì sao? Hay đây là thủ đoạn các người bức tôi ra khỏi Tịnh Linh hội?” Sự nóng giận của anh không khỏi chuyển hướng tới cô, ngay cả giọng điệu cũng trở nên kém cỏi.

“Anh đang nói cái gì? Nếu tôi biết sớm, cần gì phải đi một vòng luân quần lớn như vậy? Còn bị chuyện anh là báo đen dọa đến chết khiếp?” Tước Lợi Nhi kháng nghị nói, cô đối với việc anh đột nhiên nổi giận một chút cũng không hiểu. Hơn nữa, sao cô cứ cảm thấy mùi thuốc súng nồng nặc giữa Huyền Dạ cùng Cừ Liệt?

Cô xác thực bị anh làm hoảng sợ. Cừ Liệt hiểu rõ, khi ở đảo Báo, về mặt kinh hãi khi cô thấy anh biến thành báo đen không phải là giả vờ. Nhưng anh đề ý căn bản không phải việc nhỏ này, mà là giận cô vì sao lại như chim nhỏ nép vào người Huyền Dạ Thần Hành như vậy?

“Vô luận như thế nào tôi cũng không ở lại, cũng sẽ không trở thành đồng bọn của các người!” Anh lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh.

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết đến tột cùng cậu là ai? Không muốn biết quan hệ giữa cậu cùng Phương Tư sao?” Quản lý bỗng nhiên xen vào.

Cừ Liệt sững sốt, hoài nghi hỏi: “Ông biết?”

“Tôi nói rồi, chuyện của hội viên tôi đều rõ ràng.” Quản lý mỉm cười.

“Cừ Liệt cùng Phương Tư có quan hệ gì?” Tước Lợi Nhi vội vàng hỏi.

“Cộng sinh.” Quản lý phun ra hai chữ này.

“Cộng sinh?” Tất cả mọi người kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng vậy, cộng sinh. Hắn là người bắt tù, Cừ Liệt, hắn cùng người của Báo tộc trao đổi khế ước, có thể vĩnh sinh (sống vĩnh viễn).” Quản lý bắt đầu giải thích nguyên nhân.

“Báo tộc? Vĩnh sinh?” Trong đầu Cừ Liệt hiện lên một ít hình ảnh mơ hồ, nhưng lại không nắm bắt được cái gì.

“Mấy trăm năm trước, đảo Báo vẫn là không gian thần bí, nơi đó chỉ có mười nhà linh lực có thể biến thành báo sống, nhiều thế hệ của bọn họ đều dùng linh lực bảo vệ mỏ phi thủy trên đảo, ngăn chặn người ngoài xâm nhập. Hơn hai mươi năm trước, một tiến sĩ hóa học bảy mươi tuổi mắc bệnh nan y trong lúc vô tình biết được bí mật này trong một cuốn sách cổ, dùng rất nhiều thời gian và tiền tài tìm ra đảo nhỏ này, muốn khai thác lượng khoáng sản kinh người kia, trong một cơn bão, hắn cơ duyên xảo hợp trôi tới đảo Báo, trở thành người đầu tiên đến đảo Báo. Hắn chính là Phương Tư.”

Cừ Liệt cùng những người khác đều nghe đến trợn mắt há hốc mồm.

“Phương Tư gặp người của Báo tộc nhân, trong lúc hấp hối hắn lợi dụng tâm lý đồng cảm của người Báo tộc, ở đó một thời gian, phát hiện người Báo tộc rất chậm lão hóa, hơn nữa có được linh lực đặc biệt kéo dài tuổi thọ, vì thế dùng mọi biện pháp muốn nhờ linh lực của Báo tộc để sống sót, cũng tìm ra mỏ phi thủy. Nhưng sau đó tâm cơ của hắn bị phát hiện, người Báo tộc vì tức giận, cùng công kích, hắn lại lợi dụng cơ hội bắt đi một đứa trẻ mới sinh làm con tin, cùng Báo tộc giảng hòa.”

“Cừ Liệt..... chính là đứa trẻ đó?” Tước Lợi Nhi thì thào.

“Đúng vậy. Báo tộc bởi vì sự an toàn của Cừ Liệt, đáp ứng cùng hắn trao đổi điều kiện, chỉ cần hắn thả Cừ Liệt, rồi rời khỏi đảo Báo, bọn họ liền cùng sử dụng linh lực giúp hắn vĩnh sinh.” Quản lý nhìn mọi người, lại nói tiếp: “Song, vì để ngừa Phương Tư hối hận, bọn họ lập khế ước, chỉ có người tộc Báo còn sống, linh lực vĩnh sinh mới có thể duy trì, một khi Báo tộc diệt vong, hắn cũng sẽ chết theo.”

“Đây là cộng sinh ông nói?” Huyền Dạ Thần Hành thờ ra một hơi, không nghĩ tới lại nghe thấy chuyện như vậy.

“Đúng vậy, nhưng mà người Báo tộc không ngờ rằng Phương Tư tàn nhẫn sau khi có được sức mạnh đã giết hết người của Báo tộc, chỉ để lại duy nhất một huyết mạch dễ dàng khống chế của Báo tộc.....” Ông nhìn về phía Cừ Liệt.

Cừ Liệt toàn thân giống như rơi vào hầm băng, cứng ngắc, anh..... chính là người sống duy nhất kia?

“Hắn lưu lại Cừ Liệt, mang theo bên cạnh hắn, cũng chế tạo một sợi dây xích khống chế cậu, bởi vì Cừ Liệt an toàn hắn sẽ an toàn, chỉ cần Cừ Liệt còn sống, hắn liền vĩnh viễn không chết.”

“Vậy đảo Báo hiện tại chính là cổ hương của Cừ Liệt sao?” Tước Lợi Nhi lại hỏi.

“Không! Đó chẳng qua là nơi ở của Phương Tư. Sau khi hắn lấy được phi thủy, trở thành đại tài chủ, mua hòn đảo nhỏ trong biển Caribbean, lập căn cứ của mình, ngoài ra, hắn còn sáng lập Tịnh Linh khống chế tín đồ, mượn tay các tín đồ để có càng nhiều quyền thế cùng tiền tài.”

Cừ Liệt nghe quản lý nói xong, thật lâu không thể mở miệng. Đây là sự thật sao? Anh thật sự bị một kẻ thù không đội trời chung khống chế hai mươi ba năm?

“Cậu không nhớ rõ, là vì lúc ấy cậu còn nhỏ, mà dây xích kia sẽ không ngừng quấy nhiễu, che lại trí nhớ của cậu.” Quản lý tựa hồ hiểu được anh đối với toàn bộ sự việc còn nghi vấn.

“Nói như vậy, muốn đối phó Phương Tư không phải chuyện dễ dàng.....” Tước Lợi Nhi vuốt cằm.

“Không! Nếu thực sự là như thế, đối phó Phương Tư liền rất dễ dàng.” Dục vọng báo thù trong cơ thể Cừ Liệt bùng bùng tăng cao.

“Cái gì?” Cô bị giọng điệu âm trầm của anh dọa.

“Chỉ cần tôi chết, ông ta cũng không sống nổi.” Trong mắt anh có ngọn lửa nhảy lên.

“Đừng nói vậy!” Cô vội vàng ngăn anh nghĩ lung tung.

“Đúng vậy, cậu là người còn lại duy nhất của Báo tộc, không thể xem thường mạng sống.” Quản lý cũng nhắc nhở anh.

“Chuyện này tôi còn phải hỏi rõ Phương Tư mới có thể hành động, tôi muốn giáp mặt đối chất với ông ta!” Cừ Liệt lạnh lùng trừng bọn họ.

“Ông ta sẽ không nói.....”

Tước Lợi Nhi còn chưa nói xong, anh liền quay đầu lao đi.

“Cừ Liệt! Cừ Liệt!” Cô đuổi tới cửa sổ chỉ nhìn thấy bóng dáng anh vội vã ra ngoài cửa lớn.

“Nhanh chút đem cậu ta trở về, Tước Lợi Nhi. Dây xích của cậu ta còn chưa mở, trở về tìm Phuong Tư chính là chui đầu vô lưới, một khi bị Phuong Tư phát hiện cậu ta biết chân tướng, Phuong Tư nhất định sẽ áp dụng thủ đoạn càng đáng sợ.” Quản lý dặn dò.

“Được!” Tước Lợi Nhi nghe vậy sắc mặt đại biến, lập tức đuổi sát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cừ Liệt đi ra từ cửa sáng của câu lạc bộ linh lực, trong lòng bị cảm xúc cuồng loạn lại phức tạp chiếm hết, tính chán động trong lời quản lý nói đã đẩy mạnh anh vào thống khổ.

Anh thật sự là người duy nhất còn sống của Báo tộc?

Là nguồn gốc sự vĩnh sinh của Phuong Tư? Cộng sinh! Từ này vừa đáng ghét lại đáng sợ cỡ nào, mạng của anh lại liên quan đến một kẻ có thể là hung thủ diệt tộc mình, thậm chí còn vì hắn mà bán mạng, giết người?

Không! Anh phải quay lại tìm Phuong Tư để hỏi cho rõ, anh phải tìm lại quá khứ của mình, nếu không hai mươi ba năm nay anh không phải sống uổng phí sao?

Anh chạy vội ra sân bay, trở lại đảo Báo là ý nghĩ duy nhất của anh vào lúc này, tại cái nơi tội ác tràn đầy đó, anh muốn có tất cả đáp án.

Hành tung của anh lập tức bị Tước Lợi Nhi phát hiện, cô không ngừng di động, rất nhanh liền tiếp cận anh.

“Cừ Liệt! Hiện tại anh không thể trở về, dừng lại!” Cô mạnh mẽ đuổi theo phía sau anh.

Anh không để ý cô, chạy thẳng về phía trước.

“Cừ Liệt, Phuong Tư sẽ không trả lời vấn đề của anh, hắn quỷ kế đa đoan, làm sao có thể thừa nhận tội trạng của mình?” Bóng dáng cô thủy chung bám sát anh.

“Đừng động tới tôi, Tước Lợi Nhi!” Anh cũng không quay đầu lại giận la.

“Tĩnh táo lại, Cừ Liệt, trước tiên tháo bỏ dây xích trên cổ anh là quan trọng nhất, bởi vì đó là ống dẫn hắn dùng khống chế anh a!” Cô cũng kêu to.

“Cút ngay!” Anh bỗng dừng đứng lại bên đường, vươn tay ngăn một chiếc xe lại, nhảy vào.

“Tôi không thể cho anh trở về mạo hiểm!” Tước Lợi Nhi phát hỏa, một tay nắm anh, nháy mắt đã mang anh về biệt thự của cô.

Cừ Liệt phát hiện mình đang ở một căn phòng xa lạ, tức giận hất tay cô ra, cuồng nộ nói: “Ai muốn cô xen vào việc của người khác?”

“Tôi không thể để anh lại rơi vào cạm bẫy của Phuong Tư.” Cô thử bình tĩnh.

“Đây là chuyện cá nhân của tôi, cô không cần phải xen vào.”

“Anh là hội viên của câu lạc bộ linh lực, chuyện của anh chính là chuyện của tôi.”

“Tôi không phải! Đi nói với quản lý, tôi chỉ muốn hoàn toàn biết thân thế tôi, cũng giải quyết ân oán cùng Phuong Tư, về phần thân phận hội viên này, các người tìm người khác đi!” Anh đẩy cô ra, đi đến cửa phòng.

Cô chuyển vị trí đến ngăn trước mặt anh, không buông tay nói: “Anh không có lựa chọn, Cừ Liệt. anh nhất định là hội viên của chúng tôi, tựa như anh là người của Báo tộc vậy, những việc này đều không thể thay đổi.”

“Tôi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời nói của quản lý, cho nên cô đừng kết luận quá sớm.”

“Vậy anh càng không có lý do gì tin tưởng Phuong Tư giải thích. Nói cho anh biết, hắn sẽ không thừa nhận, nhiều năm như vậy anh chẳng hay biết gì, anh cho là bây giờ hắn sẽ nói sao?” Lửa giận của cô không áp chế được, chẳng lẽ anh không biết cô lo lắng cho anh sao?

“Tôi sẽ buộc hẳn nói, tránh ra!” Anh hung ác nham hiểm trừng cô.

“Tôi sẽ không cho anh đi.” Cô không nhúc nhích.

“Tránh ra! Nếu không tôi sẽ không khách khí!” Anh một chút cũng không đợi được.

“Trừ phi anh đánh bại tôi.” Cô lạnh lùng thốt.

“Đừng chọc tôi, Tước Lợi Nhi.” Anh nắm chặt tay.

“Tôi là đang khuyên anh, bởi vì tôi không muốn lại thấy anh bị thương.”

“Cô đã cứu tôi, tôi cũng cứu cô, chúng ta huề nhau, chuyện của tôi cô đừng quản.”

“Tôi càng muốn quản!” Cô bướng bỉnh giữ chặt hai tay anh.

“Cô..... đáng ghét!” Anh nói xong tránh tay cô ra, đi về phía trước.

Cô không ngừng nghỉ, ra tay tấn công gáy anh.

Anh gọn gàng tránh, tay tự nhiên bỏ về lưng cô.

“A!” Cô đau hô một tiếng, thân mình hướng thâm thương đồ lặc.

“Tước Lợi Nhi!” Anh trong lúc bối rối nghĩ đến lưng cô bị thương, gấp đến độ quỳ xuống ôm lấy cô.

“Anh.....” Cô phát hiện mình đau không chỉ là lưng, còn có tâm, cô vì anh mà đau lòng.

“Không có việc gì chứ?” Biết rõ cô có thương tích, anh còn xuống tay nặng như vậy, thật là! Cừu Liệt thật sâu tự trách.

“Đừng đi!” Cô bắt lấy tay anh, lần đầu tiên vì một người mà lo lắng như vậy.

“Đừng ngăn cản tôi, Tước Lợi Nhi, tôi không làm rõ mọi chuyện nhất định sẽ điên mất.” Hai hàng lông mày anh nhú thành một đường.

“Nhưng nhìn anh đi tôi cũng sẽ điên mất!” Cô nhìn thẳng anh, đối với địa vị của anh trong lòng càng lúc càng rõ ràng.

“Cô..... cô đang nói cái gì.....” Anh giật mình.

“Mỗi lần nhìn anh bị Phương Tư khống chế em đều rất khổ sở, em không bao giờ muốn anh chịu loại tra tấn này nữa, không bao giờ muốn nghe anh gào rống vì bị buộc biến thành báo đen một lần nữa.....” Cô chớp mắt mấy cái, làn sóng tình kỳ lạ từ ngực dâng lên hốc mắt.

“Tước Lợi Nhi.....” Cô đang nói cái gì a?

“Em thích anh, cho nên em không muốn nhìn anh trở về cái địa ngục kia. Em có trực giác, chỉ cần anh đi, em sẽ không gặp được anh.” Cô kích động nói ra toàn bộ tâm tình.

“Không..... cô chỉ đồng cảm với tôi thôi! Người cô yêu rõ ràng là Huyền Dạ.....” Anh lắc đầu, không thể tin được.

“Huyền Dạ? Anh đang nói cái gì?” Cô ngăn người, sao lại liên quan đến Huyền Dạ Thần Hành?

“Tôi thấy, cô và anh ta.....”

“Em cùng Huyền Dạ? Chúng em làm sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Trở về bên cạnh anh ta đi! Anh ta so với người nguy hiểm không người không thú như tôi tốt hơn nhiều.” Anh nhẹ nhàng buông cô ra, đứng lên.

“Anh đang nói cái gì? Em cùng Huyền Dạ không có gì a!” Cô gấp đến độ kêu to.

“Mặc kệ như thế nào, dù sao cô đừng đi theo tôi là được rồi.” Anh bắt buộc mình đừng nghĩ đến ý nghĩa sâu xa trong lời cô nói.

Đây là sao? Lời tỏ tình của cô tựa hồ là dư thừa, anh căn bản không có cảm giác.

Tước Lợi Nhi trong lòng chua xót nói: “Thì ra..... em làm.....”

“Cái gì?” Anh cúi đầu nhìn cô, trong lòng căng thẳng.

“Anh đối với em không có cảm giác đặc biệt, thì ra là em bị ảo giác của mình lừa.....” Cô cười khổ đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh. Tình yêu, thì

ra là một đề khó như vậy!

“Tước Lợi Nhi!” Về mặt đó của cô là gì?

“Được rồi, nếu anh cố ý muốn đi, em đây đi cùng anh.” Cô miễn cưỡng xúc tỉnh thần, thất tình nho nhỏ không tính là gì.

“Cô không thể đi!” Anh vội vàng ngăn cản.

“Anh có thể đi, vì sao em không thể?” Cô tức giận hỏi lại.

“Tôi đi vì đây là chuyện của bản thân tôi.” Anh thật không biết cô suy nghĩ cái gì.

“Cho dù là chuyện của anh em cũng lo chắc rồi!” Sự bình tĩnh của cô không còn, quay về phía anh rống to.

“Vì sao cô nhất định phải quán quít lấy tôi? Vì sao?” Anh tức giận rít gào.

“Đó là bởi vì em yêu anh! Em không bỏ anh được! Có thể không?” Cô hô to, nước mắt không biết khi nào từ khóe mắt tràn ra.

Thời gian bỗng chốc dừng lại.

Hai người bọn họ bị dư âm “em yêu anh.” vọng lại làm chấn động không biết nói gì.

Cừu Liệt không thể động đậy, lời của cô, nước mắt của cô, tựa như đạn hạt nhân nổ tung trong cơ thể anh, lay động lục phủ ngũ tạng của anh, thiêu giết mỗi một tế bào cùng mỗi một dây thần kinh của anh.

Cô thương anh? Cô nói cô thương anh!

Tước Lợi Nhi đối với việc mình vì sao lại buột miệng nói ra cảm thấy ảo não, nóng nảy bày tỏ như vậy chỉ khiến mình mất mặt mà thôi, sao cô lại nói ra? Sao lại rơi lệ vô nghĩa như thế?

“Anh có thể không cần để ý tới tâm tình của em, nhưng chỉ cần anh về đảo Báo, em nhất định phải đi cùng.” Cô hít hít mũi, nghiêng đầu tránh ánh mắt anh.

“Tước Lợi Nhi.” Anh cầm tay cô, tâm nóng lên.

“Đừng khuyên em! Em có tiếng là cố chấp.” Cô muốn hất tay anh ta, nhưng chẳng những không hất được, cả người còn bị anh dịu dàng ôm vào lòng.

Cô không hiểu gì cả, lấy khuỷu tay đẩy anh ta, mê hoặc ngẩn đầu, “Cừu Liệt.”

Anh bỗng chiếm lấy môi cô, hai tay khép chặt, mãnh liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại lại tươi nhuận của cô.

Cô tròn tròn mắt. Anh. hôn cô?

“Ông trời! Anh yêu em! Anh vẫn luôn yêu em!” Áp lực tình cảm rốt cục có thể phóng ra, anh hôn không chút nào che dấu, mãnh liệt từ trong miệng cô tìm hương vị trong trí nhớ.

Môi cô vẫn ngọt như trước, lần ôm hôn ở đảo Báo quá mức ngắn ngủi, không có thời gian chậm rãi nhắm nháp cô, mà hiện tại cả người cô đang ở trong lòng anh, nói với anh cô thương anh.

Ông trời vì sao không cho anh gặp gỡ cô sớm một chút? Anh đem tiếng than vãn trong lòng truyền vào cái miệng nhu nhuận của cô, dùng môi cô an ủi trái tim cô độc đã lâu của mình.

“Anh nói. anh yêu em?” Cô thì thảo dán vào môi anh nhẹ hỏi.

“Yêu đến không thể tự kiềm chế! Yêu đến cơ hồ điên cuồng!”

Anh yêu cô! Tước Lợi Nhi kinh hi lắng nghe tiếng nói trầm thấp của anh, lòng đang từ đáy cốc nháy mắt bay lên trời.

Trong tình yêu, thì ra một cái hôn có thể dẫn người ta bay vào thiên đường!

Cô nhắm mắt hôn trả, hai tay không tự giác bầu lên vai to lớn của anh, nương theo sức mạnh của anh để ổn định hai chân khẽ run của mình.

“Tước Lợi Nhi. Tước Lợi Nhi.” Anh gặt gao nắm eo nhỏ của cô, từ hôn môi chậm rãi trượt xuống sau tai cùng cổ cô, thấp giọng gọi tên cô.

Cảm xúc căng thẳng trong kịch tình tìm được một nơi phát tiết, anh sẽ không buông cô ra, ôm cô ngã ra giường lớn, cả người đặt trên người cô, càng không ngừng hôn mất tai mũi cô.

Nhiệt độ cơ thể hai người tăng lên, lửa nóng truyền từ miệng qua miệng lại biến thành dục vọng mãnh liệt, phá hủy lý trí cùng suy nghĩ của bọn họ.

Anh nhẹ nhàng cởi bỏ tất cả quần áo của cô, lại dùng thân thể cân xứng của mình chặt chẽ kiểm chế thân thể mềm mại như ngọc của cô, tựa hồ sợ những chuyện này đều chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Anh vừa mới bắt đầu vô cùng mềm nhẹ, dùng thân thể vuốt ve giải trừ bối rối của cô, thẳng đến khi cô vươn tay ôm lấy cổ anh, miệng không tự chủ níu non, dục hòa của anh mới trong nháy mắt bạo phát.

Anh hôn dần dần cuồng nhiệt, đầu lưỡi lại tham tiến vào trong miệng cô tìm kiếm mỗi lửa, sau khi có được hưởng ứng của cô, anh thở dốc càng lúc càng nặng nề, mỗi đòi hỏi cũng càng ngày càng nhiều.....

Tước Lợi Nhi cảm thấy mình sẽ hít thở không thông. Đối với loại thân mật này không quen lắm, kỳ thật cô có chút sợ hãi, mặc dù trên sách và phim ảnh có rất nhiều thứ có thể tham khảo, nhưng cũng không chân thật đến kinh người như tự thể nghiệm.

Da anh trơn nhẵn, bóng loáng, lại nóng chết người; Đôi mắt khê híp đầy vẻ vờn vàng muốn giải thoát cùng phóng thích; Mỗi một chỗ anh hôn qua đều giống như bị đóng dấu; động tác của anh mang theo ma lực tao nhã đặc biệt của báo; Cả người tản ra dục niệm mãnh liệt muốn một ngụm ăn luôn cô.....

Chỉ là bị anh nhìn chăm chăm, cô liền cả người run rẩy, không thể suy nghĩ.

Anh hôn cổ trắng của cô, tay lớn mà thon dài dao động trên người cô, thăm dò đi vào bộ ngực cô, ngay sau đó lại cúi đầu ngậm lấy nụ hoa xinh xắn, hít lấy hương vị ngọt ngào xen lẫn giữa con gái và phụ nữ trên người cô.

“Cừu Liệt.....” Cô bị rung động từ bụng vọt lên làm kinh sợ không thể suy nghĩ, chỉ nhắm mắt nhanh ánh mắt để cảm giác sự cuồng nhiệt chưa bao giờ có.

“Anh yêu em..... Tước Lợi Nhi..... yêu em.....” Anh đã sớm không khống chế được mình, vùi đầu trước ngực cô, miệng anh càng không ngừng gọi nhỏ, tay cũng phủ lên toàn thân cô, tựa hồ muốn từ trên người cô tìm ra sức mạnh nào đó chống lại mình.

“Cừu Liệt.....” Cô dựa vào anh, cong người lên.

Anh đột nhiên trở nên nóng vội, kéo cô đến trên người mình, giống như cuồng phong hôn môi cô, ngực cô, bụng cô.....

Lửa tình sôi trào cuốn hai người vào thế giới khác, Tước Lợi Nhi chân chính ở nơi này mở ra tình yêu, trong phút chốc đồng thời cảm thấy đau đớn cùng vui sướng, cô hiểu được lực ảnh hưởng của tình yêu đối với con người to lớn đến mức nào, kia cũng không phải thứ dùng con số có khả năng giải, cũng không phải khoa học có thể chứng minh, đó là một thứ tồn tại thực tế nhưng vô hình vô dạng, nó chỉ phối vui buồn hờn giận của mỗi người, nhìn không thấy, sờ không được, chỉ có thể cảm nhận, chỉ có người rơi vào đó mới có thể biết rõ.....

Cô thở dài, sau đó rúc vào bên cạnh Cừu Liệt, rốt cục cũng hiểu được quyết định vì yêu mà buông tha tất cả của Lãnh Quan.

Tình yêu đích thực đối với phụ nữ mà nói, giá trị này vĩnh viễn không thể thay thế được!

Cừu Liệt bừng tỉnh vào đêm khuya, trong lúc ngủ mơ thấy rất nhiều hình ảnh báo gào to đan xen cùng cảnh tượng máu chảy đầm đìa, tim anh đập bất ổn nhìn chăm chăm trần nhà phủ kín giấy dán tường, lúc này mới tỉnh ngộ mình đang ở nơi nào.

Tước Lợi Nhi đang ngủ say trong lòng anh, thân thể yếu điệu không tỳ vết của cô dựa vào anh, toàn thân tản ra hương thơm, lại lần nữa quấy rầy tâm thần anh.

Cô tuyệt không sợ hãi thể chất khác người của anh, hơn nữa sau khi biết anh tùy lúc sẽ biến thành báo đen vẫn yêu anh, đây là lễ vật thượng đế bồi thường cho anh hơn hai mươi năm bị dày vò sao?

Anh nhìn không được hôn mái tóc mềm mại của cô, đối với diễn biến của sự việc đến tình trạng này đột nhiên thấy buồn cười.

Nếu cô không ngăn cản anh, giờ phút này anh đã trở lại đảo Báo. Một câu tỏ tình kia của cô, gọi ra lửa tình trong lòng anh, khiến anh rốt cuộc cầm giữ không được, trong nháy mắt, anh thầm nghĩ có được cô, thầm nghĩ ôm lấy một cái gì đó chân thật để an ủi cõi lòng trống rỗng lại phần nộ của mình.

Môi anh dán sát vào môi cô, lay động cánh môi cô, làm cô trong lúc mơ màng tỉnh lại.

“Cừu Liệt.....” Cô vuốt ve mặt anh, mỉm cười.

“Vì sao chúng ta lại gặp nhau, quen biết nhau?” Mặt anh vùi vào tóc cô, không buông tha mùi hương trên người cô.

“Bởi vì chúng ta luôn tìm nhau.” Tay cô vẽ vẽ trên lưng anh.

“Anh vốn cho rằng cả đời này anh sẽ không yêu người nào.....”

“Phải không?” Cô hôn xương quai xanh anh.

“Nhưng khi anh thấy em vùi đầu vào lòng Huyền Dạ Thần Hành, anh mới biết mình có bao nhiêu ghen tị, bởi vì khi đó anh hận không thể làm thịt anh ta, đoạt lấy em, hôn em, ôm em, mang em lên giường, mỗi phút mỗi giây đều cột em vào bên người anh, không cho em rời đi.” Anh nghiêng người, nâng cô lên người mình.

“Khó trách em luôn cảm thấy anh ghét anh ấy.” Cô cảm thấy buồn cười.

“Ai bảo anh ta luôn ôm lấy em thị uy với anh.”

“Có sao?” Huyền Dạ từ khi nào thì ác liệt như vậy?

“Đương nhiên là có, anh ta có ý chính anh.” Hiện tại giấu lại, tên kia từ đầu liền đùa giỡn anh, chết tiệt!

“Kỳ thật em cùng Huyền Dạ chỉ đơn thuần là đồng bạn, anh ấy coi em như em gái mà yêu chiều, còn em cũng chỉ coi anh ấy là anh hai, mọi người đùa giỡn, lời nói không có kỳ, nhưng đây cũng không có nghĩa em và anh ấy có tình yêu.” Cô giải thích.

Anh bắt lấy tay cô hôn, lặng lẽ nghe cô nói.

“Nhưng là..... từ sau khi quen anh, em liền cảm thấy có thể mình bị bệnh, mỗi lần bị anh cầm tay liền mặt đỏ tai hồng, đến gần anh một chút tim liền đập rộn lên, ngay cả..... ngay cả lần trước cùng anh hôn môi đều giống như lúc nào cũng có thể chết ngất, tứ chi như nhũn ra, toàn thân vô lực..... Những việc này, khi ở cùng Huyền Dạ chưa từng cảm thụ qua.....” Cô ngưng ngừng nói ra bí mật dưới đáy lòng.

Máu rối loạn trong vài giây ngừng lại tụ đến tim, khiến anh không thờ nổi.

“Thì ra..... không chỉ có một mình anh khổ vì tình.” Anh kéo đầu cô xuống hôn môi cô, đầu tiên là điểm nhẹ, sau đó tinh tế mút lấy, dùng đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi cô, trần ái thu thập mỗi một phần hơi thở mà cô thở ra.

Thật lâu, Cừu Liệt mới buông cô ra, mềm nhẹ vỗ về chơi đùa tóc cô, ở bên tai cô hỏi: “Lần đầu tiên..... đau không?”

Cô lắc đầu, đem khuôn mặt đỏ hồng vùi vào vai anh. Đau thì đau, nhưng tình yêu làm cho cái đau này có ý nghĩa, cô không hối hận.

“Anh cuối cùng cũng thật cuồng mãnh, không thể khống chế sức mạnh của mình.” Anh tự oán thầm.

“Em biết, Rita đã cảnh cáo em.” Cô nhớ đến lời nói tràn ngập ghen tị của Rita khi ở đảo Báo, nhìn không được cố ý nhắc tới.

Cừu Liệt thân thể cứng đờ, thật lâu mới hỏi: “Rita? Cô ta nói gì với em?”

“Cô ta nói khi anh hưng phấn sức mạnh đặc biệt lớn.” Vốn nghĩ là đùa một chút, nhưng nói ra miệng cô mới phát hiện có chút vị chua.

“Tức Lợi Nhi.....” Anh nhất thời không biết nên nói như thế nào. Quan hệ giữa anh và Rita ngoại trừ tình dục, không có gì khác, nhưng điểm ấy lại không thể giải thích với cô.

“Anh cùng cô ta rất ‘tốt’ sao?” Cô cũng không muốn tính chuyện cũ, nhưng vẫn nhìn không được muốn biết anh cùng người phụ nữ lăng lợ kia đã từng có tình yêu hay không.

“Tức Lợi Nhi.....” Anh không biết nói sao.

“Không có gì, em biết anh từng cùng rất nhiều phụ nữ lên giường, đó là chức trách khi anh làm báo thần thoại! Không trách anh!” Cô nói rất hào phóng, nhưng giọng điệu không tốt chút nào.

“Em tức giận.” Anh nhìn ra được, cô từ con gái lột xác thành phụ nữ, ngay cả thích ăn giấm cũng học được rất giỏi.

“Không có! Sao em lại tức giận, anh đủ cường tráng, tem cao hứng còn không kịp đâu!” Cô xoay người, ngậm buồn bực.

Nghe một chút, lời nói của nha đầu này kia có rất nhiều tức giận! Anh vừa tức giận vừa buồn cười xoay vai cô, “Đừng nào loạn, Tức Lợi Nhi, đàn ông có đôi khi không cần tình yêu cũng có thể lên giường, thuần túy chỉ là phát tiết sinh lý.”

“Vậy càng tệ hơn! Có phải do thú tính của anh quá mạnh mẽ không?” Cô hừ lạnh một tiếng, có thể tùy tiện lên giường nhất định không có quan niệm đạo đức, nhưng mà, ai có thể yêu cầu một con báo hiểu được “đạo đức”?

“Thú tính cũng không phải là xấu, em biết không? Báo là loại động vật có tính dạ hành, chúng quen hành động một mình, tâm phòng bị cao, không dễ dàng tiếp cận, nhưng chỉ cần có thể phục tùng chúng, chiếm được tín nhiệm của chúng, chúng liền tuyệt đối trung thành.”

“Nói thế, anh cùng nhiều phụ nữ lên giường như vậy chính là tìm thuần thú sư?” Cô bẽ cong ý của anh.

“Không..... anh tìm người có thể cứu vớt mình.” Ánh mắt anh trở nên tối tăm.

“Cứu vớt?”

“Đúng vậy, sau khi anh bị ép giết người liền cảm thấy trong lòng nguội lạnh, anh khát vọng ai đó có thể giúp anh giải trừ bệnh không có thuốc chữa này, vì thế hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, cũng chỉ muốn một đêm ấm áp. Nhưng, những sự ấm áp này đều ngắn ngủi, lòng anh càng lúc càng trống rỗng lạnh như băng, sau đó, anh biết nhiều phụ nữ an ủi cũng không cứu lại được linh hồn anh, vì thế cam chịu, đối với giết người cũng không còn cảm giác, cho rằng trên đời không có cái gì đúng hay sai, trước mắt anh cũng không nhìn thấy ánh sáng. thẳng đến khi gặp gỡ em.” Anh ôm cô vào lòng, hai má cô xát trán cô.

“Em thế nào?” Cô cảm thấy hết giận một nửa.

“Em cùng anh là người của hai thế giới hoàn toàn khác biệt, ở nơi tối tăm đã lâu, sự hồn nhiên của em lập tức liền chiếm lĩnh tim anh. Đối với anh mà nói, em chính là ngọn lửa, chỉ cần nhìn em, trái tim băng giá của anh có thể tan, sự trống rỗng của anh có thể lấp đầy.” Anh bắt lấy tay cô đưa lên ngực, tiếp tục nói: “Yêu em, khiến anh không còn cô độc. em có thể hiểu cảm giác này không?”

“Cừu Liệt!” Cô dùng môi dán lên trái tim anh. “Em đã biết, đừng nói nữa.”

“Cho nên anh muốn đi tìm anh chân chính, Tước Lợi Nhi, em nên biết anh muốn biết rõ ràng chân tướng sự thật đến mức nào.” Anh nâng mặt cô lên, hôn mí mắt cô.

“Em biết, nhưng vì sao anh không cởi bỏ dây xích trước rồi mới đi tìm Phương Tư? Bởi vì đã không còn dây xích, hẳn sẽ không thể khống chế anh.” Cô vuốt dây xích của anh, nghiêm mặt nói.

“Nhưng chỉ có Phương Tư biết mật mã.” Anh cười khổ nói.

“Chúng ta có thể dùng thiết bị dò xét, đừng quên trang bị của câu lạc bộ linh lực không thua kém Tịnh Linh hội.” Về tuyệt vọng của anh làm lòng cô đau đớn.

“Phải không?”

“Đúng vậy, để em giúp anh, Cừu Liệt, nếu anh thật sự yêu em.”

Giọng nói của cô mãnh liệt chìm ngập trong anh. Đúng vậy, anh yêu cô, mà anh cũng cần đồng bọn.

Cô chủ động hôn anh, đôi tay nhỏ bé có sức mạnh trấn an xoa bóp lưng anh.

Một đoạn hôn triển miên nồng nhiệt chấm dứt, Cừu Liệt chậm rãi khởi động thân, cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt thâm trầm.

“Tước Lợi Nhi, nếu muốn anh về câu lạc bộ linh lực, trước hết đáp ứng anh một chuyện.” Anh lẳng lặng nói.

“Chuyện gì?” Trực giác cho cô biết chuyện của anh rất khó giải quyết, bởi vậy cẩn thận cảnh giác quan sát anh.

“Câu lạc bộ linh lực không phải bán hy vọng sao? Như vậy, anh liền mua một hy vọng.”

“Anh muốn mua hy vọng?” Cô giật mình hỏi.

“Đúng vậy.”

“Hy vọng gì?”

“Nếu sau khi tháo dây xích ngay cả anh cũng không đối phó được Phương Tư, liền giết anh đi!” Anh nghiêm túc nhìn cô.

“Giết. anh?” Cô kinh ngạc mở to hai mắt.

“Đúng vậy. Tài khoản trong ngân hàng anh có năm trăm ngàn đôla, hãy dùng số tiền này mua một mạng Phương Tư, hơn nữa anh muốn tự tay em chấp hành.”

“Không!” Cô bật thốt. Yêu cầu này hơi quá đáng.

“Chính nghĩa của em đâu mất rồi? Tước Lợi Nhi, hoàn thành hy vọng của khách không phải chính là công việc của các em sao?” Anh ôm mặt cô đang nhăn nhó, trong mắt có đau thương.

“Anh cũng là hội viên câu lạc bộ linh lực, giữa hội viên với nhau không thể mua bán.” Cô lắc mạnh đầu.

“Anh không phải, anh còn chưa gia nhập, cũng sẽ không gia nhập, cho nên, nhớ kỹ, khi anh không thể giết hắn, lại không thể tự kết liễu, phải giết anh! nếu Phương Tư thật sự cùng anh có loại liên hệ cộng sinh này, vậy chỉ có mạng anh có thể đổi mạng hắn.”

Ngoại trừ giết anh, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Phương Tư thật sự là người bắt từ sao?

“Nhất định còn có cách khác, nhất định.” Cô nhìn cặp mắt thâm trầm của anh, biết quyết định của anh đã không thể bác bỏ, nhưng cô sao có thể đáp ứng chuyện này? Có thể nào?

“Đây chỉ là dự phòng, Tước Lợi Nhi, dự phòng anh thất thủ. Nhưng mà, mặc kệ kết quả như thế nào, mặc kệ anh sống hay chết, anh đều vĩnh viễn yêu em.”

“Không.” Tình yêu của cô mới bắt đầu, thế nào liền nhất định là một hồi bi kịch?

“Đáp ứng anh, đây là hy vọng duy nhất của anh.” Áp đảo cô, anh lấy miệng che môi cô lại, tạm thời không suy nghĩ tương lai hay việc gì khác, hiện tại anh chỉ muốn cảm nhận cô, yêu cô.

Tước Lợi Nhi trong ưu thương cùng bất an đưa mình vào bế tắc anh đẩy lên, cô tin tưởng, mọi chuyện nhất định sẽ có cách giải quyết, nhất định sẽ có!

Theo hai người mãnh liệt ôm hôn, cao trào tới vừa vội lại nhanh, cô sa vào trong vui thích anh tạo ra, mà anh cũng tìm được sự ấm áp đủ để giải trừ cái lạnh thấu xương, cơ thể quần quýt, chân đẫm hỗn độn, bọn họ trong thờ dốc hợp thành một thể, giống như từ lúc khai thiên lập địa tới nay chưa từng tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cừu Liệt theo Tước Lợi Nhi trở lại câu lạc bộ linh lực, nhận thí nghiệm của quản lý, quản lý lấy máy dò xét đem cấu tạo bên trong của dây xích đưa vào máy tính, lại qua máy tính phân tích tổ hợp mật mã này.

Trải qua ba giờ nghiên cứu, máy tính rốt cục cũng đưa ra toàn bộ tiết diện của dây xích, quản lý nhìn chăm chăm màn hình nửa ngày, mới nói: “Phương Tử là thiên tài!”

“Như thế nào?” Tước Lợi Nhi đi lên trước xem.

“Bên trong dây xích này có bom chất khí rất tinh vi, bao quanh toàn bộ chu vi hình tròn, chỉ cần dây xích bị chặt đứt, bom chất khí tiếp xúc không khí lập tức sẽ nổ tung.” Quản lý nhìn tư liệu phân tích trên máy tính ra nói.

“Cái gì?” Tước Lợi Nhi hoảng sợ nhìn màn hình, ước chừng ngay ngốc vài giây.

“Đây là nguyên nhân anh vẫn không dám tùy tiện phá bỏ.” Cừu Liệt thấp giọng thờ dài.

“Vì sao anh không nói cho em biết?” Tước Lợi Nhi xoay người bắt lấy ống tay áo anh, trong mắt tất cả đều là lo lắng.

“Chuyện này nói ra cũng vô dụng.”

“Nhưng mà. tốt xấu gì em. em cũng có thể. chia sẻ với anh!” Đúng vậy, chia sẻ, cô là người của anh, nguy cơ của anh chính là nguy cơ của cô.

Cừu Liệt động dung kéo cô vào lòng, không để ý quản lý ở đây, nặng nề hôn môi cô.

“Cám ơn, có em, anh đã rất thỏa mãn.” Anh thâm tình nói.

“Nhưng mà. bây giờ phải làm sao đây? Quản lý.” Cô cầu cứu nhìn quản lý thờ ơ đối với hành vi thân mật của bọn họ.

“Xem ra chỉ có dựa vào mật mã mới có thể cởi bỏ dây xích.”

“Có thể phân tích ra mật mã không?” Cô lại hỏi.

“Thử xem xem.”

Lại qua nửa giờ, quản lý dùng máy quét phân tích bốn chỗ nhô lên phía sau dây xích đen, ông trầm ngâm một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Có, bốn điểm tiếp thu này nhất định là vị trí đưa mật mã vào, Phương Tử lợi dụng cái này để hạ chỉ lệnh, muốn thúc giục tần số của dây xích, dùng sự chấn động mạnh kích thích linh lực trong cơ thể Cừu Liệt chuyển đổi, bắt buộc cậu ta biến thân.”

“Bốn điểm nổi lên?” Tước Lợi Nhi đi đến sau lưng Cừu Liệt, nhìn bốn điểm nhỏ cơ hồ dùng mắt thường nhìn không ra được.

“Sao tôi chưa bao giờ biết có cái này?” Cừu Liệt cũng vươn tay sờ soạng sau gáy.

“Phương Tư có ý đem những điểm nổi lên thiết lập sau gáy cậu, cho cậu không nhìn thấy, có thể thấy được suy đoán của tôi là chính xác, bốn điểm nổi lên này nhất định là thiết bị nhận mật mã.” Quản lý nói.

“Như vậy..... mỗi lần khi Phương Tư muốn khống chế Cừ Liệt, dây xích nhất định sẽ chấn động?” Tước Lợi Nhi hỏi động não, liền nghĩ ra.

“Đúng vậy.”

“Chỉ cần Cừ Liệt ở đây chờ Phương Tư phát ra mệnh lệnh, máy tính có thể từ chấn động đọc ra con số mà mật mã tiếp nhận.”

“Đúng vậy, cho nên tôi mới muốn Cừ Liệt lưu lại. Chỉ cần cậu ở đây, Phương Tư liền tra không ra vị trí của cậu, khi đó hắn sẽ bắt đầu sốt ruột, lợi dụng dây xích này lệnh cậu trở về, bởi vậy hắn phải càng không ngừng đưa mật mã vào, thẳng đến khi có được hành tung của cậu.” Quản lý phân tích tình huống cho anh biết.

“Thì ra là thế.” Cừ Liệt lúc này mới biết dụng tâm của Tước Lợi Nhi muốn anh đến câu lạc bộ linh lực.

“Cậu kiên nhẫn chờ ở đây, hắn nhất định sẽ có động tác.” Quản lý vỗ vỗ bờ vai anh trấn an.

Cừ Liệt nhìn người thần bí nhất câu lạc bộ linh lực này, đột nhiên tò mò Tước Lợi Nhi vì sao rất ít nói đến chuyện của ông ta, hơn nữa vì sao ông ta biết chuyện báo?

“Xin hỏi..... chuyện ngày hôm qua ông nói với ta..... đều là thật sao?” Anh muốn làm sáng tỏ nghi điểm trong lòng.

“Tôi không nói dối.” Quản lý mỉm cười.

“Nhưng làm sao ông có thể biết?” Anh lại hỏi.

“Người có linh lực đối với một số việc thần bí cùng linh giới gì đó đều có cảm ứng đặc biệt, chuyện Báo tộc thật lâu trước kia tôi đã biết, nhưng vẫn không biết tung tích của cậu. Nay, duyên phận đến, thần tự động đưa cậu đến nơi này, từ nay về sau, vận mệnh của cậu cùng người của câu lạc bộ linh lực đan vào nhau, cho đến khi hết duyên.”

“Là như thế này sao?” Anh nhìn Tước Lợi Nhi bên cạnh, cô cùng với vận mệnh của anh quả thực không thoát được quan hệ?

“Đúng vậy, bình tĩnh một chút, thử bình tĩnh nhìn ra bốn phía, học cách vận dụng linh lực của cậu, tuy rằng cái vòng này đã trói buộc hơn phân nửa sức mạnh của cậu, nhưng cậu vẫn xem nhẹ bản năng của mình. Mở mắt trong lòng cậu ra đi! Cậu là hậu duệ duy nhất của Báo tộc, kế thừa sức mạnh to lớn của Báo tộc, chỉ bằng điểm ấy, đã đủ đối phó với Phương Tư.” Lời nói của quản lý có tác dụng hướng dẫn rất lớn.

“Như vậy, tôi có khả năng hủy diệt kẻ tróc giữa Báo tộc cùng Phương Tư không?” Anh luôn nghĩ đến vấn đề này.

“Tôi không biết, vậy phải xem cậu xử lý như thế nào.” Quản lý không nói rõ đáp án.

“Tước đừng nghĩ những việc này, cởi bỏ dây xích quan trọng nhất.” Tước Lợi Nhi an ủi anh.

“Đúng vậy, cởi bỏ dây xích, có rất nhiều chuyện đều rõ ràng, bao gồm cậu đối với cậu chính mình nhận thức cùng hiểu biết.” Quản lý nói xong liền rời khỏi phòng hệ thống máy tính.

Cừ Liệt ngồi trước máy tính, dây xích trên cổ gắn vào một số máy dò xét tinh vi, tùy thời chờ đợi tiếp thu tin tức từ Phương Tư.

Tước Lợi Nhi ngồi bên người cùng anh, thử hỏi anh ra khỏi tâm trạng uể oải.

“Em cho rằng ông ấy nói đúng, Phương Tư vô cùng sợ anh, cho nên mới phải khóa anh ở bên người hắn, chỉ vậy cũng biết, sức mạnh thật sự của anh nhất định không chỉ như vậy mà thôi. Anh căn bản không cần lo lắng giết không được Phương Tư, nói không chừng lúc tất cả người Báo tộc đều bị giết, cũng đã đem trách nhiệm vì toàn tộc báo thù giao cho anh.” Cô nghiêng mặt nhìn anh, trong đôi mắt nâu phát ra ánh nhìn ám áp dịu dàng.

“Tước Lợi Nhi, lời em nói anh đều biết, nhưng giao dịch của chúng ta vẫn thành lập, nhớ kỹ ủy thác của anh, cũng đừng quên em là người chấp hành ‘hy vọng’ anh mua.” Anh nhấn mạnh sự kiên trì của mình.

“Em không làm được.....”

“Em có thể, đáp ứng anh.” Anh cầm tay cô hôn, ánh mắt hai người giao nhau, trong khoảng thời gian ngắn lưu luyến ôm ấp tình cảm giao hòa.

Đột nhiên, dây xích của Cừ Liệt nhảy lên. Tư liệu trên máy tính bắt đầu chạy, tốc độ cực nhanh.

“Đến đây!” Cừ Liệt biến sắc, tay không tự giác muốn sờ dây xích.

“Đừng chạm vào!” Tước Lợi Nhi ngăn cản anh, vọt tới nhìn một trang lại một trang tư liệu cùng con số chạy qua trước máy tính.

“A ——” Cừ Liệt gầm nhẹ, “Hắn đang hạ lệnh.....”

“Chịu đựng! Máy tính đang tìm con số thứ hai!” Tước Lợi Nhi kêu to, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình.

Cừu Liệt! Trở về! Lập tức trở về!

Giọng nói rất nhỏ của Phương Tư xuyên qua tần số cao truyền đến làm dây xích chấn động, kích thích mạnh mẽ kia lại nhiễu loạn linh lực trong cơ thể Cừu Liệt, anh cố gắng kháng cự, toàn thân vì đau đớn mà bắt đầu giãy dụa.

“A! Tôi không muốn biến thân! Đừng gọi tôi!” Anh mở lớn miệng, ngửa mặt lên trời gào rít giận dữ.

Tước Lợi Nhi mở hội đầy người nhìn chăm chăm màn hình, động cũng không dám động, rất sợ sẽ bỏ sót bất kì con số nào lóe lên rồi biến mất.

Quản lý tiến vào, thấy Cừu Liệt lăn lộn trên đất, hơi kinh hãi.

“Đề anh ấy lại, quản lý, chỉ còn lại một vài số!” Tước Lợi Nhi nhìn thẳng máy tính gọi quản lý.

“Cừu Liệt!” Quản lý tiến lên bắt lấy anh.

Anh lập tức hất tay quản lý, trong nháy mắt biến thành báo đen, nổi điên lên, dùng sức kéo mạnh, toàn bộ mạch điện nối với máy tính đều đứt. Hình ảnh trên máy tính dừng lại, còn duy nhất một mật mã chưa đọc ra, chỉ cần đợi ba mươi giây nữa là có thể có được đầy đủ mật mã, nhưng Cừu Liệt đã ngăn không được sự thúc giục của Phương Tư, cuối cùng trí thất bại trong gang tấc.

“Đáng tiếc!” Tước Lợi Nhi dậm chân, xoay người đi động đến trước mặt Cừu Liệt đang chuẩn bị từ cửa thoát ra, cản anh đi. “Cừu Liệt, anh không thể đi!”

“Grào!” Cừu Liệt mắt vàng lập lòe, tản ra địch ý cùng bất tuân mãnh liệt.

“Anh lưu lại, chỉ còn một mật mã cuối cùng!” Tước Lợi Nhi sốt ruột không thôi, nếu để anh rời khỏi câu lạc bộ linh lực, tìm anh trở về rất khó khăn.

Cừu Liệt nằm phục người xuống, qua lại trước mặt cô, hơi thở vẫn hồng hộc phun ra từ mũi, tựa hồ chờ thời cơ mà động.

Quản lý phụ trách sửa chữa những mạch điện bị cắt đứt, chuẩn bị tùy thời nhận tin từ máy tính, tiếp tục vận hành.

“Cừu Liệt, nhìn em, anh nhớ em, đứng hay không?” Tước Lợi Nhi hạ giọng, vươn tay với anh.

Cừu Liệt đứng cách xa người ngửi, xoay mình đứng lại.

“Nghĩ ra không? Em là Tước Lợi Nhi.” Cô đến gần anh.

“Dây điện sửa xong rồi, giờ phải nghĩ cách khiến cậu ta nằm xuống.” Quản lý nhìn cô.

Cô lập tức hiểu ý, nháy mắt biến mất bóng dáng, từ phòng chữa bệnh cầm ra một cây súng gây tê, lại trở về phòng hệ thống máy tính. “Thuốc này có thể chứ?” Cô hỏi quản lý.

“Có thể.”

“Vì tốt cho anh, nhịn một chút đi!” Cô nhắm chân Cừu Liệt, bắn ra.

Cừu Liệt đã sớm tránh đi xa, tránh thoát viên đạn tê bắn ra.

“Chỉ còn một viên, Tước Lợi Nhi, mau!” Quản lý hô.

“Tôi biết.” Ngay sau đó cô lại rút súng ra, nhưng chưa bắn, Cừu Liệt đã đánh tới cô.

“Cẩn thận!” Quản lý vội vàng cảnh cáo.

Tước Lợi Nhi dùng niệm động lực chuyển vị trí đến phía sau Cừu Liệt, muốn bắn, nhưng anh sớm biết thói quen của cô, nhanh nhẹn quay đầu, há mồm cắn súng gây tê, sau đó thừa dịp cửa mở rộng, thân như tia chớp chạy vội ra ngoài.

“Trở về! Cừu Liệt!” Tước Lợi Nhi đuổi theo, nhưng bước chân của anh rất mau, mới vừa lùi lại, đã không thấy tung tích anh.

Cô vốn định tiếp tục đuổi theo, nhưng quản lý ở trong phòng kêu to: “Đừng đuổi theo, Tước Lợi Nhi, cô mau vào đây.” Cô đành phải trở lại phòng hệ thống máy tính.

Quản lý buồn rầu nghiêm mặt nhìn cô, “Phương Tư đưa chỉ lệnh vào máy tính làm cắt điện, hiện tại tất cả tư liệu đều biến mất, ba mật mã lúc trước xác định đã không thấy.”

“Cái gì?” Cô gục trên bàn phím máy tính, nhìn màn hình tối đen.

Khá lắm Phương Tư! Cô thật sự bị chọc giận.

Hắn rõ ràng có ý khiêu khích câu lạc bộ linh lực, nghĩ như vậy có thể ngăn cản bọn họ cỏi bỏ dây xích của Cừ Liệt sao?

Hừ! Chờ coi đi!

Tước Lợi Nhi ngồi trở lại máy tính, hai tay vừa gõ nhanh bàn phím, vừa nói: “Không sao, mỗi một trang tư liệu trên màn hình tôi đều nhớ rõ, cho nên ba số kia đã ở trong đầu tôi.”

“Lợi hại!” Quản lý gật gù đầu, luôn khâm phục năng lực tốc độ của cô.

“Ba số đó là một, chín và bảy.” Sau khi cô nhớ ra những con số này, liền rơi vào trầm tư.

Mật mã cuối cùng là bao nhiêu? Cô nhớ rõ từng trang tư liệu trên máy tính khi dò xét chấn động dây xích của Cừ Liệt, lại từ chấn động tìm ra con số, nhưng mật mã thứ tư trước khi máy tính giải đọc xong đã đứt đoạn, sẽ là số nào từ 0 đến 9 đây?

“Cô như vậy sẽ không thể nghĩ ra.” Quản lý biết cô suy nghĩ về mật mã thứ tư, con số có tính mấu chốt này nếu tìm không ra, muốn cứu Cừ Liệt liền khó khăn.

“Không nghĩ ra được cũng không sao, bởi vì tôi vẫn sẽ trở lại đảo Báo.” Cô không nghĩ nhiều nữa, muốn từ mười con số đoán trúng một cái, cơ hội chỉ có một phần mười, thoát nhìn không khó, nhưng lại cực nguy hiểm.

“Cô muốn đi?” Quản lý hai tay khoanh trước ngực, cúi đầu nhìn cô.

“Nhiệm vụ lần trước của tôi còn chưa hoàn thành, Barco Wells còn ở lại đảo Báo, tôi phải đưa anh ta bình yên mang về giao cho vợ anh ta.” Cô vừa mặc áo khoác vừa nói.

“Ừm, vụ đó cũng nên xóa. Nhưng cô định đi một mình sao?” Quản lý cùng cô đi xuống đại sảnh lầu một.

“Đương nhiên, cũng không thể để Huyền Dạ và Lôi Xiết theo giúp tôi chứ? Lần trước bị bọn họ cứu trở về đến đã đủ mất mặt rồi, lúc này đây, tôi tin mình tôi có thể giải quyết.” Cô tin tưởng mười phần nói.

“Được rồi! Mọi chuyện cẩn thận.” Quản lý dặn dò cô.

“Tôi sẽ.” Đối phó Phương Tư, tuyệt đối không thể qua loa, điểm ấy cô đã sớm lĩnh giáo rồi.

Nhưng cô thật sự lo lắng không phải Phương Tư, mà là Cừ Liệt. Lúc này đây, anh còn có thể nhận ra cô sao? Nếu anh thật sự mất tâm tính, không thể đối phó Phương Tư, vậy cô thật sự giết anh đổi mạng Phương Tư sao?

Không! Cô nhất định nghĩ ra cách khác để lấy mạng Phương Tư, cô tin tưởng nhất định còn có cách khác.

Xuyên qua cửa sáng của câu lạc bộ linh lực, Cừ Liệt liền rất nhanh trở về đến đảo Báo, anh đi vào tòa thành, Phương Tư đã ở đại sảnh chờ anh, ngay cả Rita cùng các tín đồ cũng sắp hàng chỉnh tề phục bái trên mặt đất đợi anh trở về.

“Báo thần đã trở lại! Chúng ta được cứu rồi!” Các tín đồ vừa thấy báo đen đến, lập tức ngửa mặt lên trời hoan hô.

“Báo thần là vì ban tặng sinh mạng mới cho mọi người mà quay về!” Phương Tư khàn khàn hô lớn.

Mọi người đi theo “hà hà” thấp kêu, tỏ vẻ thành kính trong lòng.

“Lại đây.” Phương Tư hướng Cừ Liệt vươn tay, mỉm cười. Chỉ cần dây xích chế trụ người, cho dù có câu lạc bộ linh lực giúp người, người chung quy cũng trốn không thoát lòng bàn tay ta! Hắn cười lạnh trong lòng.

Cừ Liệt ôn thuận đi đến bên người hắn, mặc hắn kéo gông xiềng trên cổ anh, ngoan ngoãn nằm co bên chân hắn.

“Xem đi! Báo thần đã tha thứ cho mọi người, y đã nhận sự hối lỗi của các người, đêm nay chúng ta lại lần nữa tiến hành tế điện, lần này, đem máu năm xử nữ kia tất cả đều hiến cho y đi!” Phương Tư cao giọng tuyên bố.

“Hà hà! Hà hà!” Các tín đồ đều mừng rỡ như điên.

Loài người ngu xuẩn! Phương Tư lạnh lùng nhìn tín đồ lục tục rời đi, trong lòng tất cả đều là khinh thường.

“Rita, đem Cừ Liệt nhốt vào lồng điện, coi chừng hắn.” Hắn quay đầu ra lệnh.

“Lồng điện?” Rita kinh ngạc hỏi.

“Hừ! Đây là khiển trách nho nhỏ của ta đối với việc hắn muốn phản bội, chờ hắn ở trong lồng khôi phục hình người, sẽ cầu ta.” Phương Tư âm hiểm nở

nụ cười.

“VẬY RẤT TÀN NHÂN! PHƯƠNG TƯ.....” Rita không đành lòng nhìn báo đen.

“CẤM MIỆNG! ĐÂY LÀ HẮN NÊN BỊ, TA MUỐN HẮN KHÔNG DÁM LỖ MĂNG NỮA.”

“NHƯNG..... ANH ẤY LÀ BÁO THẦN CỦA TỊNH LINH HỘI A! ĐEM ANH ẤY NHỐT TRONG LỒNG SẮT, NẾU ĐỂ CÁC TÍN ĐỒ BIẾT SẼ KHIẾN HỌ BẤT MÃN.....” Cô ta vẫn muốn vì Cừ Liệt biện hộ.

“BẤT MÃN? ĐÁM NGU XUÂN KIA SẼ BẤT MÃN SAO? BỌN HỌ ĐÃ LÀ CON RỐI CỦA TA, TA MUỐN BỌN HỌ CẤM MIỆNG, AI DÁM NHIỀU LỜI?” Phương Tư kiêu ngạo cười to.

Rita co rúm lại một chút. Cừ Liệt nói đúng, Phương Tư là người điên! Ông ta tự cho mình là hóa thân của thượng đế, đem con người đùa bỡn trong tay mình, đòi hỏi vô độ.

“DẪN HẮN XUỐNG!” Phương Tư ra lệnh, liền chống quái tượng đi ra.

Rita mang theo Cừ Liệt đi xuống hầm ngầm, nơi đó có cái lồng sắt điện, chuyên đối phó với tín đồ phát cuồng và Cừ Liệt. Cô nhớ rõ anh từng bởi vì hỏi quá nhiều chọc giận Phương Tư mà bị nhốt ba lần, mỗi lần bị nhốt, anh nhất định sẽ biến thành toàn thân thương tích, khiến người nhìn đau lòng.

“AI BẢO ANH LÀM CHUYỆN ĐIÊN RỒ? CÔ À KIA THẬT SỰ TỐT NHƯ VẬY, ANH VÌ CÔ TA TÌNH NGUYỆN PHẢN BỘI PHƯƠNG TƯ, CHỊU NỖI KHỔ NÀY SAO?” Rita vừa oán vừa hận lăm lăm, mở lồng điện ra, chờ anh đi vào.

Thấy lồng điện Cừ Liệt kinh sợ lui về phía sau, nhìn lồng điện gào lên phẫn nộ, chán ghét thấp giọng rên.

“ANH CÒN NHỚ THỨ NÀY À? CŨNG KHÓ TRÁCH, ĐÂY LÀ ÁC MỘNG CỦA ANH, MUỐN QUÊN CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.” Rita sờ sờ lồng anh, thở dài một hơi.

Cừ Liệt bắt đầu trở nên nôn nóng, không chịu tiến vào lồng điện, Rita thấy đáng vẽ của anh, nghĩ đến bề ngoài cao lớn anh tuần khi trở lại hình người của anh, xuân tâm rung động, vì thế nổi tư tâm, vụng trộm mang anh về phòng cô ta, khóa cửa.

“EM MUỐN ANH, CỪ LIỆT, EM MUỐN ANH ĐÃ LÂU.” Cô ta cởi quần áo toàn thân, ngồi ở mép giường, chờ anh biến trở về hình người.

Chờ khoảng mười phút, dây xích kích thích yếu bớt, Cừ Liệt chậm rãi tỉnh lại, mới phát hiện mình nằm trên giường Rita.

“NƠI NÀY.....” Anh kinh ngạc ngồi dậy, ấn tượng cuối cùng là cảnh Tước Lợi Nhi gọi anh, những chuyện sau đó anh đã không nhớ rõ.

“NƠI NÀY LÀ PHÒNG EM, NHỎ GIỌNG CHÚT, PHƯƠNG TƯ VỐN MUỐN ANH VÀO LỒNG ĐIỆN.” Rita vươn tay vòng ôm cổ anh đến gần mình.

“LỒNG ĐIỆN?” Lồng anh thất chặt, anh nên cảm ơn Rita, nếu thật sự vào lồng điện, anh nhất định sẽ chịu không nổi.

“ĐÚNG VẬY, ÔNG ẤY RẤT TỨC GIẬN, MUỐN EM TRÔNG CHỪNG ANH, BỒI VÌ ĐÊM KHUYA CÓ MỘT HỒI HUYẾT TẾ, ÔNG ẤY SỢ ANH LẠI LÀM BẬY.”

“HUYẾT TẾ? ÔNG TA MUỐN GIẾT NHỮNG CÔ GÁI KIA?” Anh nghĩ đến những nữ tín đồ đến cùng lúc với Tước Lợi Nhi.

“ỪM.” Tay cô ta ở trước ngực anh vuốt ve.

Phương Tư muốn giết những người đó? Không! Trước đó, anh phải cùng hấn tính nọ. Nhưng trước hết phải nghĩ cách làm Rita ngã xuống.....

“RITA, VÌ SAO CÔ CỨU TÔI?” Anh bắt lấy tay cô ta, trầm giọng hỏi.

“ĐÂY CÒN CHƯA RÕ RÀNG SAO? EM YÊU ANH A, CỪ LIỆT, TỪ NHỎ LIỀN YÊU ANH.....” Cô ta cúi đầu hôn ngực anh.

“THẬT VẬY CHĂNG?” Anh một tay kéo cô ngã trên giường, ngăn chặn cô ta.

“ĐƯƠNG NHIÊN LÀ THẬT..... ÔM EM, CỪ LIỆT.....” Cô ta nhẹ lăm lăm, đôi mắt hơi khép.

Cừ Liệt hôn cô ta, tay vuốt ve trên thân thể trần trụi của cô ta, sau đó thừa dịp cô ta ý loạn tình mê, dùng tay chém cô ta bất tỉnh. Cô ta không kịp la lên liền hôn mê bất tỉnh.

“THẬT XIN LỖI, RITA, TÔI KHÔNG CÓ TÂM TÌNH CÙNG CÔ.” Anh đem cô ta cột vào đầu giường, lại khoác vào áo bào trắng, trở về phòng mình thay quần áo, giấu một khẩu súng bên hông, bình tĩnh lên lầu tìm Phương Tư.

Lầu một tòa thành là mê cung và phòng các tín đồ, lầu 2 là phòng cất chứa tác phẩm nghệ thuật và phòng triển lãm, Phương Tư đối với phương diện này rất yêu thích, mà những thứ này hơn phân nửa là đến từ trong tay các tín đồ. Lầu 3 mới là nơi ở của Phương Tư, ngay cả Cừ Liệt cũng rất ít vào, bên trong là một căn phòng xa hoa bề thế, phía sau phòng ngủ còn có một căn phòng nghiên cứu kiểu bí mật, là nơi cất các tín đồ.

Anh đi nhanh đến trước cửa, dùng sức đẩy cửa ra, đi thẳng vào.

Phương Tư đang nghiên cứu bộ sách trường sinh bất lão nào đó ngẩng đầu, vừa nhìn thấy anh, lập tức hiểu ra hừ lạnh, “Xem ra tiện nhân Rita kia vẫn bại

bởi tình dục của mình.”

“Cô ta tuy phóng túng, nhưng vẫn tốt hơn ác quỷ như ông.” Cừ Liệt thay đổi thái độ đối với hắn ngày xưa. Sau khi biết sự thật, anh đối với cái gì tình dục cũng kiêng kị tất cả đều biến mất, hiện tại việc duy nhất anh muốn làm, chính là giết hắn!

“Cậu..... tựa hồ trở nên không giống trước..... đi ra ngoài hô hấp không khí tự do vài ngày, lá gan cũng lớn hơn à?” Phương Tư phát hiện sát khí của anh.

“Đương nhiên, bởi vì tôi đã biết một việc.” Anh nhìn danh họa cùng tác phẩm nghệ thuật trên tường quanh phòng, không khỏi nở nụ cười. Dùng nhiều thứ trang trí cũng không giấu được tâm mục nát.

“Biết cái gì?”

“Chuyện Báo tộc.” Cừ Liệt nhìn chằm chằm hắn.

Phương Tư sắc mặt đại biến, toàn thể giới hắn là chỉ có hắn biết chuyện này, Cừ Liệt từ nơi nào biết được?

“Ta không hiểu cậu đang nói cái gì.” Phương Tư cố gắng che dấu ngạc nhiên trên mặt.

“Ông không hiểu sao? Nhưng đứa con mồ côi duy nhất của Báo tộc lại biết rất rõ ràng.....” Cừ Liệt chậm rãi nói. Anh không vội, anh chờ thường thức kẻ thất tín thừa nhận tội của mình.

“Cậu làm sao vậy? Xem tiểu thuyết nhiều quá sao? Trên đời này không có cái gì Báo tộc.....”

“Không có Báo tộc, làm sao ông có thể có sức mạnh vĩnh sinh?” Cừ Liệt nói xong giờ súng sau thắt lưng lên bắn hắn một cái.

Viên đạn theo thường lệ xuyên qua người hắn, hắn vẫn bình yên vô sự.

“Loại tục vật này sao đối phó được ta?” Phương Tư cười mỉa nói.

“Trước kia tôi nghĩ ông có ma pháp, giờ mới biết được, sức mạnh bất tử của ông đối lấy bằng chín mạng người Báo tộc!” Cừ Liệt bị phản trừng hắn.

“Hừ! Toàn nói vậy!” Phương Tư vẫn không thừa nhận.

“Phải không? Như vậy bỗng nhiên tôi muốn kết thúc mạng mình, ông không ngại chứ?” Miệng anh khê nhếch, miệng súng nhắm ngay tim mình.

“Không!” Phương Tư bỗng hoảng sợ thét chói tai.

“Vì sao sợ hãi như vậy? Tôi chết, đỡ phải phiền ông, đây không phải tốt lắm sao?” Trên khuôn mặt hung ác nham hiểm của anh có khinh thường.

“Cừ Liệt, không phải ta sợ hãi, mà là không hy vọng nhìn cậu tuổi còn trẻ đã nghĩ không thông.....” Lần đầu tiên Phương Tư biểu hiện ra mặt yếu ớt.

“Ha ha ha.....” Cừ Liệt bỗng dừng cười to, thẳng đến hốc mắt đỏ lên. “Ông cũng sợ chết? Đúng vậy, nhiều năm như vậy, ông sợ tôi gặp chuyện, lại sợ tôi tìm ông báo thù, vì thế đem tôi cột vào bên người ông, không chế tôi, sai bảo tôi, giấu đi sức mạnh của tôi, khiến tôi sống như con chó, làm khiến tôi giống đứa ngốc hai mươi ba năm!”

Gương mặt già nua của Phương Tư đầy vẻ sợ hãi, sau khi sự việc bị vạch trần, sinh mệnh hắn đã bị uy hiếp nghiêm trọng.

“Ông giết tộc nhân tôi, đoạt phi thúy của tộc tôi, thành lập một tôn giáo chuyên khống chế lòng người, mà tôi thậm chí còn ngoan ngoãn nhận lệnh của ông, làm con báo thần buồn cười cùng công cụ giết người của ông, thay ông đạt thành dã tâm của ông..... ông lừa tôi nhiều năm như vậy, cũng chỉ vì được cái gọi là vĩnh sinh?” Anh càng nói càng giận, lấy súng hướng lên danh họa trên tường bắn loạn xạ.

“Dừng tay!” Phương Tư vội vàng vẫy tay, một sức mạnh to lớn đẩy Cừ Liệt ra.

“Sức mạnh này..... chính là sức mạnh của Báo tộc à?” Cừ Liệt ngã ngồi trên đất, đồng tử mắt phát ra nhiệt quang. Sức mạnh trên người anh bị dây xích che lại hắn là cũng giống như của Phương Tư!

“Hừ! Hiện tại, những thứ đó đều là của ta!” Phương Tư không hề che dấu.

“Của ông thì sao? Ông cho là sức mạnh trộm được từ Báo tộc có thể làm ông trở thành siêu nhân bất tử? Rất buồn cười. Nhìn ông xem, ông đã quên sức mạnh này chỉ có thể cho ông bất tử, nhưng không thể cho ông trẻ vĩnh viễn, về ngoài ông vẫn mỗi ngày một già đi, thật đáng thương hại cho ông chỉ có thể học một ít vu thuật để bảo trì dung nhan.” Cừ Liệt châm chọc. Cái gì máu xử nữ, tất cả đều là kỹ xảo của hắn!

“Nhưng ít nhất ta không chết! Về ngoài của ta già đi, nhưng cơ thể ta vẫn khỏe mạnh như cũ!” Phương Tư cả giận nói.

“Ông không chết sao? Trên kế ước giữa ông và Báo tộc có nói như thế à?” Cừ Liệt nhảy về phía trước một bước, cười lạnh.

“Chỉ cần huyết mạch Báo tộc còn sống, sức mạnh cùng sinh mệnh của ta liền vĩnh viễn không mất đi.”

“Nhưng. nếu tôi chết đi?” Cừ Liệt hai tay buông xuống, tiêu sái đứng, trong tay cầm chặt súng, tóc đen hỗn độn, ánh mắt như kiếm, giờ phút này toàn thân anh chứa đầy khoái cảm trả thù, cùng sự thiết tha cái chết.

Phương Tư thờ hốc vì kinh ngạc, không dự đoán được anh lại nói như vậy. Mọi người đều sợ chết, không có ngoại lệ, tuyệt đối không có!

“Ngươi. Ngươi sẽ không làm chuyện điên rồ! Nghĩ lại xem, ngươi có người yêu, có tương lai tốt đẹp. Ngươi. Ngươi là hậu nhân duy nhất của Báo tộc, nếu ngươi chết đi, tất cả đều xong rồi, tính cả Báo tộc thần bí cũng sẽ biến mất khỏi trái đất a!” Hắc vội vàng khuyên anh.

Lời nói của Phương Tư nhất nhất hiện lên trong óc Cừ Liệt. Đúng vậy, anh cũng lưu luyến rất nhiều chuyện, mà anh khó bỏ nhất, chính là Tước Lợi Nhi!

Nếu có thể, anh cũng muốn sống chung với Tước Lợi Nhi, anh muốn cô thay Báo tộc kéo dài huyết mạch, anh muốn ở cùng cô cả đời cả kiếp.

Nhưng, Phương Tư tuyệt không thể sống! So với tình yêu cá nhân, cừ hận của tộc nhân càng sâu như biển, anh không thể để chín vị tộc nhân kia oán hận khó tiêu.

“Ta không cần! Chỉ cần có thể giết ngươi, ta nguyện ý phụng bồi mạng này!” Anh bình tĩnh nhìn chằm chằm Phương Tư, lửa giận trong mắt cơ hồ muốn cháy lan đến người Phương Tư.

“Ngươi. Ngu ngốc! Ta sẽ không để ngươi uy hiếp ta.” Phương Tư lui về phía sau từng bước, lấy ra một cái bàn phím cỡ bàn tay màu đen, cười nói: “Có thứ này, ta muốn ngươi sống, ngươi sẽ không chết được.”

Cừ Liệt biết đó chính là thiết bị điều khiển dây xích, chỉ cần Phương Tư đưa mật mã vào, anh phải biến thành một con báo đen nghe lời.

“Có lẽ ta không kiên nhẫn sống, muốn tháo dây xích này xuống, Phương Tư.”

“Ngươi muốn cưỡng chế tháo bỏ?” Phương Tư chấn động. Lúc trước vì hạn chế anh, mới trang bị bom trong dây xích, nhưng giờ lại uy hiếp đến mình!

“Có mật mã hay không đều không sao cả, dù sao ta sẽ cùng chết với ngươi!” Mạng anh đúng là lợi thế chủ yếu để đối phó Phương Tư.

“Ngươi.” Phương Tư nói xong muốn ấn mật mã, biến anh thành báo đen.

“Ngươi lại ấn nữa, ta liền nổ súng.” Cừ Liệt cảnh cáo hắc. Biến thành báo đen cần ba mươi giây, trong khoảng thời gian này muốn tự sát còn không dễ dàng sao?

Phương Tư mặt biến thành tử màu tím, đúng là không có cách!

Hai người giằng co. Không khí căng thẳng, thẳng đến khi một tiếng nổ mạnh từ bên ngoài truyền đến, phía bên phải tòa thành bị nổ sập, mọi người sợ hãi chạy, một bức tường lớn trong phòng Phương Tư đổ ầm xuống, Phương Tư cùng Cừ Liệt không thể không tránh, lao xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hoàn thành!

Tước Lợi Nhi nhìn tòa thành sụp đổ, vừa lòng gật gật đầu.

Cô từ câu lạc bộ linh lực đuổi theo, trong lòng sớm định tốt kế hoạch. Trước đem thành làm nổ một nửa, đuổi tín đồ ra ngoài, sẽ tìm Phương Tư quyết đấu.

Cô biết Cừ Liệt hiện tại nhất định đang ở cùng Phương Tư, cô chỉ sợ anh thật sự sẽ làm chuyện điên rồ, dùng mạng mình để đổi mạng Phương Tư, vì thế bằng tốc độ nhanh nhất từ cửa sáng đuổi theo, trước khi đi quản lý cho cô một thiết bị đưa mật mã vào, muốn cô từ ba mật mã đã biết suy ra mật mã cuối cùng, nói không chừng cái đầu thiên tài của cô có thể nghĩ ra được.

Mình có lợi hại như vậy không? Cô thờ dài một hơi, chuyện liên quan đến sống chết của Cừ Liệt, hơn nữa chỉ một phần mười cơ hội, làm sao cô biết lúc trước Phương Tư đặt mật mã là lựa chọn ngẫu nhiên hay là có ý nghĩa khác?

Có điều, theo tâm lý học, rất nhiều người đặt mật mã hơn phân nửa là những con số có liên quan đến bản thân mình, cô cũng vì thế đã tra qua Phương Tư người này, chỉ tiếc hãn hãn là một kẻ cô độc, không có địa vị, không nhiều con số, tư liệu có liên quan đến hãn hãn tất cả đều không tồn tại, bởi vậy, cô ngay

cả không gian liên tưởng cũng không có, nếu muốn tìm ra mật mã thứ tư liền khó càng thêm khó. Một chín bảy?!

Trong đầu cô lại xuất hiện những con số này, mật mã chính thể thoát nhìn giống một năm nào đó, Phương Tur dùng năm nào làm mật mã đây?

Cô vừa nghĩ vào đi vào tòa thành, rất nhiều tin đồ liền mình chạy ra ngoài, chỉ có cô đi vào, sau đó, phía sau một đám người, Phương Tur cùng Cừ Liệt đang đứng trong đại sảnh sụp đổ, cách xa nhau bảy, tám mét gần gũi.

“Cừ Liệt!” Cô hô to một tiếng, thân hình nhanh chóng đến cạnh anh.

“Tước Lợi Nhi?” Cừ Liệt cũng không bắt ngờ khi cô tới, chỉ không nghĩ tới cô đến nhanh như vậy.

“Anh không sao chứ?” Cô nhìn dây xích của anh, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, anh chỉ cùng Phương Tur nói chút chuyện thôi.” Anh nhếch miệng, khinh miệt nhìn Phương Tur.

“Cô lại tới nữa, Ngài Lăng tiểu thư, lần trước giáo huấn còn chưa đủ sao?” Phương Tur lạnh lùng nói.

“Lần trước có chút sợ hãi, mới có thể trúng thủ đoạn của ngươi, nhưng lúc này, ta tin tưởng nhất định có thể hủy sạch Tịnh Linh hội.” Cô nói xong nhìn nhìn bốn phía, tự tin cười.

“Hừ! Ngươi dám làm nổ tòa thành của ta, hủy kho tàng của ta, hôm nay đừng hòng sống rời khỏi đây.” Phương Tur tức giận.

“Đừng nói mạnh miệng, Phương Tur. Hôm nay ta đến đây ngoại trừ cứu toàn bộ tin đồ ra khỏi nơi này, quan trọng nhất, là đến lấy một thứ.” Cô hai tay chống eo, vóc dáng tuy nhỏ, khí thế lại khiến người.

“Thứ gì?”

“Mạng người!”

“Ha ha ha! Mạng ta?” Phương Tur cuồng tiếu. “Trên đời này không ai lấy được mạng ta!”

“Ngoại trừ Cừ Liệt?” Cô cũng cười?

Phương Tur ngăn ra, mới nói: “Đúng vậy, chỉ có hắn. Chỉ cần hắn chết, ta liền không sống được, nhưng mà, ngươi đành lòng để hắn chết sao?”

Cô nhìn Cừ Liệt, anh cũng đang nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt hai người có thâm tình mâu thuẫn, nhưng đều không mở miệng.

Cô luyến tiếc!

“Hắn phải sống, đúng hay không? Điểm ấy ta tin tưởng chúng ta đều nhất trí.” Phương Tur âm hiểm cười.

“Cô ấy đương nhiên bỏ được.” Cừ Liệt bỗng nhiên mở miệng. “Bởi vì ta đã mua một hy vọng với cô ấy.”

“Hy vọng gì?” Phương Tur nghi hoặc hỏi.

“Giết ta!” Trong mắt Cừ Liệt xẹt qua ánh sáng lạnh.

“Cái gì? Người. Người điên rồi?” Phương Tur kinh hãi chợt lóe rồi biến mất. “Ngươi hạ thủ được sao? Ngài Lăng tiểu thư, giết người đàn ông người yêu?”

Tước Lợi Nhi lấy ra một khẩu súng, không nói lời nào, trong nháy mắt liền lệch vị trí đến phía sau Phương Tur, trầm giọng trả lời: “Ta không giết anh ấy, ta muốn giết là ngươi!” Nói xong, ở khoảng cách gần gũi nã một phát súng vào gáy hắn.

Phương Tur không né tránh, chỉ vậy vậy, phá động trên đầu tự nhiên thu lại, viên đạn sau khi xuyên qua đầu hắn liền rơi xuống lòng bàn tay hắn vurun ra.

“Ngươi.” Tước Lợi Nhi bị một màn này làm kinh hãi nói không ra lời.

“Ngươi cho là. vĩnh sinh ta có được là cái gì?” Phương Tur cười xoay người, vurun đôi tay khô quắt như móng vuốt bắt lấy khuỷu tay cô.

“Tước Lợi Nhi, tránh ra.” Cừ Liệt sợ cô bị thương, vội vàng kêu to.

Cô muốn dùng niệm động lực né tránh, nhưng tay bị móng vuốt Phương Tur nắm giống bị rễ cây cuốn lấy, tránh thế nào cũng không được.

“Đây là sức mạnh! Cho ngươi thấy sức mạnh thực sự của ta!” Phương Tur tiến lên, ở trước mặt cô nhếch miệng cười, nếp nhăn cùng gương mặt già cả lần lượt thay đổi như yêu ma, làm người ta kinh sợ.

Tước Lợi Nhi xoay người gọn gàng, hai chân giương lên, đá về phía gương mặt già nua của hắn.

Phuong Tur tay không buông, chỉ dùng quai trượng đỡ chân cô, sau đó một tay giữ chặt cổ cô, kèm chế cô.

Thoáng chốc, Tước Lợi Nhi chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân bị ngăn lại, hoàn toàn không phát huy được.

“Tước Lợi Nhi!” Cừ Liệt phi thân qua, đánh lên mặt Phuong Tur.

“Ngươi còn không biến thân?” Phuong Tur chờ anh mất đi bình tĩnh, sau đó đẩy Tước Lợi Nhi về phía anh.

Cừ Liệt thấy Tước Lợi Nhi ngã vào anh, liền ôm eo cô, lui lại mấy bước mới đỡ được cô. Nhưng đúng lúc này, dây xích anh lại bắt đầu tác quái, anh run lên một chút, giương mắt trừng Phuong Tur.

“Ta muốn ngươi tự tay giết người ngươi yêu nhất, Cừ Liệt.” Phuong Tur âm ngoan nói xong, ấn vào thiết bị không chế.

“Không!” Cừ Liệt bị kích thích chấn động ngã trên đất, anh muốn dùng sức mạnh toàn thân ngăn cản mình biến thành báo đen tàn bạo, nhưng thân thể vẫn không chịu chi phối mà nổi lên biến hóa.

“Cừ Liệt!” Tước Lợi Nhi vội vàng vọt tới bên người anh, lấy ra thiết bị đưa mặt mã vào mà quản lý cho, ấn một chín bảy.

Nhưng, số cuối cùng là mấy đây? Cô chậm chạp không dám quyết định.

Cừ Liệt tự biết sau biến thành báo đen, nhất định sẽ nghe lệnh Phuong Tur mà thương tổn cô, vì thế lớn tiếng kêu lên: “Giết anh đi! Tước Lợi Nhi! Ngay bây giờ!”

“Không!” Cô lắc đầu, liều mình muốn thay anh cời bỏ dây xích.

“Tước Lợi Nhi ——” Giọng anh trở nên khàn khàn.

“Không! Em không thể!” Cô gấp đến độ mồ hôi cùng nước mắt cùng rơi.

Vừa tri hoãn như vậy, Cừ Liệt trong thống khổ biến thành báo, hét lớn một tiếng, từ bên người cô nhảy ra.

“Ha ha ha! Bây giờ, ngươi nên làm gì đây?” Phuong Tur cười vuốt đầu báo đen, dùng ánh mắt thương hại nhìn cô.

“Ngươi đừng đắc ý, Phuong Tur, ngươi không thể khống chế Cừ Liệt cả đời, anh ấy cũng sẽ chết, đến lúc đó, huyết mạch Báo tộc đoạn tuyệt, ngươi trốn không thoát vận mệnh đâu.” Tước Lợi Nhi chỉ giận nói.

“Yên tâm, ta sẽ tìm người tới thay hân sinh con, đến lúc đó, ta sẽ tự mình giết hân, hơn nữa thay hân chiếu cố đời tiếp theo của hân. Ha ha ha!” Phuong Tur cực kỳ đắc ý.

“Quá đáng!” Tước Lợi Nhi tức giận di động đến bên người hân, vung tay chém xuống.

“Cừ Liệt, giết cô ta!” Phuong Tur không chút hoang mang ra lệnh.

Cừ Liệt nhảy “vèo” đến trước mặt Tước Lợi Nhi, vurun chân trước chụp vào thân thể cô.

“Cừ Liệt!” Cô vội vàng lăn ra sau, nhìn báo đen một lòng muốn đưa cô vào chỗ chết, vừa vội vừa tức.

“Ngươi có thể không đành lòng giết hân, có điều, hân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Phuong Tur lạnh nhạt nhìn bọn họ hồ đầu.

“Cừ Liệt!” Cô lại gọi một lần, trong đầu nghĩ đến lời Cừ Liệt nói với cô: Nếu anh lại biến thành báo đen giết người, hãy giết anh.

Không! Cô không muốn có kết cục như vậy!

Cừ Liệt một lòng nghĩ rằng tự sát có thể giải quyết Phuong Tur, nhưng mà, nếu có người mang con anh, Phuong Tur không phải vẫn có thể tiếp tục bắt tử sao?

Mà cô. cô vuốt bụng mình, cô ở cùng Cừ Liệt, có thể có con hay không vẫn chưa biết, nhưng điều chắc chắn là, giết Cừ Liệt tuyệt đối không phải cách tốt nhất diệt trừ Phuong Tur.

Cừ Liệt trong lúc cô trầm tư đã triển khai hành động, anh xoay vòng quanh cô, tìm cơ hội xuống tay.

“Phuong Tur, tuy rằng ngươi bắt tử, nhưng trường sinh với một bộ da già cỗi có tác dụng gì chứ? Ngươi không soi gương sao? Mặt của ngươi đã nhăn nheo như thịt heo hư thối.” Cô chuyển suy nghĩ, muốn chọc giận hân, xem có thể hay không tìm hiểu tư liệu có liên quan đến hân.

“Câm mồm! Chỉ cần ta sống, có thể nghiên cứu ra được vật trẻ mãi không già, đến lúc đó, ta sẽ dùng da thịt non mềm của phụ nữ các ngươi để đổi da, mà ngươi nhất định sẽ là người đầu tiên làm vật thí nghiệm bị ta lột da.” Phuong Tur cười gian ác.

“Biến thái!” Cô chửi ầm lên, chưa từng gặp qua người ghê tởm như vậy.

“Cửu Liệt, mau giết cô ta!” Phương Tư tăng thêm lực đạo lên dây xích.

Cửu Liệt gào lớn đánh về phía cô, cô di động né tránh công kích của anh, ngoài miệng không ngừng nói: “Người giết ta sẽ khiến câu lạc bộ linh lực phản công, người không sợ sao?”

“Câu lạc bộ linh lực tính cái gì? Người Báo tộc còn không phải chết hết trong tay ta sao!”

“Đó là người lừa bọn họ, nếu không nhiều năm trước người đã sớm chết vì bị ung thư rồi.” Cô vừa nói vừa chiến, thất thần một cái, bị móng vuốt Cửu Liệt đào qua cánh tay, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhũn lại.

“Hừ! Người biết không ít chuyện đó! Đúng vậy, ung thư thiếu chút nữa đã lấy mạng ta, hai mươi ba năm trước ta lại may mắn có cơ hội trọng sinh. Năm đó là năm đáng kỷ niệm.”

Năm kỷ niệm?

Tước Lợi Nhi bị những lời này đánh thức một điểm trong đầu, cô vội vã muốn bắt lấy suy nghĩ kia, không chú ý tới Cửu Liệt đã chạy đến gần cô, “Ầm” lại bị anh đánh ngã, còn chưa kịp đứng dậy, Cửu Liệt đã đè lên người cô, hai móng vuốt lên trước ngực cô, tùy thời xé rách cô.

Năm kỷ niệm! Hai mươi ba năm trước là năm Cửu Liệt sinh ra, cũng là năm Phương Tư có được sức mạnh vĩnh sinh.

Đúng rồi! Theo lời hắn nói, như vậy hắn là năm một chín bảy mươi lăm!

Răng nhọn của Cửu Liệt đã cắn vào cổ cô.

Năm một chín bảy mươi lăm là năm kỷ niệm vĩnh viễn khó quên của Phương Tư! Trong đầu cô còn đang suy nghĩ chuyện này.

Móng vuốt Cửu Liệt đã đâm vào ngực cô.

Như vậy, mật mã nhất định là một chín bảy mươi lăm! Mắt cô sáng lên, nhanh chóng từ trên người lấy ra thiết bị đưa mật mã vào, ngay trước lúc sắp sửa bị Cửu Liệt cắn nuốt, ấn xuống con số quyết định ——

Một, chín, bảy, năm

“Tạch” một tiếng dây xích bung ra, từ trên cổ Cửu Liệt rơi xuống.

Phương Tư mở lớn mắt, khó có thể tin lui về phía sau vài bước.

Động tác của Cửu Liệt ngừng lại, sự điên cuồng cũng theo dây xích giải trừ mà biến mất, một loạt tiếng động và gió không biết từ chỗ nào thổi tới, bao phủ anh, đồng tử mất màu vàng như hổ phách của anh tỏa sáng lập lòe, lông đen toàn thân cũng vì sức mạnh thức tỉnh mà trở nên sáng bóng.

“Cửu Liệt.” Tước Lợi Nhi không thể xác định anh đã tỉnh táo chưa, thì thào nhẹ gọi anh.

Báo đen buông cô ra, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, bỗng dưng lấy anh làm trung tâm nổi lên một trận gió lớn, anh trong chớp mắt liền biến trở về hình người.

Anh có chút khác lạ, tóc hơi dài hơn, thân thể trần trụi sáng bóng, hơn nữa tựa hồ trở nên càng thêm cường tráng rắn chắc, mỗi một múi cơ bắp đều tản ra sức mạnh bức người.

“Cửu. Cửu Liệt.” Phương Tư không khỏi sợ hãi lên, bộ dáng của Cửu Liệt giờ phút này cực kỳ giống cha anh.

“Cảm giác thật tốt.” Anh cúi đầu nhìn hai tay, nở nụ cười. Sức mạnh cùng ý thức bị giấu kín của anh đều sống lại! Chuyện có liên quan đến thân thể mình, chuyện Báo tộc, tất cả đều nhất nhất hiện lên trong đầu anh.

“Cửu Liệt?” Tước Lợi Nhi lại gọi anh lần nữa, cảm giác anh trong nháy mắt đã trưởng thành hơn.

“Tước Lợi Nhi!” Anh quay đầu thấy cổ cùng ngực cô có vết máu loang lổ, trong lòng anh co rút đau đớn vài lần, khom người ôm lấy cô, thấy có lỗi hôn trán cô. “Thật xin lỗi, lại làm em bị thương.”

“Một chút thương tích ấy không có gì đáng ngại, nhưng dây xích của anh đã mở được, thật tốt quá!” Cô bắt đầu cảm thấy hưng phấn, sớm quên vết thương trên người.

“Em làm thế nào tìm ra được mật mã?” Anh đỡ cô đứng lên.

“Vậy phải cảm ơn Phương Tư rồi, là hắn cho em linh cảm.” Cô cười dựa vào anh.

Phương Tư nghe vậy sắc mặt càng thêm trắng bệch, hắn làm sao có thể quên cô gái này thông minh như vậy?

“Phương Tư, giờ là lúc nên tính toán sổ sách.” Cừ Liệt đi về phía hấn, trên mặt có nụ cười trí mạng.

“Cừ Liệt.....” Phương Tư không biết vì sao trong lòng sợ hãi như vậy, giống như khổng chế không được Cừ Liệt, hấn sẽ bị hủy diệt, nhưng hấn rõ ràng là bắt từ a!

“Ngươi còn nhớ rõ khế ước giữa ngươi cùng Báo tộc không?” Cừ Liệt lại tiến tới trước.

“Muốn..... muốn làm gì?” Phương Tư càng không ngừng lui về sau.

“Khế ước Báo tộc, chỉ có người Báo tộc có thể lấy lại, hiểu không?”

“Có ý gì?” Phương Tư mở to hai mắt.

“Vĩnh sinh của ngươi..... đã kết thúc!” Cừ Liệt nói xong vươn tay, một luồng gió từ bốn phương tám tụ đến trên người anh, anh đưa lưng về phía mặt trời lặn, luồng gió biến ảo thành chín bóng báo đen, bay xung quanh người anh.

“Không!” Phương Tư sợ tới mức hai chân như nhũn ra, hấn nhận ra chín báo ảnh kia, tất cả bọn họ đều là u linh của Báo tộc.

“Ngươi đã dùng trộm linh lực vĩnh sinh hơn hai mươi năm, hiện tại ta muốn ngươi dùng linh hồn ngươi để tế những tộc nhân đã chết của ta, nhận mệnh đi!” Anh vừa nói xong, chín báo ảnh hóa thành phong đao, từ mọi phương hướng bổ về phía Phương Tư, chém hấn máu me đầy người, không ngừng kêu thảm.

“Không! Tại sao có thể như vậy? Ta là bắt từ! Không ai giết được ta!” Phương Tư nắm tay giận kêu, hai tay liều mình quơ quào, nhưng không có chút sức mạnh nào.

Linh lực hấn chuyển qua trên người Cừ Liệt đã bị đòi về.

Giờ phút này, hấn chỉ là một phạm nhân, hơn nữa còn là ông già!

“Ngươi nên thỏa mãn.” Cừ Liệt nói xong trong tay phát ra một luồng sáng, bắn thẳng tìm Phương Tư.

“Này..... sao..... sao có thể.....” Phương Tư nghẹn họng nhìn trần trời, ánh mắt lòi ra miệng ngáp ngáp, biểu lộ không sót hoảng sợ trong lòng hấn.

Hấn chậm rãi ngã xuống, tất thảy khi mắt chưa khép lại, giống như không cam lòng.

Tước Lợi Nhi lẳng lặng nhìn chăm chú vào một màn không thể tưởng tượng này, nói không nên lời. Thì ra linh lực Cừ Liệt có được lớn như vậy, cơ hồ cùng Huyền Dạ Thần Hành không phân cao thấp.

“Hấn..... đã chết sao?” Cô đi đến bên người Cừ Liệt.

“Đúng vậy, em xem” Cừ Liệt ôm lấy cô, chỉ vào Phương Tư toàn thân dần dần khô cạn thành hài cốt.

“Đây là?” Cô che miệng lại, càng thêm kinh hãi.

“Cái gọi là vĩnh sinh, chẳng qua là Báo tộc dùng linh lực chế tạo ra ảo giác, hơn hai mươi năm qua đều là linh lực mãnh liệt chống đỡ tinh thần hấn, kỳ thật thân thể hấn đã sớm chết.”

“Như vậy, Báo tộc kỳ thật cũng không có sức mạnh trường sinh bất lão.....”

“Đúng vậy.”

“Vậy biến thành báo đen cũng là ảo giác à?”

“Không..... việc này là thật, anh là báo đen, báo đen cũng là anh. Em thích người nào?” Anh nhíu mày, trêu đùa hỏi.

“Đều thích!” Cô ôm lấy anh, bỗng nhiên thân thể run rẩy một chút. “May mắn em không làm theo lời anh nói giết anh đi.....”

“Đúng vậy, cuối cùng anh cũng biết em yêu anh đến mức nào.” Anh cúi đầu hôn cô, tình cảm yêu quý khó nói nên lời.

Ngay lúc bọn họ ôm nhau, một bóng người núp trong tòa thành yên lặng bắn ra một viên đạn, điểm cuối cùng của đường đạn, chính là gáy Cừ Liệt.

“Cừ Liệt!” Tước Lợi Nhi cơ hồ không nghĩ nhiều, vừa cảm ứng được sát khí đồng thời liền chuyển vị trí đến phía sau Cừ Liệt, chuẩn bị dùng thân thể thay anh đỡ viên đạn kia.

Cừ Liệt nhanh chóng xoay một vòng, ôm Tước Lợi Nhi vào lòng, giơ tay lên, một ngọn gió đánh thẳng tới viên đạn vạch kia, đánh nó thành cát bụi.

“Trời ạ! Rất nguy hiểm!” Anh kinh hồn định trách cứ, nếu vừa rồi anh trễ vài giây, cô chỉ sợ đã sớm trúng đạn.

“Có người! Là ai?” Tước Lợi Nhi nhìn chăm chăm bóng người kia quát khẽ.

Rita đi ra trong bóng tối, đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch, hai mắt tràn ngập đổ lệ, cầm súng trong tay, âm ngoan nói: “Hai người thật ân ái nhỉ!”

“Rita!” Cừu Liệt nhướng mày. Ánh mắt cô điên cuồng, không phải hiện tượng tốt.

“Cừu Liệt, anh phá hủy nơi này, định mang theo niềm vui mới vô mong chạy lấy người sao? Không dễ dàng như vậy!” Rita quát. Cô ta từ nhỏ lớn lên ở đây, Tịnh Linh hội chính là thế giới của cô ta, nay, người đi nhà trống, ngay cả đối tượng yêu mến cũng muốn rời đi, cô ta sao có thể chịu được loại kích thích này?

“Rita, cùng các tín đồ lên thuyền đi thôi, Tịnh Linh hội đã không còn tồn tại.” Cừu Liệt đem Tước Lợi Nhi bảo vệ sau người, có ý tốt khuyên nhủ.

“Không! Đây là nơi, nếu nơi không phản bội, nơi này cũng sẽ không biến mất, đây là nơi! Nơi giết Phương Tư, đem tất cả những điều tốt đẹp vốn có hủy diệt, ta sẽ không cho nơi vừa lòng đẹp ý!” Rita đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Những thứ này vốn không tốt đẹp, cô đừng tiếp tục trầm mê.” Cừu Liệt muốn thức tỉnh cô ta.

“Đây chỉ là cái cớ của nơi, bởi vì nơi vội vã bỏ tất cả, muốn đi cùng con ả này..... Ta muốn các nơi không đi được, ta muốn các nơi cùng ta xuống địa ngục gặp Phương Tư!” Cô nói xong quăng ra một vật thể kỳ lạ hình tròn, thoáng chốc khói dày đặc.

“Nguy rồi! Là thiết bị phát nổ tự chế của Phương Tư, đi mau!” Cừu Liệt biết đó là thuốc nổ sức công phá mạnh Phương Tư nghiên cứu, vì phòng ngừa người ngoài xâm nhập mà đã dùng, uy lực của nó đủ để san bằng tòa cao ốc chọc trời.

Anh mang theo Tước Lợi Nhi nhảy về sau, dùng linh lực lập kết giới vây quanh bọn họ; Tước Lợi Nhi cũng dùng niệm động lực tăng mạnh kết giới, đem hai người chuyển lên bầu trời, đứng xa xa nhìn cảnh bom nổ.

Một tiếng nổ vang đầy trời cùng ánh lửa đỏ rực, tòa thành Tịnh Linh hội theo Rita tự bạo mà trở thành vùng đất bằng, giữa cảnh tượng đổ nát ngoại trừ cát bụi mù mịt, cái gì cũng không còn.

Tước Lợi Nhi cùng Cừu Liệt ôm nhau nhìn Tịnh Linh hội tượng trưng cho dã tâm của Phương Tư đã hóa thành hư ảo, trong lòng rất cực thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vàng dương cuối cùng cũng chìm vào mặt biển, chỉ còn lại rặng mây màu chanh hồng phía chân trời, trước khi đêm đen yên tĩnh buông xuống che mờ tất cả ánh sáng.

Chuyện Tịnh Linh hội đã chấm dứt, tất cả tín đồ đều tỉnh táo lại, trở lại cuộc sống của mình, mọi người hoàn toàn không có ký ức gì về khoảng thời gian kia, chỉ khi xem lại tài khoản trong sổ tiết kiệm của mình, mới giật mình nhận ra mình đã ngây ngốc làm người cống hiến cho Tịnh Linh hội một thời gian.

Nhiệm vụ kết thúc, Tước Lợi Nhi không chỉ có đạt thành hy vọng, còn dẫn theo hội viên mới trở lại câu lạc bộ linh lực báo danh, cô nghĩ rằng từ nay về sau Cừu Liệt có thể thể thân Lãnh Quan, gia nhập hàng ngũ hội viên. Nhưng mà, mọi việc không thuận lợi như cô tưởng.....

“Nói như vậy, đây là cái đầu thiên tài của em đúng lúc nghĩ ra mật mã mới làm chuyện này kết thúc viên mãn?” Huyền Dạ Thần Hành ngồi trên sofa trong tổng bộ, khẽ híp mắt, nhìn Tước Lợi Nhi hoa chân múa tay vui sướng miêu tả toàn bộ quá trình, không khỏi gật đầu a dua một phen.

“Em không có ý này, chính là vừa vặn Phương Tư nói một vài câu khiến em có phỏng đoán chính xác.” Tước Lợi Nhi làm sao có thể nghe không ra lời châm chọc của Huyền Dạ Thần Hành.

“Phải phải, năng lực trinh thám vô cùng lợi hại.”

“Đừng bởi vì IQ của một cô gái nhỏ hơn anh gần mười tuổi cao hơn anh mà bất bình, Huyền Dạ.” Cô liếc anh một cái, đáng vẻ như tiểu quý.

“Anh là khen ngợi em nha!” Anh lười biếng nở nụ cười.

“Ha! Em nghe không hiểu.” Cô đi đến sofa ngồi xuống, lại đứng lên, thoát nhìn tâm thần không yên.

Cô đã ở đây nói chuyện với Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết hai giờ, sao Cừu Liệt còn chưa ra? Anh cùng quản lý đang nói cái gì?

Huyền Dạ Thần Hành đối với việc lòng cô không yên đã sớm xem trong mắt, cô tuy rằng tán gẫu giống như rất vui vẻ, trên thực tế ánh mắt không biết nhìn phòng hệ thống mấy tính bao nhiêu lần.

“Đừng khẩn trương, quản lý sẽ không đánh nhau với Cừu Liệt.” Anh an ủi.

“Còn cần anh nói à? Quản lý đánh nhau với ai bao giờ?” Cô tức giận cãi lại.

“Vậy em đang lo lắng cái gì?” Lôi Xiết vừa nói điện thoại với bà xã An Dĩ Nhạc, đem điện thoại di động bỏ vào, mới xoay người hỏi.

“Cô ấy đang lo lắng Cừu Liệt cự tuyệt gia nhập câu lạc bộ.” Huyền Dạ Thần Hành chen một câu.

“Có em ở đây, cậu ta sao có thể không gia nhập.” Lôi Xiết nhướn mi, tình cảm của Tước Lợi Nhi cùng Cừ Liệt phát triển hoàn toàn trong dự đoán của bọn họ.

“Nếu là anh, anh sẽ không gia nhập.” Huyền Dạ Thần Hành nói.

“Vì sao?” Tước Lợi Nhi lập tức bỏ nhào đến trước mặt anh hỏi.

“Có người đàn ông nào muốn nhìn cô gái mình thích cả ngày mạo hiểm vào sinh ra tử?” Huyền Dạ Thần Hành tựa như chuyên gia tư vấn.

“Phải không?” Cô mở to hai mắt. Cừ Liệt sẽ để ý việc này sao?

“Đúng vậy.”

“Nhưng..... anh ấy hẳn phải biết đây là công việc của em.....” Cô nhú mi nhìn trần nhà.

“Bởi vì như thế, cậu ta nhất định sẽ ra điều kiện.....”

“Điều kiện gì?”

Cô nói vừa hỏi ra miệng, cửa phòng tổng bộ đã bị đẩy ra, Cừ Liệt như gió đi vào, vẻ mặt giận dữ nói: “Nếu không cho tôi đi theo Tước Lợi Nhi làm nhiệm vụ, tôi sẽ không gia nhập!”

Huyền Dạ Thần Hành ném cặp cô ánh mắt “trong dự kiến”, nở nụ cười.

“Cừ Liệt, hội viên đều hành động một mình.....” Cô có chút thẹn thùng, đi về trước khuyên Cừ Liệt.

“Ai quy định?” Anh hỏi cô.

“Là..... câu lạc bộ quy định a!” Cô cầm hai đuôi tóc nói.

“Quy định còn không phải do người nghĩ ra à.” Anh hừ lạnh.

“Cừ Liệt.....”

“Dù sao muốn anh nhìn em vì ‘hy vọng’ người khác bán mạng anh làm không được, trừ phi anh đi theo em.” Tính tình bướng bỉnh của anh mười phần giống báo đen.

“Lo lắng cho Tước Lợi Nhi như vậy, dứt khoát ăn luôn cô ấy đi, để cô ấy vĩnh viễn ở trong cơ thể cậu, không rời một bước.” Huyền Dạ Thần Hành trêu chọc nói.

“Tôi cũng không có thỉnh giáo cao kiến của anh.” Cừ Liệt không khách khí chống đối anh, một chút cũng không có tôn kính đối với tiền bối.

“Tôi chỉ có ý tốt, nhìn cậu như vậy, rất giống thiếu niên vừa rơi vào lưới tình, tuyệt không phù hợp với tuổi của cậu.” Huyền Dạ Thần Hành lại bắt đầu trêu anh.

“Vậy thì sao? Tôi yêu Tước Lợi Nhi, cũng chỉ muốn bảo vệ cô ấy, tâm tình này kẻ không có người yêu sẽ không thể hiểu.” Cừ Liệt đáp trả càng tuyệt hơn.

“Hắc, cũng biết phản kích à.” Huyền Dạ Thần Hành cũng không tức giận, chỉ cảm thấy thú vị.

“Cừ Liệt, anh bình tĩnh một chút.” Tước Lợi Nhi bắt lấy tay anh, vừa xấu hổ nói.

“Ở đây không phải là người nói chuyện lớn tiếng có thể chiếm thượng phong, nhóc con!” Lôi Xiết lạnh lùng cảnh cáo.

“Tôi chỉ nói ra ý nghĩ của mình, vậy có gì sai?” Khuôn mặt tuấn tú của Cừ Liệt trầm xuống.

“Cậu nói đúng, chỉ là không nhận thức rõ lập trường của cậu. Câu lạc bộ linh lực không chịu uy hiếp, mà hội viên cũng không nhất định là cậu mới được, chúng ta cũng không để ý chỉ có ba hội viên, cậu muốn gia nhập hay không đối với chúng ta một chút ảnh hưởng cũng không có.” Huyền Dạ Thần Hành dựa vào sô pha, một tay chống cằm nhìn anh.

“Anh ngay từ đầu liền nhìn tôi không vừa mắt, đúng không?” Cừ Liệt khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt sắc bén bắn về phía Huyền Dạ Thần Hành.

“Có sao?” Anh hé miệng cười, nhún nhún vai.

“Anh lấy trêu chọc tôi làm vui, âm hiểm ngồi ở một bên xem tôi bị anh đùa xoay quanh, khi rảnh liền dùng lời khiêu khích, chỉ có thể đưa ra kết luận này là phù hợp với hành vi của anh.” Cừ Liệt ngược lên, đối mặt với anh ta.

“Đây là thành kiến của bản thân cậu.” Anh vẫn luôn tao nhã cười.

“Mặc kệ là thành kiến hay là trực giác, dù sao tôi không quan tâm, bởi vì ấn tượng của tôi đối với anh cũng không khá hơn chút nào.” Cừ Liệt hừ lạnh.

“Vậy thật sự là làm người ta thất vọng.”

“Anh cứ việc che dấu tâm tình của mình đi! Loại người ngay cả đối với đồng bọn cũng dùng mặt nạ giống anh, nhất định cô độc cả đời.” Cừ Liệt tuy rằng trẻ hơn Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết, nhưng tâm tư anh sâu sắc, liếc mắt một cái có thể nhìn ra Huyền Dạ Thần Hành vui đùa âm ỉ tất cả đều là công phu ngoài mặt.

Ánh mắt Huyền Dạ Thần Hành chợt tối, lần đầu tiên anh bị người chọc giận, Cừ Liệt thật là có năng lực.

“Được rồi! Còn chưa trở thành đồng bọn đã âm ỉ, về sau như thế nào ở chung?” Lôi Xiết không xem nhẹ giấy ngăn ngại Huyền Dạ Thần Hành biến sắc mặt, hơi kinh hãi, lập tức hoà giải.

“Tôi không xác định chúng ta sẽ có cơ hội ở chung.” Giọng nói của Huyền Dạ Thần Hành không còn trầm bổng.

“Huyền Dạ?” Tước Lợi Nhi nghe ra anh không vui, làm sao vậy, xong rồi xong rồi, ngay cả Huyền Dạ tính tình tốt cũng tức giận?

“Tôi không khẳng định chúng ta sẽ trở thành bạn bè.” Cừ Liệt bất tuân nói.

“Cừ Liệt!” Tước Lợi Nhi thật sự không nghĩ tới chuyện lại biến thành như vậy, lãnh mặc Lãnh Quan vừa đi, lại đến một Cừ Liệt ý thức bản thân mãnh liệt, câu lạc bộ linh lực còn có những ngày vui vẻ yên bình sao?

“Nếu cậu nghĩ thế, không cần ở lại câu lạc bộ!” Lôi Xiết trừng Cừ Liệt.

“Tôi không muốn ở lại, nhưng tôi muốn đi theo Tước Lợi Nhi.” Cừ Liệt nói.

“Tận lực bám cô ấy đi! Báo đen trung thành.” Huyền Dạ Thần Hành châm biếm.

“Anh.....” Cừ Liệt mắt muốn phát hỏa.

“Đủ đi? Các người!” Nhìn ba người đàn ông bọn họ hình thành tam giác đối lập, không khí cứng ngắc cùng mùi thuốc súng đều khiến cảm xúc của Tước Lợi Nhi không khống chế được, cô đứng giữa bọn họ la to, gương mặt xinh đẹp thanh mỹ lạnh lùng như mới lấy ra từ hầm băng.

“Tước Lợi Nhi.....” Cừ Liệt đến gần cô, không hiểu vì sao cô phát hỏa.

“Nếu anh thật sự thích em thì gia nhập cho em! Bởi vì em cũng coi như giúp anh trừ bỏ Phương Tư, anh mua hy vọng phải trả vĩ khoản, mà vĩ khoản em muốn chính là ‘muốn anh ở lại’! Em muốn anh gia nhập câu lạc bộ linh lực, trở thành hội viên, nghe chưa?” Cô nhìn Cừ Liệt, cứng rắn tuyên bố.

“Vĩ khoản?” Đúng vậy, lúc này anh mới nghĩ đến khế ước của câu lạc bộ linh lực có ước định này.

“Anh không có quyền lợi nói không” Về mặt của cô nghiêm túc đến dọa người.

“Nhưng mà.....”

“Anh cũng phải ở chung vui vẻ với mọi người, nếu không em liên vĩnh viễn không để ý tới anh!” Cô vừa nói xong liền mất dạng.

“Tước Lợi Nhi!” Cừ Liệt lo lắng đuổi theo.

Câu lạc bộ linh lực về sau có thể rất âm ỉ đây.

Huyền Dạ Thần Hành cùng Lôi Xiết ở lại tại chỗ nhìn thoáng qua nhau, lại nhìn quản lý từ ngoài cửa thông thả đi vào, ba người mỉm cười, rất ấn ý nâng ly rượu kính nhau.

“Chúc nửa đời sau của tên nhóc kia sẽ không quá khó khăn.” Huyền Dạ Thần Hành nói.

“Chúc hội viên đến đông đủ.” Lôi Xiết nói.

“Chúc câu lạc bộ linh lực làm ăn thịnh vượng!” Quản lý tổng kết.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kết thúc

Danh sách hội viên câu lạc bộ linh lực có hơi thay đổi, sau khi “Ngân Tuyết” Lãnh Quan biến mất, nay có thêm hội viên mới, sau này, bạn sẽ thấy trên máy tính tư liệu mới như vậy —

Danh hiệu: Hắc Báo

Tên: Cừ Liệt

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi ba

Chiều cao: một mét tám mươi tư

Ngoại hình: Tóc đen mắt cùng màu, cao gầy, tuấn mỹ, có vẻ ngoài của người đông phương

Quốc tịch: Không rõ

Sở trường: Có thể tùy ý biến thân thành báo, giỏi về điều khiển gió

Cá tính: Kiêu căng cuồng mãnh, cùng lúc có nhân tính nhiệt tâm cùng dã tính hung ác

Thân thể: Cơ mật

Xác xuất xử lý thành công án đặc biệt: ?

Toàn vẹn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Báo Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.